RAYMOND CHANDLER

NIMIC DE VÂNZARE

Consilier editorial : OCTAVIAN GHEORGHE
Coperta colecției : GHEORGHE CRISTEA

PLAYBACK
Penguin Books, 1958
I.S.B.N. 973-96009-2-1

CAPITOLUL 1

Glasul de la telefon pare tăios și imposibil de contrazis, dar nu înțeleg prea bine ce spune — mai întâi, fiindcă țin receptorul invers. Îl pun cu o mișcare nu prea dibace în poziția normală.

— Mă auziți ? Aici e Clyde Umney, avocatul !

— Clyde Umney, avocatul ?

— Dumneata ești Marlowe ?

— Da, cred că da.

Mă uit la ceasul de la mână. E ora șase jumătate dimineața, dar parcă n-am dormit deloc.

— Încearcă să fii politicos, tinere !

— Iertați-mă, domnule Umney, nu mai sunt tânăr. Sunt bătrân, obosit, și n-am în mine nici un strop de cafea. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Doresc să te duci la gară la ora opt, când sosește expresul Super Chief. Printre călătoare se află o tânără pe care vreau s-o urmărești până se va stabili undeva. După asta, mă anunți imediat. Clar ?

— Nu.

— De ce ? ! se înfurie el.

— Nu-s prea sigur că pot să îndeplinesc o astfel de misiune.

— Aici e Clyde Um...

Nu-l las să-şi termine fraza.

— Opriţi-vă sau încep să fac urât. Spuneţi-mi mai bine despre ce e vorba. Poate că ar fi bine să vă adresaţi altcuiva. N-am lucrat niciodată pentru F.B.I.

— Ei... secretara mea, domnişoara Vermilyea, te va căuta peste o jumătate de oră la biroul dumitale. O să-ţi dea toate informaţiile de care ai nevoie. E o persoană foarte pricepută. Vreau să cred că pot să spun şi despre dumneata acelaşi lucru.

— Sunt mult mai competent după ce-mi iau micul dejun. Aşa că mai bine spuneţi-i să vină aici.

Îi dau adresa mea din Yucca Avenue şi îi explic cum se ajunge.

— Unde anume ?

— Foarte bine, zice el cu inima îndoită, dar să nu uiţi niciodată că femeia respectivă nu trebuie să-şi dea seama că o urmăreşti. E absolut esenţial. Afacerea asta mi-a fost încredinţată de un important birou de avocaţi din Washington. Domnişoara Vermilyea are să-ţi dea un avans pentru cheltuielile pe care o să le ai şi un aconto. Mă bazez pe dumneata. Şi hai să nu mai pierdem timpul cu discuţii inutile.

— O să fac tot ce pot, domnule Umney.

Pun receptorul în furcă. Reuşesc cu chiu, cu vai să mă extrag din pat şi fac un duş şi mă rad. Tocmai sunt cu nasul în a treia ceaşcă de cafea, când se aude soneria.

— Sunt domnişoara Vermilyea, secretara domnului Umney, vesteşte o voce mai curând acră.

— Fiţi bună şi intraţi !

Pe legea mea că e o bucăţică fainâ ! E îmbrăcată într-un impermeabil alb, nu poartă pălărie, are părul blond platinat, cizmuliţe asortate cu impermeabilul, umbrelă telescopică din material plastic şi doi ochi

albaştri-cenuşiu, care mă sfredelesc de parcă aş fi rostit vreo vorbă nepotrivită. O ajut să-şi scoată impermeabilul. Miroase frumos a parfum bun. Picioarele — în măsura în care-mi pot da seama — oferă o privelişte plăcută de admirat. Are nişte ciorapi ţesuţi parcă din pânză de păianjen. Îi privesc picioarele cu destul interes, chiar şi când le încrucişează, stând cu ţigara în mână şi aşteptând să-i dau un foc.

— Christian Dior, zice ea citind în mine ca într-o carte. Nu suport niciodată altceva. Vă rog însă să-mi daţi un foc.

— Mai purtaţi însă o grămadă de lucruri astăzi, îi răspund eu şi îi aprind ţigara.

— Nu-mi place să mi se facă niciodată curte de dimineaţă.

— Şi care e ora care vă convine, domnişoară Vermilyea ?

Mi se acordă cinstea unui surâs mai curând amuzat, pe urmă scotoceşte în poşetă şi îmi aruncă un plic galben.

— Înăuntru se află tot ce vă trebuie.

— Ei... chiar tot ce-mi trebuie ?

— Ajunge, şmechere ! Ştiu la ce mă pot aştepta de la unul ca tine. Îţi închipui poate că domnul Umney te-a ales ? Căutşi de puţin ; eu sunt aceea. Şi încetează să te benoclezi la picioarele mele.

Deschid plicul. Înăuntru se află un altul închis şi două cecuri pe numele meu. Pe primul dintre ele, de două sute cincizeci de dolari stă scris : „Aconto la onorariul pentru servicii profesionale“; celălalt e de 200 de dolari : „Avans pentru cheltuielile lui Philip Marlowe“.

— Trebuie să-mi justifici fiecare gologan, mă pune în gardă domnişoara Vermilyea. Băuturile nu se decontează.

Nu deschid încă plicul celălalt.

— Ce-l face să creadă pe Umney că voi accepta o misiune despre care nu știu nimic ?

— O s-o accepți. Nu are de ce să-ți fie frică. Îți dau cuvântul meu de onoare.

— Și mai ce ?

— Mai vorbim noi odată la un pahar într-o seară ploioasă, dacă n-am altceva mai bun de făcut.

— Fie.

Deschid celălalt plic. Înăuntru e fotografia unei femei tinere. Are o nonșalanță naturală sau o mare obișnuință de a poza. Părul e mai curând întunecat, poate roșcovan, frunte înaltă și bombată, ochi cu privire gravă, umerii obrazului înalți, gură mică. Un chip cu trăsături fine, un pic crispate : în orice caz, nu un chip de femeie fericită.

— Întoarce-o, îmi zice domnișoara Vermilyea.

Pe spatele fotografiei sunt dactilografiate impecabil următoarele informații :

„Nume : Eleanor King. Înălțimea : 1 m. 65. Vârsta : în jur de 29 ani. Părul : brun-roșcat întunecat, ondulat natural. Are ținută dreaptă, vorbește cu o voce egală, pronunță bine fiecare cuvânt. Este elegantă fără ostentație. Machiaj discret. N-are cicatrici vzibile. Ticuri : clipește din ochi ; își scarpină palma de la mâna dreaptă când se enervează. Stângace, dar ascunde asta cu abilitate. Joacă bine tenis, înoată și plonjează la perfecție, rezistă la alcool. Fără cazier, dar are dosar".

— A fost la închisoare, zic eu ridicând ochii spre domnișoara Vermilyea.

— Nu știu nimic în plus față de ce e scris acolo. Dumneata nu trebuie decât să ții cont de instrucțiuni.

— Nu ține, domnișoară. La 29 de ani, o fată frumoasă ca asta ar trebui să fie măritată. Or, nu văd la mâna ei nici un inel sau alt soi de bijuterii. Asta mă pune pe gânduri.

Aruncă o privire la ceas.

— Mai bine ți-ai bate capul cu așa ceva în drum spre Union Station. Nu mai e prea mult până la venirea trenului.

Se ridică. O ajut să-și pună impermeabilul alb și-i deschid ușa.

— Ai mașină ?

— Da. (În prag se întoarce). E ceva care-mi place la dumneata — nu te dai la femei. Și apoi, ești bine crescut... când vrei.

— Mi se pare jalnic să te dai la femei.

— Dar în același timp îmi și displace ceva la dumneata. Ghicești ?

— Îmi pare rău, n-am cea mai mică idee. Sunt unii care-mi reproșează al dracului simplul fapt de a mă fi născut.

— Nu asta am vrut să spun.

Cobor scara în spatele ei și îi deschid portiera mașinii. Un nenorocit de Cadillac Fleetwood. Îmi face un scurt semn cu capul și o clipă mai târziu o ia din loc.

Urc din nou la mine și azvârl câteva boarfe într-o geantă de voiaj. Nu se știe niciodată când ai nevoie de ele.

CAPITOLUL 2

Un joc de copii ! Expresul sosește fără întârziere, ca de obicei, iar cea pe care trebuie s-o urmăresc e tot atât de ușor de reperat ca un cangur în smoching. Nu are nimic în mână decât o carte format de buzunar care ia calea primului coș de hârtii întâlnit. Se așează pe o bancă și privește în pământ. După o clipă se ridică și cercetează tejgheaua unui librar, dar nu descoperă nimic pe gustul său, se uită la uriașul ceas de pe peretele gării și intră într-o cabină telefonică. După ce vâră mai multe fise în aparat, începe să vorbească fără ca fața ei să-și schimbe expresia. Închide, iese din cabină, cumpără un New Yorker" de la chioșcul de ziare, se mai uită încă o dată la ceas, se așază din nou și începe să citească revista.

Poartă un taior bleumarin făcut de comandă, o cămașă albă cu guler înalt și un mare clips de safir înfipt pe reverul vestei. Părul îi e de un roșu întunecat. Seamănă cu fotografia, dar e puțin mai înaltă decât aș fi crezut. Pălăria de paie are o scurtă voaletă. Poartă mănuși.

După un timp, se ridică și iese într-o galerie în fața căreia se află o stație de taxi. Aruncă o privire

spre cafeneaua care se află în stânga intrării, se întoarce și iat-o în marea sală de așteptare. Face o scurtă inspecție a farmaciei, a chioșcurilor de ziare, a biroului de informații și a oamenilor așezați pe frumoasele banchete curate. Nu toate ghișeele sunt deschise. Asta însă n-o interesează. Din nou se așază, se uită la ceas, își scoate mănușa din mâna dreaptă și-și potrivește ceasul de mână, o mică bijuterie din platină, fără nici un alt ornament. Nu pentru că pare rece sau înțepată sau cu ifose, dar alături de ea domnișoara Vermilyea ar face impresia unei femei ușoare.

Nici de data asta nu rămâne mult ; se ridică și se plimbă prin hol, se întoarce, intră în magazin și stă câteva clipe la raionul de cărți de buzunar. Un lucru evident : dacă trebuia s-o aștepte cineva, ora de întâlnire nu e cea a sosirii trenului. Are mai curând aerul că se află între două trenuri. În sfârșit, intră în cafenea, se așază la o masă acoperită cu plastic, consultă lista de bucate și începe să citească din carte. O chelneriță aduce inevitabilul pahar cu apă rece de la gheață și meniul. Tânăra comandă ceva. Chelnerița se îndepărtează, iar respectiva își reia lectura. E aproximativ ora nouă și un sfert.

Ies în galerie. Un hamal așteaptă în apropiere de stația de taxi.

— Lucrezi pentru Super Chief ? îl întreb eu.

— Da, în parte.

Se uită fără prea mare interes la dolarul pe care îl palpez.

— Aștept pe cineva care ar fi trebuit să se afle în vagonul direct Washington-San Diego. A coborât din el careva ?

— Vreți să spuneți dacă a coborât de-a binelea, cu bagaje cu tot ?

Fac un semn afirmativ.

Începe să se gândească uitându-se la mine cu o privire de om inteligent.

— Într-adevăr, a coborât un călător, zice el în cele din urmă. Cum arată prietenul dumneavoastră ?

Îi fac descrierea cuiva care trebuie că seamănă cu actorul James Stewart. Hamalul dădu din cap.

— Nu ține, domnule. Cel care a coborât nu arată așa. Amicul dumneavoastră a rămas cu siguranță în tren. Cei care sunt în vagon direct n-au nevoie să coboare. Vagonul e atașat la trenul 74. Plecarea e la ora 11,30. Trenul nu e încă format.

— Mulțumesc, îi zic eu și-i strecor în mână dolarul.

Înseamnă că bagajele respectivei au rămas în tren și asta e tot ce-am vrut să aflu.

Mă întorc la cafenea și arunc o privire înăuntru prin geamul de sticlă.

Femeia citește în continuare ; în fața ei se află o ceașcă de cafea și o brioșă. Intru într-o cabină telefonică, sun la un garaj unde sunt cunoscut ca un cal breaz și le cer să trimită pe cineva la gară să-mi ia mașina dacă nu revin până la prânz. Au făcut asta de mai multe ori pentru mine findcă au dublura cheilor. După aia mă duc la mașină și-mi iau valiza. Mai cumpăr din imensul hol și un bilet dus întors pentru San Diego și mă apropii din nou de cafenea.

Respectiva se află tot acolo, dar nu mai e singură. În fața ei se află un tip care îi vorbește și îi surâde ; e de ajuns o privire ca să-ți dai seama că îl cunoaște și că totuși asta nu-i face nici o plăcere. Întreaga sa persoană poartă ștampila California : pantalon de culoare roșu închis, cămașă cu pătrățele galbene și

maro, încheiată la gât dar fără cravată, haină sport din lână bej. Are o înălțime de vreun metru 85, e zvelt, cu chip slab, cu un aer mulțumit de sine însuși și cu prea mulți dinți. Într-o mână ține o bucată de hârtie.

Un lucru e limpede ca apa de izvor : fata s-ar simți cu mult mai bine fără el.

El continuă să-i vorbească mângâind bucata de hârtie și sfârșește prin a se ridica dând din umeri. Aplecându-se înainte, îi mângâie ușor obrajii. Ea se dă înapoi. Atunci el despăturește hârtia, o pune încetișor în fața ei și așteaptă zâmbind.

Încet, foarte încet, ea își coboară ochii pe hârtie pe care o privește fix. Mâna ei se mișcă de parcă ar vrea s-o apuce, dar el e mai iute. Pune în buzunar bucata de hârtie zâmbind în continuare, scoate un blocnotes cu pagini perforate, mâzgălește ceva cu stiloul său cu pastă, smulge foaia și o pune în fața ei. Fata ia hârtia, o citește și o pune în poșetă. În sfârșit, ridică ochii către tip și îi zâmbește. Se cunoaște că se forțează. El întinde brațul, o bate încetișor pe umăr, se întoarce și pleacă.

Individul se duce la o cabină telefonică, formează un număr și vorbește câteva clipe. Când iese, scoate o valiză albă și un sac de voiaj asortat. Hamalul le apucă și o pornește urmat de tip, până la un parking. Se opresc în dreptul unui Buick Roadmaster în două culori, strălucitor, modelul decapotabil care nu se decapotează niciodată. Hamalul pune bagajele pe bancheta din spate, încasează bacșișul și pleacă. Tipul de haină sport se așează la volan, bagă în marșarier, oprește, își pune ochelari negri și își aprinde o țigară, după care îi dă drumul. Îi iau numărul și intru în gară din nou.

Ora care urmează pare să n-aibă sfârșit. Fata iese din cafenea și citește în sala de așteptare, dar atenția îi e în altă parte. Mereu dă înapoi paginile și le citește din nou. În unele clipe stă cu cartea deschisă și cu ochii în gol.

Cumpăr prima ediție a ziarului de seară și la adăpostul lui o spionez, încercând în același timp să pun cap la cap tot ce-am aflat. Nu-i nimic precis, dar asta m-ajută să mi se pară mai scurt timpul.

Tipul care s-a așezat la masa ei a venit cu trenul, fiindcă avea bagaje. Poate că a luat același tren ca și ea, sau poate că e chiar călătorul despre care mi-a vorbit hamalul. După felul cum s-a purtat fata cu el, e clar că n-avea nici un chef să-l vadă. După toate fițele pe care le făcea tipul se înțelege că era mâhnit de un astfel de comportament, dar dacă ea și-ar da osteneala să citească o bucată de hârtie și-ar schimba părerea. Și, după cât se pare, chiar asta s-a și produs. Și cum toate astea s-au petrecut după coborârea lor din tren, când era mai simplu ca totul să se petreacă în timpul călătoriei, e clar că individul n-a pus mâna pe hârtie decât în gară.

Tocmai când ajung la acest punct al gândurilor mele, fata se ridică brusc, merge la chioșcul de ziare, se întoarce cu un pachet de țigări, îl deschide și aprinde una. Fumează cu stângăcie, ca și cum n-ar avea obișnuința și, pe măsură ce fumează, pare să se schimbe la înfățișare, devenind mai vulgară, mai dură ; ca și cum ar face asta dintr-adins. Privesc ceasul : 10,47. Îmi continui reflecțiile.

Bucata de hârtie seamănă cu o tăietură dintr-un ziar. Ea a încercat s-o apuce dar el a împiedicat-o, i-a întins-o, iar fata și-a ridicat ochii spre el surâzând.

După care i-a mâzgălit câteva cuvinte pe o coală albă. Concluzie : drăgălașul are mijloace să se facă plăcut.

Punctul doi : înainte de întâlnirea din cafenea, el a plecat din gară și s-a dus undeva, fie ca să-și ia mașina, fie tăietura din ziar sau orice altceva. Altfel zis, nu se temea ca fata s-o șteargă. Deci până atunci, nu-i dezvăluise în întregime mijloacele de convingere. Poate că nu era sigur, sau poate că avea nevoie să verifice ceva. Dar acum, după ce și-a scos marele atu, a plecat cu Buick-ul cu bagaje cu tot. Prin urmare, nu-i mai este teamă că n-o s-o mai vadă.

La ora 11,5 toate astea mi se par niște aiureli și o pornesc cu deducțiile mele din nou de la zero. Nu pricep mai mult. La 11,10 megafoanele anunță că trenul 74 s-a format la linia 11 și e gata să-și primească pasagerii cu destinația Santa Ana, Oceanside, Del Mar și San Diego. Mai multe persoane, printre care și fata de care mă interesez părăsesc sala de așteptare. O urmăresc din ochi și mă duc la o cabină telefonică. Vâr zece cenți în aparat și formez numărul de la biroul lui Clyde Umney.

Îmi răspunde domnișoara Vermilyea.

— Aici e Marlowe. Domnul Umney e acolo ?

— Îmi pare rău, zice ea cu un ton cât se poate de oficial. Domnul Umney e la Palat.

— Am stabilit contactul cu persoana în chestie și iau trenul pentru San Diego sau poate pentru vreo altă gară aflată pe linia asta. Nu știu care.

— Mulțumesc. Altceva ?

— Soarele strălucește iar prietena noastră n-are nici un gând de fugă, la fel ca mine sau ca dumneata. A dejunat în cafeneaua care are un geam de sticlă care dă spre hol. După aceea și-a petrecut timpul în

sala de așteptare împreună cu 150 de alte persoane. Ar fi putut să rămână în tren fără să se arate.

— Mulțumesc, am notat. Am să-i comunic domnului Umney ceea ce mi-ați spus imediat ce e posibil. În treacăt fie zis, nu v-ați format nici o părere ?

— Una singură : că mi se ascunde ceva.

Deodată se simte în glasul ei o schimbare ; probabil că din biroul ei a ieșit cineva.

— Ascultă, amice ! Ești plătit ca să faci o treabă. Te sfătuiesc s-o duci la bun sfârșit. Cum să-ți spun, Clyde Umney acordă o mare importanță acestui caz.

— Nu te mai ambala, îngerașule ! Am onoarea să te salut !

— Ascultă, Marlowe, zice ea pe un ton grăbit, nu vroiam să fiu rea cu dumneata. Domnul Umney acordă o mare importanță acestui caz. Dacă dă greș, își pierde un client important. Vroiam numai să te descos.

— Plăcerea e de partea mea, Vermilyea ! În subconștient sunt cu mult mai bun. Am să sun când o să mai pot.

Pun receptorul în furcă, ies pe peron și străbat kilometri întregi până când ajung la linia 11, ca să mă cațăr în sfârșit într-un vagon deja plin de acel fum atât de dulce pentru gât și care, în nouă cazuri din zece, vă scutește de folosirea unui plămân. Îmi umplu și eu pipa, o aprind și contribui la rândul meu să fac atmosfera și mai încărcată.

Trenul se pune în mișcare, se târăște la nesfârșit de-a lungul depourilor și a cartierului periferic Est din Los Angeles, prinde puțină viteză și se oprește pentru prima dată la Santa Ana. Fata nu coboară aici.

Nici la Oceanside și nici la Del Mar. La San Diego sar în viteză pe peron, apoi într-un taxi și aștept opt minute în fața vechii gări spaniole înainte de a-i zări pe hamalii încărcați cu bagaje.

Fără să se oprească în dreptul taxiurilor, traversează strada, dă colțul și intră într-o agenție de închiriat mașini fără șofer. După o clipă, reapare cu un aer decepționat. Unde nu-i permis de condus, nu e nici mașină de închiriat. Ar fi trebuit s-o știe.

De data asta se vâră într-un taxi care se întoarce înainte de a o apuca în direcția nord. Mi-e greu să-l fac pe șoferul meu să-l urmărească.

— Astea-s literatură, dom'le. La noi nu țin poante d-astea !

Îi dau cinci dolari și îi arăt o fotografie a autorizației mele. Se uită la ambele lucruri fără să ridice capul.

— Bine, dar sunt obligat să anunț chestia asta. Și poate că dispecerul o să anunțe poliția. Așa e regula la noi.

— E locul visurilor mele, zic eu. Dar tot trăncănind, colegul ne-a făcut pierduți. A apucat-o la stînga pe după blocurilor alea.

Șoferul îmi întinde înapoi fotografia autorizației.

— Ne-a făcut pierduți pe dracu ! exclamă el jignit. Dar stația de radio la ce servește ?

O pune în funcțiune și începe să vorbească la microfon.

După ce traversăm Torrance Beach o luăm înspre naționala 101 ; ne amestecăm într-un grup de mașini lunecând liniștit cu 65 la oră.

— Nu fiți îngrijorat, mă asigură șoferul privind la mine peste umăr. Cei cinci dolari sunt peste ce o să arate aparatul de taxat ?

— Da. Dar de ce să nu fiu îngrijorat ?

— Clienta se duce la Esmeralda. E pe țărm, la vreo 20 de kilometri. Destinația, până la noi ordine, e un motel care se numește „Rancho Descansado". În spaniolă înseamnă „relaxați-vă, nu vă faceți griji !"

— Dumnezeule ! Oare pentru ce am luat un taxi ?

— Trebuie să plătești ca să fii servit, prințe.

După ce traversăm Torrance Beach, o luăm înspre promotoriu. Din când în când șoferul vorbește la stație. Întoarce ușor capul și mă întreabă :

— Nu vreți să fiți văzut ?

— Dar colegul ? N-o să-i spună clientei sale că e urmărită ?

— Nici el nu știe. De aia vă întreb.

— Depășește-l și încearcă să ajungi înaintea lui dacă se poate. Mai am cinci dolari pentru dumneata.

— S-a făcut ! Nici n-or să ne bage în seamă.

La ieșirea dintr-un mic centru comercial, drumul se lărgește ; pe de o parte e mărginit de case înstărite însă deja vechi și de cealaltă de vilișoare noi nouțe însă deja arătând înstărite. Mai încolo, drumul se îngustează din nou ; ne pomenim într-un loc unde viteza maximă e 40 la oră. Șoferul meu o ia la dreapta, se strecoară printr-un labirint de străduțe, trece peste un stop roșu și mai înainte ca să pot să mă orientez cât de cât, începem să coborâm într-un canion. În stânga noastră scânteiază Pacificul, dincolo de o plajă largă unde se află două vase de salvare. Ajunși în fundul canionului, șoferul vrea să intre pe sub un portal, dar îi spun să oprească. O mare firmă pictată cu litere aurii pe un fond verde anunță că ne aflăm la „El Rancho Descansado."

Treț aproape trei minute.

Un taxi coboară panta și intră în Rancho Descansado. Mai trec trei minute. Taxiul iese gol și urcă apoi coasta. Îl întreb pe șoferul meu.

— Taxiul cu numărul 423. Asta e ?

— Da. Și acum ?

— Așteaptă o clipă. Ce e înăuntru ?

— Bungalowuri cu garaj, cu unul sau două paturi. Recepția e într-un mic bungalow din față. În plin sezon prețurile sunt desul de piperate. Dar acum e sezon mort. Tarif redus și locuri câte vrei.

— Mai stăm cinci minute. După aceea, iau o cameră, îmi pun valizele și încerc să închiriez o mașină.

Mă asigură că nu e un lucru greu să găsesc una și că la Esmeralda sunt trei locuri unde aș putea închiria orice mașină mi-ar dori inima, cu tariful la oră sau la kilometru.

Așteptăm cinci minute. E trecut cu puțin de ora trei. Mi-e atât de foame încât aș fi în stare să fur și mâncarea unui câine.

Îi plătesc șoferului, îl urmăresc din ochi până când văd că dispare, traversez strada și intru în „Rancho Descansado."

CAPITOLUL 3

Așezat cu coatele pe tejghea, mă uit la tinerelul cu chip mulțumit care stă în fața mea. De la el, privirea îmi alunecă la fătuca aflată în fața unei mici centrale telefonice. Are un machiaj strălucitor, părul blond strâns într-o coadă de cal, ochi frumoși, mari și duioși, care încep să sclipească ori de câte ori se uită la flăcăiaș. Privirea mea se îndreaptă din nou spre aceasta și îmi înghit un mormăit. Telefonista își scutură coada de cal și începe la rândul ei să mă studieze.

— Aș fi foarte bucuros, domnule Marlowe, să vă arăt tot ce avem disponibil, îmi zice cu politețe tinerelul. Dacă vă convine ceva o să completați o fișă. Cât timp credeți că o să stați pe-aici ?

— Tot atâta timp cât și ea, îi răspund eu. Mă refer la juna în taior albastru care tocmai a sosit. Nu știu sub ce nume a închiriat camera.

Amândoi cască ochii mari la mine. Chipurile lor exprimă neliniște amestecată cu curiozitate. Sunt treizeci și șase de feluri de a juca scena asta ; maniera de-acum n-am mai încercat-o încă. În altă parte, poate că n-ar fi mers, dar aici s-ar putea să am ceva șanse și de altfel nici nu-mi pasă.

— Mi se pare mie sau nu vă place ce v-am spus ? remarc eu.

Flăcăiașul dă ușor din cap :

— Cel puțin dumneavoastră nu vă ascundeți !

— M-am săturat s-o fac pe rafinatul. Până peste cap. I-ați văzut degetul inelar ?

— Hm... nu, cred că nu.

Se uită la telefonistă. Ea îi face un semn a tăgadă fără să mă slăbească din ochi.

— N-are inel, continui eu. Nu mai are inel... S-a tras o linie...

S-a sfârșit. După atâția ani... și acum gata. O urmăresc de... nu mai are importanță de când. Nu vrea să-mi adreseze nici o vorbă. Ce caut aici ? Ca să mă fac de râs ? (Mă întorc cu o mișcare bruscă și mă șterg cu batista. Cei doi stau în continuare cu ochii holbați.) Ar fi mai bine să plec, mai adaug întorcându-mă din nou spre ei.

— Ați vrut să vă împăcați cu ea și ea refuză, murmură micuța telefonistă.

— Asta e.

— Înțeleg, zice flăcăiașul. Dar știți cum e, domnule Marlowe. Într-un hotel ești obligat să fii atent. Poveștile de soiul ăsta sfârșesc de obicei prost — cu împușcături.

— Împușcături ? (Casc bine ochii.) Dumnezeule, dar de ce ?

Tipul își pune ambele brațe pe tejghea.

— Care vă sunt de fapt intențiile, domnule Marlowe ?

— Vreau să rămân lângă ea — în cazul în care ar avea nevoie de mine. N-am să încerc să-i vorbesc. Nici măcar n-am să-i bat la ușă. Dar o să știe că sunt aici

și pentru ce anume. Am s-o aștept. Am s-o aștept veșnic.

Simt că-mi vin mie însumi lacrimile în ochi. După ce-mi recapăt suflul, dau marea lovitură :

— Și apoi, nu-mi prea place moaca tipului care a condus-o până aici.

— N-a condus-o decât șoferul de taxi, îmi răspunde recepționerul.

Dar a înțeles perfect unde vreau să ajung. Micuța telefonistă își reprimă un zâmbet.

— Nu e vorba de asta, Jack. Se referă la cel care a rezervat camera.

— Știu prea bine, Lucille. Mă iei drept un imbecil ?

Scoate pe dată dintr-un sertar al biroului său o fișă și o pune în fața mea. Într-un colț, în diagonală, e scris : Larry Mitchell. În celelalte rubrici e scris de o altă mână : „Domnișoara Betty Mayfield, West Chatham, New York". În stânga sus aceeași mână care a scris numele lui Larry Mitchell a așternut o dată, o oră, un preț și un număr.

— Ești dulce, zic eu. Deci, și-a reluat numele de fată. La urma urmei, are tot dreptul.

— Are dreptul să ia orice nume atâta vreme cât n-o face dintr-o intenție rea. Doriți o cameră alături de a ei ?

Deschid ochii mari. Încerc chiar să-i fac să strălucească. S-ar putea ca nimeni să nu-și fi dat atâta osteneală ca să facă să-i strălucească ochii.

— Ascultă, îi zic eu, ești o forță, dar nu trebuie... Nu vreau să ai belele... N-aș vrea să fii pus pe liber.

— Cu atât mai rău ! Asta o să-mi servească drept lecție. Vă rog însă să nu spuneți nimănui nimic.

Ia un toc și mi-l întinde. Semnez cu numele meu real și dau drept adresă „61 Street, New York".

Jack aruncă o privire pe fișă.

— Asta e lângă Central Park ? zice el în aparență cu nepăsare.

— Cam la trei blocuri. Între Lexington și 3th Avenue.

Dă din cap. Am trecut proba cu succes. Ia o cheie.

— Aș vrea să-mi las bagajul, apoi să halesc ceva și, dacă se poate, să închiriez o mașină, îi zic eu. Pot să-mi duc valiza în cameră ?

De ce nu ? Nimic mai ușor. Iese împreună cu mine și îmi arată un pâlc de arbuști în spatele căruia se ridică niște cabane albe, cu acoperișuri de ardezie verde, cu verandă și balustradă. Mi-o arată pe-a mea și îi mulțumesc. E gata să se îndepărteze, când îi atrag atenția.

— Mai e ceva... Dacă află de mine o să vrea s-o șteargă.

— Bineînțeles. Nu puteam face nimic în acest sens, domnule Marlowe. Mulți dintre clienții noștri nu rămân la noi decât o noapte sau două — cu excepția verii.

Când intră în birou, o aud pe micuță cum îi spune :

— E simpatic, Jack, dar n-ar fi trebuit să faci asta.

Aud și răspunsul lui :

— Pe acest Mitchell nu pot să-l sufăr — chiar dacă e prietenul patronului.

CAPITOLUL 4

Camera aș zice că nu e prea rea. În afară de inevitabilul pat construit parcă din beton armat, sunt câteva fotolii fără perne, un mic birou așezat lângă zidul din fund și un dulap de haine, ca și o baie cu o cadă pe gustul celor din Hollywood și cu lumină de neon deasupra lavoarului. Chicineta are un frigider și un aragaz electric cu trei ochiuri. Deasupra chiuvetei, într-un dulăpior, veselă și alte accesorii de bucătărie în cantitate suficientă. Pun câteva cuburi de gheață într-un pahar, torn whisky dintr-o sticlă pe care am adus-o cu mine, beau o înghițitură și mă așez într-un fotoliu, cu urechea la pândă, ferestrele închise și jaluzelele trase. Nimic nu mișcă alături ; în sfârșit, se aude cum se trage dincolo apa. Îmi golesc paharul, îmi sting țigara și încep să examinez radiatorul instalat în zidul din mijloc. La prima vedere s-ar părea că nu dă prea multă căldură ; dar în dulap e un radiator mobil cu ventilator și termostat, cu priză triplă și bun de conectat la 220 volți. Ridic tabla de protecție din metal cromat a radiatorului din perete și deșurubez becurile. Iau din valiză un stetoscop medical, îl aplic pe reflectorul metalic și ciulesc urechea. Dacă de cealaltă parte a zidului, se află un radiator în același loc — și e aproape sigur — cele două camere

nu sunt separate decât de un panou metalic și niței izolant, foarte subțire, după toate aparențele.

Nimic nu se petrece dincolo timp de câteva minute, după care aud formându-se un număr de telefon ca și cum aș fi în cealaltă încăpere.

Un glas de femeie zice :

— Esmeralda 41499, vă rog !

Glasul este rece, rezervat, într-un registru mediu și nu exprimă decât o mare oboseală. De când o filez, o aud pentru prima oară.

După o așteptare destul de lungă, o aud din nou : „Cu domnul Mitchell, vă rog". Încă o pauză, mai puțin lungă de data asta. Pe urmă aud : „Aici e Betty Mayfield. Sunt la Rancho Descansado." Pronunță rău „a"-ul din „Descansado". „Am zis Betty Mayfield. Te rog, n-o face pe nebunul. Vrei cumva să silabisesc ?"

La celălalt capăt al firului i se răspunde ceva. Ea ascultă. După o clipă zice : „Apartamentul 12 C. Ar trebui s-o știi ! Doar dumneata l-ai reținut... A ! Bine, înțeleg. Bine, de acord. Te aștept."

Închide. Liniște. Liniște totală. Pe urmă de cealaltă parte a zidului se aude o litanie spusă mecanic : „Betty Mayfield. Betty Mayfield. Betty Mayfield. Săraca Betty. Erai o fată curajoasă înainte. E mult de-atunci."

Sunt așezat pe podea, pe o pernă în dungi, cu spatele la zid. Mă ridic fără zgomot, pun stetoscopul pe pernă și mă întind pe divan. Individul o să sosească în câteva clipe. Iar ea e aici și e obligată să-l aștepte, și a venit aici chiar pentru acest lucru. Aș vrea să știu din ce pricină anume.

Probabil că poartă pantofi cu talpă de crep, fiindcă n-aud nimic mai înainte ca soneria de la ușa de alături să înceapă să sune. Și poate că n-a tras mașina

chiar în fața bungalow-ului. Mă așez pe jos și încep să ascult din nou cu stetoscopul ca un doctor neobosit.

Se aude cum îi deschide și el intră. Îmi închipui cum zâmbește când îi zice :

— Bună, Betty ! Ești chiar Betty Mayfield, nu-i așa ? E un nume drăguț.

— E numele meu de fată.

Ușa se închide la loc.

— Ai făcut foarte bine că ți l-ai schimbat. Dar te-ai gândit la inițialele de pe valize ?

Nu-mi place vocea lui. Timbrul e ascuțit, tonul e prefăcut, cu o nuanță de batjocură. Trăsăturile feței mele se înăspresc.

— Îmi închipui, zice ea pe un ton sec, că asta ai remarcat în primul rând.

— Nu, păpușico ! În primul rând te-am remarcat pe tine. După aceea, urma inelului și absența lui. De-abia pe urmă au venit și inițialele.

— Nu-mi spune păpușă, șantajist murdar și mărunt ! îi strigă ea într-un brusc acces de furie.

El nu pare deloc mișcat.

— Șantajist poate, îngerașule,... dar... (urmează o nouă notă batjocoritoare)... mărunt, asta-i altă poveste.

Ea face câțiva pași fără îndoială ca să pună o distanță între ei.

— Vrei să bei ceva ? Văd că ai adus o sticlă.

— Risc să devin întreprinzător...

— Nu mi-e frică de dumneata, domnule Mitchell, zice ea rece. Singurul lucru care mă neliniștește e că ai gura prea mare. Vorbești prea mult și ai o părere prea bună despre dumneata. Să punem lucrurile la punct : îmi place Esmeralda, am mai fost pe aici și mi-a fost întotdeauna dor să mă întorc aici. Că locuiești în zonă și că ai luat același tren cu mine nu e

decât o coincidență supărătoare. E mai mult decât regretabil că m-ai recunoscut. Dar, încă o dată, e doar o coincidență supărătoare și atâta tot.

— O coincidență foarte fericită pentru mine, păpușico, zice el cu o voce leneșă.

— Tot ce se poate, cu condiția să nu exagerezi. Altfel riști să te arzi.

Urmează o scurtă tăcere. Mi-i închipui cum se privesc unul pe altul. Poate că el zâmbește nervos.

— Nu trebuie decât să pun mâna pe telefon și să chem ziarele din San Diego, zice el liniștit. Cauți publicitate ? Nimic mai ușor, te asigur.

Izbucnește în râs.

— Ai avut noroc să dai peste acel judecător complet ramolit și pe deasupra, în singurul stat — am verificat — unde poate fi schimbat verdictul unui juriu. Dacă povestea dumitale ar fi publicată aici — ce minunăție ar ieși ! — ar trebui să-ți schimbi din nou numele și să pleci din nou. Cu vremea devine obositor, nu crezi ?

— Cât vrei ? Nu e decât un aconto, sunt sigură.

— Am vorbit eu de bani ?

— Nu-i încă timpul pierdut. Și nu mai vorbi așa de tare.

— Ești singura stăpână a locurilor, îngerașule. Am dat o raită mai înainte de a intra la tine. Uși închise, ferestre închise, jaluzele trase, garaje goale. Dacă ești neliniștită, pot să verific la recepție. Am prieteni în acest colțișor, oameni pe care trebuie să-i cunoști, fiindcă îți pot face viața plăcută. E greu de pătruns în societate aici și a sta deoparte, într-o fundătură ca asta, nu-i prea vesel.

— Și cum se face că dumneata ai reușit să pătrunzi, domnule Mitchell ?

— Bătrânul meu e cineva la Toronto. Nu ne înțelegem și el nu vrea să mă aibă sub ochi. Asta nu-l împiedică să rămână tatăl meu și să-mi dea bani ca să nu stau în preajma lui.

Ea nu răspunde. I se aud pașii îndepărtându-se spre bucătărie : fără îndoială că s-a dus să scoată gheață de la frigider. Se aude cum curge apa. Apoi pașii se apropie.

— O să beau și eu un pahar, zice ea. Dacă m-am arătat atât de ciufută, e pentru că sunt obosită.

— Bineînțeles, ești obosită, zice el cu glas sigur. Ei bine, hai să bem când n-o să mai fii ! Să zicem diseară, pe la orele 19,30, la „Glass Room". Am să vin să te iau. Se mănâncă bine acolo și se poate și dansa. Un colț liniștit. E greu să obții o masă acolo.

— E scump ?

— Destul de scump. Ceea ce mă face să mă gândesc... Ar fi bine ca până când îmi voi primi cecul lunar să-mi dai niște bani. (Îl aud cum râde.) Mi se face rușine ! Iată că vorbesc până la urmă de bani !

— Niște bani ?

— Să zicem, câteva sute de dolari.

— Șaizeci de dolari, asta e tot ce am — atâta vreme cât n-am deschis un cont sau nu mi-am schimbat cecurile de călătorie

— O să le schimbi la recepție, păpușico !

— Perfect. Uite cincizeci. Nu vreau să te obișnuiesc rău, domnule Mitchell...

— Fii bună și spune-mi Larry...

— Ții cu adevărat ?

Glasul i s-a schimbat, e acum ușor provocator. Îmi închipui cum pe mutra tipului înflorește un zâmbet. Se lasă o scurtă tăcere și deduc că individul a apu-

cat-o de mâini și ea s-a lăsat. În sfârșit, ea zice cu o voce puțin înăbușită :

— Destul, Larry. Și acum, fii bun și du-te. O să fiu gata la șapte și jumătate.

— Mai dă-mi unul ca să prind curaj !

După aceea ușa se deschide și el spune ceva ce nu înțeleg. Mă ridic, mă apropii de fereastră și arunc o privire printre jaluzele. La lumina unui proiector agățat de un arbore înalt, îl văd pe tip cum urcă panta și dispare. Mă reîntorc la postul meu de ascultare ; timp de câteva clipe nu aud nimic, fără a ști de fapt ce sper să aud. Dar în curând îmi dau seama.

Se aude un du-te vino grăbit, zgomotul unor sertare trase, o închizătoare care e deschisă, un capac care e ridicat și care se lovește de ceva.

Tipa e pe punctul să se cărăbănească.

Înșurubez becurile în radiator, pun la loc grila și vâr stetoscopul în sacul meu de voiaj. S-a lăsat frigul. Îmi pun haina și rămân în mijlocul încăperii. Începe să se facă seară și nu e nici o lumină aprinsă. Stau nemișcat și-mi pun mintea la contribuție. Sigur, aș putea să-mi fac raportul prin telefon ; între timp, ea ar putea să ia un alt taxi și s-o pornească spre un alt tren sau aeroport, către o destinație necunoscută. Ar putea să meargă oriunde, dar va fi întotdeauna un detectiv la sosirea trenului, dacă asta e dorința acelor capete pătrate de la Washington. Peste tot poate să fie un Larry Mitchell sau un ziarist cu o memorie bună. O să fie mereu acel mic amănunt care o să sară în ochi și care o s-o facă remarcată. Nu poți să scapi de tine însuți.

Fac o meserie de băgăreț în treburile altora pentru oameni pe care nu-i iubesc — dar pentru asta ești plătit, amice ! Ei plătesc factura și tu răscolești noroiul. Numai că de data asta îl simt că miroase urât. Fata asta nu are aerul unei femei de stradă și nu-mi pare necinstită. Sau poate că e și una și alta, cu tot atâta succes cu cât nu are aerul să-l aibă...

CAPITOLUL 5

Ies și în dreptul ușii de alături mă opresc și sun. Dinăuntru nu se aude nici o mișcare, nici un zgomot de pași. Deodată, lanțul de siguranță alunecă în lăcașul lui și ușa se deschise câțiva centimetri.

Trec încet peste prag ; ea face un pas înapoi pentru a se îndepărta de mine.

— Cine-i acolo ? întreabă o voce de dincolo de ușă.

— Îmi puteți da puțin zahăr ?

— N-am.

— Atunci dați-mi niște bani până când o să primesc cecul meu lunar !

Liniște. Pe urmă ușa se cască atât cât îi permite lanțul de siguranță și chipul fetei apare în prag, cu ochii ațintiți la mine, ca două iazuri în noapte. Proiectorul instalat în arbore se reflectă în ei oblic.

— Cine sunteți ?

— Vecinul dumneasvoastră. Dormitam pe când am fost trezit de glasuri... de glasuri care își spuneau niște vorbe... Asta m-a făcut curios.

— N-aveți decât să dormitați mai departe !

— Sigur că aș putea s-o fac, doamnă King, — oh !, iertare, domnișoară Mayfield, dar mă întreb dacă țineți la asta cu tot dinadinsul.

Nu se mișcă, nu clipește din ochi. Scutur pachetul de țigări ca să scot una, apoi ridic cu degetul capacul brichetei și încerc să aprind. Se poate face asta cu o singură mână. Dar numai uneori și nu fără greutate. În sfârșit, reușesc să-mi aprind țigara, trag din ea și dau fumul pe nas.

— Ce faci de obicei dacă publicul te încurajează ? întrebă ea.

— În mod normal ar trebui să dau un telefon la Los Angeles ca să anunț persoana care m-a trimis. Dar îți stă în putere să-mi schimb părerea.

— Dumnezeule ! zice ea. Doi în aceeași după-amiază ! Am noroc, nu-i așa ?

— Eu nu știu nimic, dar chiar nimic. Am impresia că m-am lăsat manevrat dar nu sunt prea sigur.

— Așteaptă o clipă.

Îmi închide ușa în nas, dar nu pentru mult timp. Lanțul de siguranță iese din lăcașul lui și ușa se deschide din nou.

— Ce-ai auzit ? Închide ușa, te rog !

Împing ușa cu umărul și mă sprijin cu spatele de ea.

— Sfârșitul unei discuții nu prea plăcute. Aici zidurile sunt subțiri ca portofelul unui tip lefter.

— Joci teatru ?

— Mai curând mă joc de-a v-ați ascunselea ! Dă-mi voie să mă prezint : Philip Marlowe. Ne-am mai întâlnit.

— Ah ! Da ? (Se îndepărtează de mine cu pași mici și prudenți și se oprește lângă o valiză deschisă, sprijinindu-se de brațul unui fotoliu). Unde anume ?

— La Union Station, Los Angeles. Așteptam amândoi între două trenuri. M-ai interesat. Și m-a mai interesat și ceea ce s-a petrecut acolo între dumneata și domnul Mitchell — parcă așa-l cheamă. N-am auzit nimic și nu vedeam prea bine pentru că eram afară, în fața cafenelei.

— De ce atâta interes, domnule nu știu care ?

— Tocmai vreau să-ți explic. Ceea ce m-a intrigat a fost schimbarea dumitale de atitudine după discuția pe care ai avut-o cu el. Te-am observat. Era limpede. Ai început s-o faci pe fata cu apucături îndrăznețe. De ce ?

— Mai înainte cum eram ?

— Bună, rezervată, bine crescută.

— Asta te-a înșelat. Adevărata mea natură e cea de libertină. Uite proba !

Îndreaptă spre mine un mic revolver.

Îi arunc o privire.

— A ! da, armele de foc ! Nu încerca totuși să mă sperii cu astfel de trucuri. Mă cam pricep la ele. Ca jucărie am avut un vechi Derringer; știi, pistoalele acelea cu un singur glonte pe care le purtau odinioară trișorii. Când am mai crescut am avut dreptul la o carabină de mare precizie, calibrul 303, și la multe altele. O dată am lovit ținta la opt sute de metri și asta fără lunetă. Pentru cazul în care nu știi ce înseamnă chestia asta, țin să-ți spun că ținta, la distanța asta, e mare cât un timbru de carte poștală.

— Ce carieră magnifică !

— Nimic nu se poate aranja cu arme de foc. Reculul lor n-a servit niciodată decât să te bage într-un și mai mare bucluc.

Schițează un zâmbet și ia pistolul în mâna stângă. Cu dreapta își apucă de la gât corsajul și cu un gest hotărât îl rupe până la talie.

— Iar acum, zice ea, mai ales că nimic nu ne grăbește, îmi iau pistolul cu mâna dreaptă, în felul ăsta (îl apucă de țeavă) și îmi dau una în obraz ca să-mi fac o vânătaie superbă.

— După care, continui eu, o să apuci revolverul ca lumea, având grijă să ridici siguranța și o să apeși pe trăgaci. Aici aș sfârși primul episod al suplimentului sportiv al ziarului meu.

— N-o să ai răgazul să ajungi în mijlocul camerei.

Îmi dau drumul într-un fotoliu și-mi încrucișez picioarele, iau o scrumieră verde care se află pe masa de alături și o așez în echilibru pe genunchi. Țin între degetul mare și arătător țigara care fumegă.

— De ce vrei să mă mișc ? Îmi place să stau confortabil.

— Iată de ce — fiindcă o să mori. Sunt o bună trăgătoare și nu te afli la opt sute de metri.

— Ei bine, n-ai decât să-i convingi pe sticleți că m-am aruncat asupra ta și că a trebuit să te aperi !

Lasă să-i cadă pistolul în valiză și izbucnește în râs. Cine-ar auzi-o ar crede că se amuză cu adevărat.

— Iartă-mă, zice ea în cele din urmă. Dar închipuindu-te așezat în fotoliu, cu o gaură în cap, iar eu pe punctul de a da explicații că a trebuit să-mi apăr virtutea mi s-a părut extraordinar de comic.

Se așază și ea într-un fotoliu și se apleacă înainte, cu fruntea sprijinită în mâini, iar coatele așezate pe genunchi. E palidă ; trăsăturile feței îi sunt trase.

— Ce vrei de la mine, domnule Marlowe ? Sau, mai bine zis, ce-aș putea să fac pentru dumneata în schimbul liniștii mele ?

— Cine e Eleanor King ? Ce făcea ea la Washington ? De ce și-a schimbat numele, undeva pe drum, și de ce și-a scos inițialele de pe valize ? Aș vrea să fiu lămurit în legătură cu aceste amănunte. Dar tare mi-e teamă că n-ai s-o faci.

— Oh ! Nu știu nimic... Inițialele le-a rupt tipul de la vagonul de dormit. I-am spus că am fost măritată și foarte nenorocită și că după divorțul meu mi s-a dat voie să-mi reiau numele de fată. Care e Elizabeth, sau Betty Mayfield. S-ar putea să fie adevărat ce spun, nu-i așa ?

— Da. Dar asta nu explică prezența lui Mitchell.

Se lasă pe spate, destinsă, dar în același timp rămâne atentă.

— L-am cunoscut pe drum. Era în același tren cu mine.

Dau din cap.

— Numai că pentru a veni aici și-a luat mașina, Și el ți-a reținut camera. Nu e prea iubit prin împrejurimi, dar am senzația că e amicul cuiva foarte important.

— Câteodată legi prietenii repede cu oameni pe care îi întâlnești în tren sau pe vapor.

— Asta-i și impresia mea ! Numai că te-a tapat de bani. Și mi-am dat seama că nu prea ții să-l vezi.

— Și ce dacă ? Dar te înșeli : sunt nebună după el ! (Își privește mâinile.) Cine te trimite, domnule Marlowe, și ce vrei de la mine ?

— Un avocat din Los Angeles care acționează în interesul cuiva din Est. Trebuie să te urmăresc până când o să te văd stabilită undeva. Ceea ce s-a și întâmplat. Dar văd că te pregătești de plecare și totul trebuie luat de la capăt.

— Numai că de data asta știu că mă urmărești, zice ea nu fără răutate. Deci o să ai necazuri. Dacă înțeleg bine, ești detectiv particular ?

N-am încotro și recunosc. Fiindcă îmi termin țigara, pun scrumiera pe masă și mă ridic.

— O să am necazuri, bineînțeles, dar mai sunt detectivi, domnișoară Mayfield.

— Oh ! știu. Și toți deosebit de binevoitori. Unii dintre ei sunt chiar curăței.

— Nu ești căutată de poliție. De altfel, s-ar fi putut pune mâna pe dumneata cu ușurință, pentru că se știa ce tren o să iei și mi s-a dat până și o fotografie de-a dumitale. Dar Mitchell poate să-ți facă tot ce-i trece prin cap. Și nu numai bani o să-ți ceară.

Am impresia că roșește ușor, dar fața ei nu este prea în lumină.

— Tot ce se poate. Și poate că mi-e egal.

— Nu, asta nu ți-e indiferent !

Deodată, sare în picioare și se apropie de mine.

— Nu-i așa că în meseria dumitale nu se face avere ?

Mă mulțumesc să dau din cap. E acum cât se poate de aproape de mine.

— Cât vrei ca să ieși de-aici și să uiți că m-ai văzut vreodată ?

— Ca să ies, e gratuit. În rest, trebuie să-mi fac raportul.

— Cât ? (Vorbește cu un aer hotărât.) Poți să-ți dau bani din belșug. Am folosit bine cuvântul, nu-i așa ? E un cuvânt mai drăguț decât șantaj...

— Nu e deloc același lucru.

— Depinde... Crede-mă, e deseori același lucru — chiar când ai de-a face cu avocați sau cu doctori. Am pățit-o ca s-o știu.

— N-ai noroc !

— Da' de unde, sticlete ! Dimpotrivă, am o șansă nemaipomenită — sunt în viață.

— Eu nu, dar te rog să păstrezi secretul.

— Mi-a fost dat s-o văd și pe asta ! Un sticlete cu scrupule. Nu ține cu mine. Iar acum, domnule detectiv particular, te rog să alergi să dai acel telefon care te frământă atât. Nu te mai rețin.

Face un pas spre ușă, dar o apuc de încheietură și o întorc către mine. Corsajul ei rupt nu dezvăluie o goliciune strălucitoare, ci numai puțină piele până la sutien. Pe plajă se vede mai mult : e drept, nu printr-un corsaj.

Am probabil un aer cam avântat fiindcă deodată dă impresia că vrea să mă zgârie.

— Nu sunt în călduri ! șuieră ea. Jos labele !

O apuc și de cealaltă încheietură și o trag spre mine. Încearcă să mă lovească cu genunchiul, dar e prea aproape. Pe urmă, se lasă moale cu capul pe spate, cu ochii închiși. Buzele i se deschid într-un zâmbet batjocoritor. Seara e răcoroasă. La țărm, probabil că e chiar rece. Dar aici unde mă aflu e bine.

După câtva timp zice cu o voce oprimată că e timpul să se schimbe pentru cină. Nu zic decât :

— M-m-m-...

Puțin mai târziu își dă cu părerea că e cam multă vreme de când un bărbat nu i-a desfăcut sutienul. Mergem încet spre paturile duble. Au cuverturi vârstate cu argint și roșu... Mici amănunte pe care le înregistrezi fără să vrei...

Ochii îi sunt larg deschiși și plini de întrebări. Mă uit la piecare pe rând fiindcă sunt prea aproape ca să-i văd pe amândoi deodată. Îmi par al naibii de bine asortați.

— Dragul meu, murmură fătuca, ești nemaipomenit de drăguț dar crede-mă că n-am timp...

Îi închid gura. Mi se pare că aud o cheie întorcându-se în broască, dar nu dau nici o atenție. Ușa se deschide și Larry Mitchell își face apariția.

O apuc și de cealaltă încheietură și o trag spre ochii pe jumătate închiși, din înălțimea celor o sută optzeci și cinci de centimetri de nervi și mușchi.

— Mi-a trecut prin cap să verific la recepție, zice el cu un aer nonșalant. Camera 12 B a fost închiriată în această după amiază. Mi s-a părut ciudat, ținând cont de faptul că în această perioadă nu prea sunt clienți. Am luat deci cea de-a doua cheie. Cine e vlăjganul ăsta, păpușico ?

— Ți-a mai spus doar o dată să nu-i mai zici păpușică.

Nu lăsă să pară că a înțeles. Pumnul lui închis i se balansează încetișor de-a lungul coapsei.

— E un detectiv particular cu numele de Marlowe, răspunde ea. Are sarcina să mă urmărească.

— Te urmărește de foarte aproape, din câte îmi dau seama... Am impresia că sunt în plus.

Dintr-un salt, ea se îndepărtează de mine, își vâră mâna în valiză și scoate pistolul.

— Eram pe punctul de a vorbi de bani, vestește ea.

— Gravă greșeală, zice Mitchell. (Are tenul puternic colorat și ochii îi sunt strălucitori.) Mai ales într-o astfel de poziție. Nu-i nevoie de pistol, îngeraşule.

Îmi dă o directă de dreapta rapidă și bine aplicată. Mă feresc. Dar dreapta nu i-a fost decât o fentă, fiindcă e stângaci. Trebuia să-mi fi dat seama de asta la Los Angeles în gară. Un amănunt ca ăsta nu are

voie să-i scape unui observator avizat. Nu-l nimerese cu un croșeu de dreapta, dar el mă izbește cu unul de stânga.

Capul mi se dă înapoi și îmi pierd echilibrul. Profită de răgaz pentru a se zvârli pe Betty și-i smulge pistolul care poposește în mâna lui stângă.

— Liniște ! zice el. Știu că nu sunt prea original spunând asta, dar pot să te anunț că te pot transforma în strecurătoare fără să fiu cât de cât neliniștit.

— Bine ! zic eu cuprins de greață. Pentru niște amărâți de cincizeci de dolari pe zi n-am de gând să mă las omorât.

— Întoarce-te ! Mi-ar face plăcere să arunc o privire în portofelul tău.

Mă arunc asupra lui. Sigur, spaima l-ar fi putut face să apese pe trăgaci ; dar n-are nici un motiv să fie înspăimântat. În aparență, Betty nu e prea sigură de asta. Cu coada ochiului o văd că înfașcă sticla de whisky de pe masă.

Pumnul meu îl atinge pe Mitchell după ureche. Deschide larg gura și mă lovește la rândul lui fără nici o eficacitate. Punciul meu a fost mai bun ; totuși, nu sunt proclamat învingător. Fiindcă în aceeași clipă un măgar îmi dă o copită drept în creștetul capului. Încep să zbor deasupra unui ocean negru precum cerneala și explodez ca o jerbă de foc.

CAPITOLUL 6

Prima impresie pe care o am când mă trezesc din leșin e că dacă vreunul mi-ar vorbi prea brusc aș izbucni în plâns ; a doua, că odaia e prea mică pentru capul meu. Îmi simt fruntea la mii de kilometri de ceafă, iar o distanță incalculabilă îmi separă tâmplele, deși o pulsație surdă se propagă de la una la alta. Dar, în zilele noastre, distanțele nu mai contează.

A treia senzație e aceea a unui zgomot continuu, un fel de șuierat plângăcios, undeva, nu prea departe de mine. A patra și ultima impresie e că pe spate îmi curge apă rece. Cuvertura patului îmi demonstrează că sunt culcat pe burtă, cu fața în jos, dacă mai am vreo față. Mă întorc cu prudență și mă așez ; imediat aud un soi de clinchet și după aceea un zgomot înăbușit. Acest clinchet și zgomotul înăbușit provin de la un prosop plin cu cuburi de gheață și legat la cele patru colțuri care a căzut pe podea. Cineva care mi-a vrut binele mi l-a pus pe ceafă. Cineva care mi-a dorit cu mult mai puțin bine mi-a mutat capul din loc. S-ar putea să fie una și aceeași persoană. Oamenii sunt fantastici...

Mă ridic în picioare și mă pipăi la coapsă. Portofelul mi se află tot în buzunarul din stînga. Îi verific

conținutul : nu lipsește nimic. Informațiile pe care le-a oferit nu mai sînt confidențiale. Valiza așezată la capul patului e deschisă. Deci, sunt din nou în camera mea.

Reușesc să mă apropii de oglindă și să privesc la chipul care se vede acolo. Îmi pare familiar. Pe urmă mă duc la ușă și o deschid. Șuieratul plângăcios sporește. Chiar în fața mea un bărbat rotofei se sprijină de balustradă. E de talie mijlocie și slănina pe care o cară nu pare a fi flască. Poartă ochelari și are urechi mari sub o pălărie din fetru de un cenușiu murdar, gulerul pardesiului ridicat și mâinile în buzunare. Părul care îi cade de-o parte și de alta a pălăriei e la fel de cenușiu ca al navelor de război. Ca majoritatea oamenilor grași, dă impresia de durabilitate. Lumina care cade prin ușa din cameră i se reflectă în lentilele ochelarilor. Stă la capătul unei pipe mici, din genul celor care sunt bune să-ți ardă gura. Simt că intru în apele mele, dar nu sunt chiar atît de sigur pe mine ca să nu fiu neliniștit de prezența lui.

— Frumoasă seară, zice el.

— Ce doriți ?

— Caut pe cineva ; nu pe dumneavoastră.

— Nu-i nimeni la mine.

— Bun, zice el, mulțumesc.

Întorcându-mi spatele își sprijină burta de balustrada verandei.

Merg prin verandă în direcția șuieratului plângăcios. Ușa de la numărul 12 C e larg deschisă, luminile aprinse iar zgomotul provine de la un aspirator pe care îl manevrează o femeie în verde.

Intru și arunc o privire jur împrejur. Femeia oprește aspiratorul și mă cercetează din cap pînă-n picioare.

— Ce doriți ?
— Unde e domnișoara Mayfield ?
Dă din cap nedumerită.
— Doamna care ocupa camera asta, îi explic eu.
— Ah ! da... A plecat acum o jumătate de oră. (Pune aspiratorul în funcțiune.) Întrebați la recepție, urlă ea ca să acopere vacarmul. Eu trebuie să fac curat lună aici.

Întind brațul în spatele meu ca să închid ușa, merg pe lângă zid urmărind șarpele negru al cordonului aspiratorului și îl scot din priză. Femeia în uniformă verde îmi aruncă o privire furibundă. Îi strecor un dolar și furia i se potolește.

— Aș vrea să dau un telefon, zic eu.
— N-aveți telefon în cameră ?
— Nu vă obosiți să-mi dați sfaturi, o liniștesc eu.

Merg la telefon și ridic receptorul. O voce de femeie îmi răspunde :

— Aici recepția. Ce doriți ?
— Marlowe la aparat. Sînt tare nenorocit.
— Cum ? A, da, domnule Marlowe ! Ce doriți ?
— A plecat ; n-am avut nici măcar prilejul să-i vorbesc.
— Oh ! îmi pare rău, domnule Marlowe. (Pare să fie sinceră.) Da, a plecat. Nu putem să vă ajutăm cu nimic...
— N-a zis unde se duce ?
— Nu, și-a plătit doar nota și a părăsit hotelul fără să ne lase nici o adresă. S-a petrecut totul foarte repede.
— Mitchell era cu ea ?
— Regret, domnule Marlowe, dar n-am văzut pe nimeni.
— Totuși, ai văzut ceva ! Cu ce a plecat ?
— Cu taxiul. Mi-e teamă că...

— Mulțumesc.

Mă întorc în camera mea.

Grăsanul stă instalat confortabil într-un fotoliu, cu picioarele încrucișate.

— E frumos că ați venit, îi zic eu. Ce pot face pentru dumneavoastră ?
— Nu-mi puteți spune unde e Larry Mitchell ?
— Larry Mitchell ? (Mă gândesc un timp.) Îl cunosc cumva ?

Își scoase portofelul, extrage din el o carte de vizită pe care mi-o întinde ridicându-se cu greutate în picioare. Pe ea scrie : „Goble și Green, anchete, 310, Prudence Building, Kansas City, Missouri".

— Aveți o meserie interesantă, domnule Goble.
— N-o face pe șmecherul cu mine. Dintr-un nimic mă supăr.
— Cu atât mai bine, hai să ne veselim. Ce faci când te iriți ? Îți mușți mustața ?
— Nu vezi că n-am mustață ?
— Lasă să-ți crească. Mai ai timp.

De data asta se ridică mult mai repede cu ochii spre pumnul lui. În el îi apare deodată un pistol.

— N-ai avut niciodată de-a face cu o armă, nenorocitule ?
— Șterge-o, mă calci pe nervi. Ești prea gras.

Mîna începe să-i tremure, obrajii i se împurpurează. Însă până la urmă își pune pistolul din nou în hamul de piele pe care îl poartă sub braț și galopează spre ușă.

— O să mai auzi de mine, îmi zice el peste umăr.
— Nu-i răspund nimic. Nu merită atâta atenție.

CAPITOLUL 7

Puțin mai tîrziu dau o raită pe la recepție.

— Ei bine, n-a ținut, îi vestesc eu. Nu cumva din întîmplare unul dintre voi doi îl cunoaște pe șoferul care a luat-o ?

— Ba da, e Joe Harms, răspunde iute micuța. Aveți șansa să-l găsiți la stația de taxiuri de pe Grand Street. Sau puteți să dați telefon companiei de taxiuri. E un băiat de treabă. A fost o vreme cînd mi-a făcut ochi dulci.

— Ia te uită ! suspină el. Muncești douăzeci de ore pe zi ca să pui ceva deoparte și să poți să-ți cumperi o casă și odată ajuns în situația asta logodnica deja se lasă curtată de cine vrei și cine nu vrei.

Îl îmbărbătez :

— Nu e cazul ei ! Vrea doar să te pună pe jăratec. De fiecare dată cînd te privește are stele în ochi.

Îi las să-și zîmbească unul altuia.

Ca toate orașele mici, Esmeralda are o stradă mare. În centru, e ticsită de magazine ; dar, începutul cu încetul, clădirile comerciale lasă loc blocurilor de locuințe. Contrar celor mai multe orășele din California, la Esmeralda nu sunt fațade tapetate de reclame

chioșcuri unde se vând hamburgeri pentru automobiliști, tutungerii și mai ales indivizi suspecți care să se plimbe prin fața lor. Magazinele de pe Grand Street sunt vechi și strâmte, fără să fie decrepite, dimpotrivă foarte moderne, cu fațade jumătate în sticlă, jumătate în metal și cu lumini florescente în tonuri vii. Nu toți cetățenii din Esmeralda sunt bogați, nu toți sunt fericiți, nu toți sunt în Cadillac, în Jaguar sau în Riley ; dar numărul celor prosperi e destul de ridicat iar magazinele de lux sunt la fel de îmbietoare și de costisitoare ca pe Beverly Hills, fără a fi însă la fel de sfidătoare. Și mai e o diferență : la Esmeralda, vechile clădiri sunt bine întreținute și câteodată chiar pitorești. În celelalte orășele, tot ce e învechit e lăsat de izbeliște.

Un taxi e parcat, între niște dungi roșii. Un om cu păr grizonat citește ziarul stând la volan. Mă apropii de el.

— Sunteți cumva Joe Harms ?

Face semn că nu.

— Nu poate să mai întârzie mult. Doriți un taxi ?

— Nu, mulțumesc.

Mă îndepărtez și încep să mă uit în vitrine. O cămașă cu carouri galbene și maro mi-l aduce aminte pe Larry Mtchell. Mai văd acolo pantofi de golf de culoarea cojii de nucă, tweed de import, două sau trei cravate cu cămăși asortate, totul prezentat fără a cotropi spațiul vital. Deasupra ușii e numele unui atlet celebru odinioară, scris în relief și pictat pe o firmă din lemn de Brazilia.

Soneria telefonului din cabina telefonică aflată lângă taxi începe să sune. Șoferul se duce să răspundă, închide, se urcă la volan și pleacă. După plecarea lui, strada rămâne pustie o bucată de vreme. Pe urmă

trec două mașini, apoi o pereche de negri sosesc cu un pas nonșalant, și se opresc în fața vitrinelor trăncănind. Un mexican în uniformă verde de băiat de hotel coboară dintr-un Chrysler — poate că efectiv e al lui, intră în magazinul universal și iese cu un cartuș de țigări. Se urcă în mașină și ia drumul hotelului.

Un alt taxi galben, purtând inscripția „Compania de taxiuri Esmeralda" dă colțul și parchează între liniile roșii. O namilă cu ochelari cu lentile groase coboară din mașină și se duce să vorbească la telefon. Pe urmă se urcă din nou în taxi și ia o revistă din spatele oglinzii retrovizoare.

Mă dau mai aproape de el. Probabil că ăsta e omul meu numărul unu. Nu poartă haină, iar mânecile cămășii îi sunt suflecate, pe o vreme care nu te îmbie deloc să te plimbi în bikini.

— Da, eu sunt Joe Harms, încuviințează el. Își vâră o țigară în gură și o apronde cu o brichetă Ronson.

— Lucille de la „Rancho Descansado" mi-a spus că-mi puteți da o informație.

Mă sprijin de taxi și îi fac cunoștință cu surâsul meu numărul unu. Puteam la fel bine să dau cu piciorul în bordura trotuarului.

— Ce fel de informație ?

— Nu demult, ați luat o clientă din fața unui bungalow, numărul 12 C. O tânără femeie destul de înaltă, cu păr roșu, bine făcută. O cheamă Betty Mayfield dar nu cred că v-a spus.

— De obicei, mi se dă numai adresa. Nu-i așa că-i ciudat ?

Suflă un nor de fum în parbriz și se uită cum acesta se risipește și plutește prin mașină.

— Ce vreți de la mine ?

— M-a părăsit prietena. Ne-am certat din vina mea. Vreau să-mi cer iertare.

— Are probabil un domiciliu, nu-i așa ?

— Da, dar departe de aici.

Scutură scrumul din țigară cu degetul mic, fără să o scoată din gură.

— Poate că a făcut-o dinadins. Poate că nu vrea să știe unde este. Poate că sunteți al naibii de băftos. La noi poți fi închis pentru concubinaj, dacă te prinde în hotel. Bineînțeles, trebuie să fie vorba de un flagrant delict.

— Poate că spun minciuni, zic eu și-mi scot legitimația din portofel.

O citește și mi-o înapoiază.

— Așa e mult mai bine, zice el. Cu mult mai bine. Dar e contrar regulamentului stabilit de companie. Nu conduc tărăboanța asta ca să fac mușchi.

— Cinci dolari e de-ajuns ? Sau și asta e contrar regulamentului ?

— Compania aparține bătrânului meu. Nu i-ar place să știe că mă las uns. Nu din pricină că nu mi-ar plăcea banii...

Telefonul începe să sune. Coboară și se duce să răspundă. Rămân țintuit locului mușcându-mi buzele.

Când revine, urcă din nou la volan cu iuțeală.

Pune motorul în funcțiune și se apleacă prin portieră ca să-și arunce chiștocul.

— Îmi pare rău, dar sunt în întârziere. Trenul de 17 și 47 pentru Los Angeles sosește în gară. Dealtfel, cu el se duc cei mai mulți din Esmeralda acolo.

— Mulțumesc ! îi zic eu.

— Pentru ce ?

Bagă în viteză și pleacă.

Arunc o privire la ceas. Din punct de vedere al timpului și al distanței ar putea să țină. Sunt cam douăzeci de kilometri până la Del Mar. Deci, ca să duci pe cineva până acolo, să-l lași în fața gării și să te înapoiezi ar însemna cam o oră. Asta a vrut să mă facă să înțeleg. Altfel, n-ar fi avut de ce să-mi povestească.

Urmăresc taxiul din ochi până când dispare, traversez strada și mă îndrept spre cabinele instalate în fața centralei telefonice. Las ușa cabinei deschisă, strecor în aparat zece cenți și cer interurbanul.

— Dați-mi vă rog Los Angeles. (Îi dau numărul). Cu preaviz pentru domnul Clyde Umney. Numele meu e Marlowe și sun de la o cabină telefonică publică. Esmeralda, 42673.

Mi se dă legătura în mai puțin timp decât am cerut-o. Umney vorbește cu un glas sec și tăios.

— Marlowe ? Ia te uită ! Ei bine, te ascult !

— Sunt la San Diego. I-am pierdut urma. S-a evaporat în timp ce-mi făceam siesta.

— Nu încape îndoială că am făcut bine când te-am ales s-o urmărești, zice el pe un ton arțăgos.

— Nu-i chiar așa o mare nenorocire cum pare, domnule Umney. Am o mică idee în legătură cu locul unde s-a dus.

— O mică idee nu-mi ajunge ! Când angajez pe cineva, înțeleg să facă totul pentru a-și duce treaba la bun sfârșit. Care ți-e ideea ?

— Îmi puteți da câteva lămuriri, domnule Umney ? Am intrat în acest caz orbește, doar cât am avut timp să alerg la gară ca s-o văd la sosirea trenului. Secretara dumneavoastră mi-a făcut o bună impresie,

fără însă a mă lumina prea mult. Sper că nu vreți, domnule Umney, ca să-mi fac treaba contrar voinței mele ?

— Am înțeles că domnișoara Vermilyea ți-a spus tot ce trebuia să-ți spună, mormăie el. Așa cum ți-am zis, acționez, la instrucțiunile unui mare birou de avocați din Washington. Clientul lor dorește să rămână necunoscut pentru moment. Tot ce ai de făcut e să urmărești persoana în chestie până când își va alege o reședință, iar când zic reședință nu înțeleg nici o sală de așteptare și nici o tejghea de hamburgeri. Înțeleg prin asta un hotel, un apartament sau locuința unei prietene de-a ei. Asta-i tot. Ce nu e clar ?

— Nu vă cer să fie atât de clar, domnule Umney. Mai curând aș avea nevoie de câteva informații suplimentare, cum ar fi identitatea acestei fete, locul de unde vine, ce a făcut ca să fie justificată o astfel de urmărire.

— Justificată ? se răstește el. Cine naiba te crezi că ești ca să hotărăști dacă un lucru e justificat sau nu ? Găsește-o și telefonează-mi adresa. Și dacă vrei să fii plătit, ar fi bine să te grăbești. Îți dau răgaz până mâine dimineață la ora zece. După aceea, voi lua alte hotărâri.

— Bine, domnule Umney.

— Unde ești exact acum și care ți-e numărul de telefon ?

— Sunt la plimbare. Am fost lovit cu o sticlă de whisky în cap.

— E extraordinar ! mă ironizează el. Fără îndoială că mai întâi ai golit-o ?

— Oh ! putea să iasă lată. Închipuiți-vă, domnule Umney, că asta vi s-ar fi întîmplat dumneavoastră ! Am să vă sun pe la ora zece la birou. Și nu vă mai

faceți sânge rău că am pierdut-o din vedere pe persoana respectivă. Mai sunt doi inși în acest caz. Unul e de-aici, un oarecare Mitchell, iar celălalt un detectiv din Kansas City pe care-l cheamă Goble. Ultimul are un pistol asupra lui. Ei, bună seara, domnule Umney !

— Nu închide ! Îți spun să nu închizi ! Ce se întâmplă acolo ?

— Dumneavoastră mă întrebați ? Eu v-am întrebat ce-i cu povestea asta. Am impresia că nu prea știți totul în legătură cu acest caz.

— Nu închide ! Îți spun să nu închizi ! (Urmează o tăcere. Pe urmă cu o voce calmă, fără nici o urmă de fanfaronadă.) Ascultă, Marlowe, mâine dimineață la prima oră am să dau telefon la Washington. Iartă-mă că te-am repezit adineaori.

— Da.

— Din clipa în care dai din nou de urma acelei persoane, sună-mă aici. N-are importanță la ce oră.

— Am înțeles.

— Bună seara.

Și închide.

Închid la rândul meu și respir adânc. Mă mai doare capul, dar amețelile au dispărut. Aerul proaspăt al nopții miroase a ceață marină. Ieșind din cabină, arunc o privire pe partea cealaltă a străzii. Bătrânul șofer care se afla aici la sosirea mea s-a reîntors. Trec strada și îl întreb unde se află „Glass Room", localul unde Mitchell dorea s-o învite la cină pe domnișoara Betty Mayfield — fie că asta îi plăcea sau nu. După ce șoferul mă informează, îi mulțumesc, trec din nou strada pustie, mă cațăr în mașina închiriată de mine și plec spre locul de unde am venit.

Nu-i exclus ca domnișoara Mayfield să fi luat trenul de 19,47 pentru Los Angeles sau o gară intermediară, dar contrariul pare a fi mai verosimil. Un șofer de taxi care aduce o clientă nu împietrește acolo ca s-o vadă urcându-se în tren. Larry Mitchell nu pare să fie atât de ușor de dus de nas. Dacă știe atât de multe despre Betty încât s-o oblige să vină la Esmeralda, poate la fel de bine s-o și oblige să rămână. El îmi cunoaște identitatea și obiectul misiunii și dacă nu știe și de ce-o urmăresc pe față e pentru simplul motiv că asta nu știu nici eu. Chiar dacă ar fi pe jumătate idiot — iar eu personal sunt convins de contrariu — nu trebuie să se îndoiască de faptul că sunt capabil să descopăr locul pînă unde taxiul a dus-o pe Betty. Prima ipoteză : s-a dus la Del Mar, și-a ascuns undeva marele lui Buick și a așteptat sosirea taxiului. Odată taxiul plecat, a înhățat-o pe Betty și a cărat-o la Esmeralda. A doua ipoteză : ea nu i-a spus nimic altceva decît știa deja. Sunt un detectiv particular angajat de persoane necunoscute s-o urmăresc, ceea ce am și făcut, comițând însă eroarea de a fi strâns-o prea tare în brațe. Asta l-ar necăji foarte mult că nu e singur pe această urmă. Dacă informațiile, care or fi fost ele, sunt cuprinse într-o tăietură din ziar, nu se poate deloc aștepta ca să păstreze exclusivitatea. Oricine poate să procedeze la fel : e o chestiune de răbdare și bineânțeles, de interese. Dealtfel, dacă cineva și-a dat osteneala să angajeze un detectiv particular, trebuie să fie deja la curent. De aceea trebuie să acționeze repede, de orice natură ar fi șantajul pe care vrea să-l exercite asupra lui Betty.

Cinci sute de metri mai jos, în canion, zăresc o mică firmă luminoasă pe care scrie : „The Glass Room"

și cu o săgeată care arată spre ocean. Merg până la ultima turnantă a drumului. Un miros pătrunzător de alge îmi umple nările, luminile de la „Glass Room", strecurate prin ceață, capătă o culoare galbenă. În parkingul unde mă opresc se aude orchestra. Oceanul tună nevăzut undeva la picioarele mele. Nu-i nici un paznic în parking ; încui portiera și plec.

Nu sunt mai mult de douăzeci de mașini. Arunc o privire. Cel puțin una din ipotezele mele stă în picioare. Un anumit Buick Roadmaster are un număr de înmatriculare pe care deja îl cunosc. Alături de Buick, chiar lângă intrare, un Cadillac decapotabil de un verde stins, cu scaune în piele albă, cu un pled scoțian pe banchetă ca s-o protejeze de umezeala nopții, antenă de radio la fel de mare ca aceea a unei ambarcațiuni, portbagaj pliant din crom, în afara celui din spate, pentru cel care dorește să meargă departe, parasolar, post de radio având tot atâtea butoane cât tabloul de bord al unui avion cu reacție, scrumieră în care lași să-ți cadă țigara și care ți-o fumează în locul tău și multe alte lucruri de soiul ăsta. Mai trebuie ca proprietarul să instaleze un radar, un aparat de înregistrare a sunetului și o baterie antiaeriană !

Privesc toate astea la lumina unei lanterne. Cartea de vizită înfiptă într-un suport mă lămurește că proprietarul poartă numele de Clark Brandon, hotel Casa del Poniente, Esmeralda, California.

CAPITOLUL 8

În hotel se intră printr-un balcon care e deasupra barului și a sălii de restaurant, amândouă pe câte un etaj. O scară în formă de melc, acoperită cu un covor, duce la bar. Acolo nu e nimeni, în afară de femeia de la vestiar și un individ între două vârste, în mod vizibil de o bună dispoziție masacrantă, închis într-o cabină telefonică.

Cobor la bar și mă vâr într-un colțișor de unde pot să văd ringul de dans. Un imens geam acoperă o parte din clădire. Prin ea se vede ceața deasă ; dar într-o zi frumoasă, cu luna chiar deasupra apei, spectacolul trebuie să fie minunat. O orchestră formată din trei muzicanți cântă acel soi de muziçă proprie oricărei formații mexicane. Orice ar cânta, e același lucru. Cântă mereu aceeași arie, languroasă și dureroasă, apăsând bine pe vocale, iar tipul cu vocea își zdreaptănă ghitara tot povestind despre tot felul de lucruri despre amor, *mi corazon* și despre o fată care e *linda*, dar foarte greu de convins ; el are întotdeauna părul prea lung și prea unsuros, iar când nu-și debitează romanța dă impresia că nu se teme de nimeni ca să folosească un cuțit pe o străduță întunecoasă.

Pe ring evoluează șase cupluri cu grația lipsită de grijă a unui paznic de noapte care are o criză de artrită. Cei mai mulți dansează atingându-și obrazele, dacă așa ceva se poate chema dans. Bărbații sunt în smoching alb, fetele au ochi strălucitori, buze purpurii și mușchi bine puși în relief pe care și-i datorează tenisului sau golfului. O singură pereche nu dansează obraz lângă obraz. Individul e prea beat ca să mai păstreze ritmul iar fata mult prea ocupată să fie atentă să nu fie călcată pe pantofi ca să se mai gândească și la altceva. N-ar fi trebuit să mă enervez din pricina dispariției domnișoarei Betty Mayfield ; e aici, împreună cu Mitchell, și căutși de pufin mulțumită. Mitchell e batjocoritor, cu gura deschisă, cu figura congestionată și strălucind de sudoare, cu ochii ca de sticlă. Betty își ține capul pe spate cât poate de mult ca să se îndepărteze de el fără să-și rupă gâtul. După cât se pare, s-a cam săturat de domnul Larry Mitchell.

Un chelner mexican, îmbrăcat într-o scurtă jachetă verde și cu un pantalon alb cu vipușcă verde, vine până la mine ; îi comand un dublu Gibson și îl întreb dacă mi se poate da un sandvici. El zice „Muy bien, señor", și se îndepărtează zâmbind.

Muzica se oprește. Se aud câteva aplauze. Orchestra se arată extrem de emoționantă și începe să cânte o altă arie. Un șef de sală brunet, cu un cap de actor care face turnee în provincie, merge de la o masă la alta arătându-și surâsul lui cel mai minunat și oprindu-se din când în când ca să facă plecăciuni. În cele din urmă se așază în fața unui ins frumos și bine clădit, de tip irlandez, care pare să fie singur. E îmbrăcat cu un smoking negru și are o garoafă roșie la butonieră. La prima impresie, un individ simpatic, cu condiția să nu-l superi. La distanța asta și dată fiind lumina din local nu pot să spun mai multe, în afară de faptul că pentru a-l supăra trebuie să fii solid, rapid în mișcări, viteaz și în cea mai bună formă.

Șeful de sală se apleacă înainte și îi zice ceva ; amândoi se întorc să-i privească pe Mitchell și pe micuța Mayfield. Șeful de sală se ridică în cele din urmă și pleacă. Tipul solid își vâră o țigară în portțigaret ; imediat, un chelner țâșnește cu o brichetă aprinsă, ca și cum n-ar fi așteptat decât asta de la începutul serii. Individul îi mulțumește fără să ridice ochii.

Mi se aduce whisky-ul pe care îl beau cu hărnicie. Orchestra își termină cântarea și face o pauză. Perechile se separă și se întorc la mesele lor. Larry Mitchell, mereu batjocoritor, n-o lasă deloc pe Betty. Deodată, o atrage spre el cu o mână în timp ce cu cealaltă o apucă de cap. Ea încearcă să scape. El o strânge și mai mult și își apropie și mai tare chipul împurpurat de al ei. Fata continuă să se zbată, dar el e mult mai puternic. Apucă să-și lipească mutra lui mojică. Fata îi dă o lovitură în picior.

— Lasă-mă, bețiv nenorocit ! îi zice ea.

Mitchell nu mai zâmbește. Are o figură chinuită. Luând-o de încheieturi cu brutalitate pe Betty o trage spre el. Toți cei din local sunt cu ochii ațintiți la scena asta, dar nimeni nu mișcă un deget.

— ...ce-i fetițo, nu-ți mai place de omulețul rău ? se interesează el cu o voce de trâmbiță.

Nu văd ce face ea cu genunchiul, dar am totuși o idee în legătură cu asta ; în orice caz, îi face un mare rău. El o împinge cu un aer sălbatic, ridică bra-

ţul şi o loveşte cu toată forţa, pe amândoi obrajii. Urme roşii îi apar imediat lui Betty pe piele. Pe urmă, o voce se aude la celălalt capăt al sălii :

— Data viitoare, domnule Mitchell, să nu uiţi să-ţi pui o cămaşă de zale.

Fata se înoarce pe tocuri şi o şterge. Mitchell rămâne ţintuit. S-a împalidat — de durere sau de furie. Şeful de sală se apropie de el cu paşi furişaţi şi îi spune ceva, ridicând din sprâncene cu un aer întrebător.

Mitchell coboară ochii şi se uită la şeful de sală. Pe urmă, fără să zică nici o vorbă, se repede la el şi şeful de sală trebuie să facă un salt în lături. Mitchell o ia pe urmele lui Betty ; în drum dă la o parte un bonom aşezat la o masă, fără să-şi ceară scuze. Betty e la o altă masă, aflată cu faţa către geam, alături de individul în smoching negru. Acesta aruncă o privire spre Betty, o alta spre Mitchell şi o a treia spre ţigaretul pe care şi l-a scos din gură. Faţa lui este fără nici o expresie.

Mitchell se opreşte în dreptul lui Betty.

— M-ai lovit, îngeraşule, zice el pe un ton înalt şi cu o voce încleiată. Devin rău când mi se face rău. Ai priceput ? Foarte rău. Îţi ceri iertare ?

Ea se ridică, ia poşeta care atârnă pe scaun şi îi ţine piept.

— Trebuie să plătesc eu, domnule Mitchell — sau binevoiţi să plătiţi cu banii pe care vi i-am împrumutat ?

El ridică braţul ca şi cum ar vrea s-o lovească din nou. Ea nu se clinteşte. Dar tipul de alături se scoală încetişor şi îl apucă pe Larry de încheietură.

— Uşurel, Larry ! Ai băut cam mult.

Vorbeşte cu o nuanţă sarcastică în glas.

— Nu-i treaba ta, Brandon !

— Tot ce se poate, bătrâne ! Nu am nici o legătură cu voi. Dar ai face mai bine să n-o mai loveşti pe doamna. Prin locurile astea oamenii nu prea sunt daţi afară — dar totuşi se mai întâmplă.

Mitchell izbucneşte într-un râs batjocoritor.

— Şterge-o să vezi dacă nu-s acasă la tine !

Fără să ridice vocea, solidul îi repetă :

— Ţi-am spus s-o iei mai domol, Larry. N-am s-o mai spun încă o dată ! Mitchell îi aruncă o privire grea.

— Bine, pe mai târziu, mormăie el pe un ton de dispreţ.

Face câţiva paşi şi se opreşte.

— Mult mai târziu, adăugă el întorcându-se pe jumătate.

După care iese, clătinându-se dar iute, fără să privească pe nimeni.

Brandon rămâne în picioare, nemişcat. Tânăra femeie nu se mişcă nici ea. Pare nehotărâtă.

Îl priveşte pe tipul solid. O priveşte şi el şi îi zâmbeşte afabil.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră ? întrebă el. Să vă conduc undeva ?... (Apoi, întoarce puţin capul :) Hei ! Carl !

Şeful de sală apare imediat.

— Nu iei nici un ban, îi spune Brandon. Ţinând cont de împrejurări...

— Vă rog, zice Betty pe un ton sec, n-am nevoie să-mi plătească altcineva.

— E obiceiul casei, îi răspunde el. Pot să vă ofer ceva de băut ?

Ea îl priveşte din nou. N-arată deloc rău individul.

— La masa mea ? zice fata.

El zâmbește politicos.

— Sau la cea de aici.— dacă sunteți atât de bună să vă așezați.

De data asta trage un scaun de la masa lui. Betty se așază. Chiar în aceeași clipă, nici o secundă mai înainte șeful de sală face un semn orchestrei care începe să cânte din nou.

Domnul Clark Brandon e în aparență bărbatul care poate să obțină tot ce vrea fără să ridice vocea.

La un moment dat mi se aduce sandviciul. E destul de manjabil. Îl mănânc după care mai aștept o jumătate de oră. Se pare că Brandon și cu micuța se înțeleg de minune. Se apucă să și danseze. Eu ies, mă așez la mine în mașină și-mi aprind o țigară. Probabil că ea m-a zărit chiar dacă nu a arătat acest lucru. Mitchell însă cu siguranță nu m-a văzut. A urcat repede și era mânios ca să mai vadă ceva.

Pe la 10,30 Brandon și cu Betty ies, se urcă în Cadillac după ce au coborât capota. Îi urmăresc fără să încerc să mă ascund, fiindcă nu e nici un alt drum pe care să poți ajunge până în centrul orașului. O iau spre Casa Poniente și Brandon coboară panta care duce la garaj.

Mai trebuie să mă asigur de-un lucru. Îmi las mașina în parking după care intru în holul hotelului și ridic receptorul unuia din telefoanele care fac legătura cu locatarii de aici.

— Domnișoara Mayfield, vă rog. Betty Mayfield.

— O clipă, vă rog. (Urmează o scurtă pauză.) A ! da, tocmai a venit. O sun imediat la ea în cameră.

Mai urmează o pauză, și mai lungă.

— Îmi pare rău, domnișoara Mayfield nu răspunde.

Mulțumesc, închid și o șterg în viteză ca să nu dau nas în nas cu ea și cu Brandon în hol.

Mă întorc la tărăboanța mea de închiriat și o iau spre „Rancho Descansado“ bâjbâind prin ceață. Biroul de recepție e închis și pare pustiu. Un singur bec luminează soneria de noapte.

Mă îndrept cu chiu cu vai spre domiciliul meu actual, vâr mașina în garaj și ajung în camera mea căscând. Odaia e rece, umedă, mizerabilă. Cineva a luat cuvertura în dungi ca și fețele de pernă asortate.

Mă dezbrac, îmi pun capul pe pernă și adorm mai înainte de a apuca să mă mai gândesc la ceva.

CAPITOLUL 9

Sunt trezit de un zgrepţănat uşor, dar persistent. Am impresia că am auzit zgomotul ăsta de mai mult timp, dar că el n-a ajuns la conştiinţa mea decât treptat. Mă întorc pe o parte şi ciulesc urechea. Cineva încearcă să răsucească mânerul clanţei şi pe urmă începe din nou să zgreapţăne. Arunc o privire la ceasul meu de mână. Acele fosforescente îmi arată că e cu puţin trecut de ora trei. Sar din pat şi îmi iau pistolul din valiză după care mă apropii de uşă şi o deschid.

O siluetă în pantaloni îmi apare în prag. Mai văd şi un fel de bluză şi un fular negru legat în jurul capului. O femeie.

— Ce vreţi ?

— Lasă-mă să intru ! Nu aprinde lumina.

Betty Mayfield se strecoară în cameră ca o fâşie neagră. Închid uşa la loc şi pun pe mine un halat.

— E cineva afară ? întreb eu. Alături nu-i nimeni.

— Nu. Am venit singură.

Gâfâie stând cu spatele la perete. Mă scotocesc prin buzunare în căutarea lanternei, îi îndrept lumina slabă spre zid şi descopăr butonul radiatorului. După asta îndrept lanterna spre Betty. Ea clipeşte, din ochi şi ridică o mână. Pun lanterna pe podea şi merg să închid ferestrele şi să trag jaluzelele. Apoi aprind lumina.

Tresare, dar nu zice nimic, stând în continuare lipită de perete.

Are cu siguranţă nevoie de ceva reconfortant. Merg la bucătărie, torn whisky într-un pahar şi i-l aduc. La început mă refuză după care îl înfăşcă şi îl soarbe dintr-o înghiţitură.

Mă aşez şi aprind o ţigară — un gest maşinal, atât de enervant la altcineva.

Privirile noastre se încrucişează venind parcă din abisurile neantului. După o clipă îşi vâră încet mâna în buzunarul bluzei şi scoate de acolo un pistol.

— Oh ! Nu ! zic eu. Sper că n-ai de gând să reâncepi !

Are ochii îndreptaţi spre pistol şi buzele îi freamătă ; arma îi atârnă moale în mână. În cele din urmă se desprinde de zid, traversează încăperea şi pune agregatul lângă cotul meu.

— L-am mai văzut, zic eu. Suntem prieteni vechi. Ultima oară era în mâna lui Mitchell. Ce s-a întâmplat ?

— De aia te-am lovit. Mi-era teamă să nu tragă în tine.

— Dar asta i-ar fi stricat planurile, oricare ar fi fost ele !

— Ce vrei, nu eram sigură. Îmi cer iertare... Îmi pare rău că te-am lovit.

— Mulţumesc pentru gheaţă.

— Nu vrei să arunci o privire pistolului ?

— Am mai făcut-o.

— Am venit pe jos de la hotel. M-am... mutat acolo în după amiaza asta.

— Știu. Ai fost cu taxiul până la gara din Del Mar ca să iei trenul de seară, dar Mitchell te aștepta și te-a adus înapoi... Ați luat masa împreună, ați dansat, apoi a avut loc un mic incident. Un oarecare Clark Brandon te-a condus la hotel în mașina lui.

Ea cască ochii mari.

— Nu te-am văzut acolo, zice ea în sfârșit, având aerul că se gândește în altă parte.

— Eram la bar.

— Încep să cred că ești un detectiv adevărat.

Se uită din nou la pistol. Pe urmă continuă.

— Nu mi l-a mai dat înapoi... desigur, nu pot s-o dovedesc...

— Altfel zis, ți-ar plăcea s-o poți face ?

— S-ar putea să-mi folosească. Dar, în orice caz, asta n-ar ajunge din clipa în care or să se intereseze de mine. Bănuiesc că știi despre ce vorbesc ?

— Stai jos și nu mai scrâșni din dinți.

Se apropie încet de un fotoliu și se așează pe un braț al lui cu corpul plecat înainte, cu ochii ațintiți în jos.

Îi spun :

— Sunt sigur că ascunzi ceva, ceva de care Mitchell știe. L-aș putea afla și eu dacă m-aș strădui. E la îndemâna oricui, din clipa în care știi că trebuie să cauți. Dar acum nu-mi dau seama despre ce e vorba. Am fost numai însărcinat să te urmăresc și să dau socoteală de mișcările tale.

Ridică ochii pentru o clipă.

— Și ai făcut-o ?

— Da, în această clipă se știe că mi-ai scăpat printre degete. Le-am spus că mă găsesc la San Diego. În orice caz, asta ar fi putut-o afla de la centrală.

— Scăpată printre degete ! ironizează ea. Cred că te ține la mare cinste individul în chestiune ! (Își mușcă buzele)... Iartă-mă ! Nu asta vroiam să spun. Mă întreb ce trebuie să fac...

— Ai tot timpul la dispoziție. Nu-i decât ora trei și douăzeci.

— Nu-ți bate joc de mine !

Arunc o privire spre radiator. La prima vedere s-ar părea că nu s-a schimbat nimic, totuși e nițel mai cald. Hotărăsc că un pahar mi-ar face mai bine așa că merg la bucătărie. Beau o înghițitură și mă întorc în cameră.

Scoate un portofel din imitație de piele pe care mi-l arată.

— Înăuntru sunt cinci mii de dolari în cecuri de câte o sută de dolari fiecare. Ce-ai face pentru cinci mii de dolari, Marlowe ?

Sorb o înghițitură de whisky și îmi iau un aer gânditor.

— Ținând cont de tariful meu normal asta ar putea să mă cumpere pentru mai multe luni de zile. Cu condiția să fiu de vânzare.

Bate brațul fotoliului cu portofelul. O văd cum i se crispează mâna stângă pe genunchi de parcă ar vrea să-și rupă rotula.

— Bineânțeles că ești de vânzare. Și asta n-ar fi decât un aconto, spune, după care reia :

— Să știi că am posibilități ! Am mai mulți bani decât îți poți închipui. Ultimul meu bărbat era putred de bogat. I-am putut smulge o jumătate de milion.

Își dă aere de tipă îndrăzneață.

— Presupun că nu trebuie să omor pe careva ?

— Nu trebuie să omori pe nimeni.

— Nu-mi prea place felul în care zici asta.

Arunc o privire la pistolul pe care încă nu l-am atins. A venit pe jos, în mijlocul nopții, de la Casa del Poniente ca să mi-l aducă. Nu-i nevoie să-l ating : e de-ajuns să-l privesc. Mă aplec să-l miros.

— În cine s-a înfipt glonțul ?

Frigul din cameră îmi îngheață sângele în vine. Pe-acolo parcă n-ar mai curge sânge ci apă de la frigider.

— Glontele ? De unde știi că e vorba doar de un glonte ?

Numai acum iau pistolul în mână, îi scot încătorul, mă uit la el și îl pun la loc.

— S-ar putea să fie vorba de două gloanțe. În încărcător sunt șase. Dar în drăcia asta încap șapte, mai punând unul în încărcător și un altul pe țeavă. Desigur, se poate la fel de bine ca întregul încărcător să fi fost golit și apoi să se fi pus la loc șase gloanțe.

— Astea-s numai vorbe, nu-i așa ? zice ea încet. Ne e frică să spunem lucrurilor pe nume...

— Bine. Unde e ?

— Pe un șezlong în balconul meu. Camerele de pe partea aia au toate câte un balcon : este câte un zid de beton la fiecare extremitate și ziduri de despărțire între două camere sau două apartamente. Toate sunt înclinate spre exterior. Un acrobat sau un alpinist ar putea să treacă peste zid, dar fără să ducă vreo greutate. Camera mea e la etajul doisprezece. (Tace încruntând din sprâncene și pe urmă face un gest dezabuzat cu mâna.) N-o să mă crezi, dar n-ar fi

putut să ajungă pe balconul meu decât trecându-mi prin cameră. Iar eu nu l-am lăsat să treacă prin ea.

— Ești sigură că e mort ?

— Absolut sigură. E cât se poate de mort. Rece ca marmura. Nu știu când s-a întâmplat. N-am auzit nimic. Ceva m-a trezit, într-adevăr. Dar nu era o împușcătură. În orice caz, era deja frig. Deci, nu știu ce m-a trezit. Cum nu puteam să mai adorm, mi-am aprins în cele din urmă o țigară, m-am ridicat și am început să mă plimb prin cameră și să fumez. Pe urmă mi-am dat seama că s-a risipit ceața și că luna se vedea frumos. Nu jos, ci la înălțimea etajului meu. Când am ieșit pe balcon, am zărit ceață la nivelul pământului. Era al naibii de frig. Stelele păreau enorme. Am rămas o vreme lângă zid fără să văd corpul. Pare de necrezut, dar așa e... Cu siguranță că poliția n-o să mă ia în serios de la bun început. După aia... În sfârșit... N-am nici măcar o șansă la un milion dacă nu mi se dă o mână de ajutor.

Mă ridic și, după ce îmi golesc paharul, mă apropii de ea.

— Am două sau trei lucruri să-ți spun. În primul rând, felul în care ai reacționat nu e normal. Ești totuși mult prea calmă — nici tu spaime, nici tu lacrimi, nimic. Te-ai resemnat. În al doilea rând, am auzit de la un capăt la altul discuția pe care ai avut-o cu Mitchell în această după amiază. Am deșurubat becurile (îi arăt radiatorul din perete) și am lipit un stetoscop de peretele despărțitor. Mitchell te avea la mână pentru că știa cine ești și dacă ar fi strigat asta în gura mare ar fi trebuit să-ți schimbi din nou numele și s-o ștergi în altă parte. Mi-ai spus că ai o șansă nemaipomenită că mai ești în

viață. Iar în clipa de față ai pe balcon un mort care a fost împușcat cu pistolul tău, iar acest mort e evident Mitchell. Mă înșel cumva ?

Ea aprobă cu o mișcare a capului.

— Da, e Larry.

— Declari că nu știi nimic. Mai spui că poliția n-o să te creadă de la început iar mai târziu nici atât. Am impresia că nu e pentru prima oară când te afli într-o asemenea încurcătură.

Se ridică încet, fără să mă slăbească din ochi.

— O jumătate de milion de dolari înseamnă foarte mulți bani, Marlowe. N-o face pe domnișoara. Sunt atâtea locuri din lume unde putem să ducem împreună o viață dulce. La Rio, de pildă, într-un zgârie-nori la marginea oceanului...

— E înnebunitor cât de repede treci de la o stare la alta ! În clipa asta te porți ca o femeie ușoară la orele de vârf. Prima oară când te-am zărit erai o adevărată femeie de lume, rezervată și așa cum trebuie, care găsea mai mult decât deplasate avansurile unui seducător ca Mitchell. După aceea, cumperi țigări și fumezi una fără să-ți facă nici o plăcere. Când ajungi aici, te lași mângâiată de Mitchell. După aceea te lași mângâiată de mine. După care mă lovești cu o sticlă de whisky în cap. Acum îmi vorbești despre frumoasa viață care ne așteaptă la Rio. Pe care dintre aceste femei am s-o găsesc în patul meu mâine dimineață când o să mă trezesc ?

— Cinci mii de dolari imediat. Și încă mulți alții mai târziu. Poliția n-o să-ți dea nici măcar cinci scobitori. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să dai telefon.

— Și cum am să câștig banii ăștia ?

Suspină ușurată.

— Hotelul se află la marginea falezei. Pe lângă zidul lui nu e decât o cărăruie foarte îngustă. Mai jos sunt stânci și oceanul. Balconul meu dă deasupra tuturor lucrurilor astea și în curând o să vină fluxul.

— E vreo scară de incendiu ?

— E una care pornește de la garaj. Dar se urcă greu pe ea.

— Pentru atâta bănet sunt în stare s-o urc și cu un scafandru în spate. Ai ieșit prin hol ?

— Nu, pe scara de incendiu. E un paznic la garaj, dar doarme într-o mașină.

— Spuneai că Mitchell e culcat pe un șezlong. A curs mult sânge ?

Tresare.

— Nu mi-am dat seama... Bănuiesc...

— Nu ți-ai dat seama ? Totuși te-ai apropiat de el, din moment ce-ai văzut că e rece ca marmura. Unde e lovit ?

— N-am văzut nimic. Poate că în spate.

— Unde era pistolul ?

— Pe jos, în balcon, lângă mâna lui.

— Care anume ?

Începe să caște ochii mari.

— Ce importanță are ? Nu știu nimic. Era culcat pe șezlong, capul atârna într-o parte iar picioarele în altă parte. Nu putem schimba subiectul de discuție ?

— Cum vrei. Nu cunosc nici orele de flux și reflux și nici direcția curenților de pe-aici. S-ar putea ca trupul să fie aruncat pe țărm chiar mâine dimineață, după cum s-ar putea la fel de bine să nu fie regăsit decât peste cincisprezece zile. Firește, dacă izbutim să-l aruncăm în ocean. Dacă nu e găsit prea

curând, e posibil să nu mai rămână nici o urmă a împușcăturii. La fel de bine s-ar putea să nu mai fie găsit niciodată. E puțin probabil, dar există și șansa asta. Pe-aici mișună rechinii ca și alte vietăți.

— Faci tot ce poți ca să pară și mai murdar.

— Ce vrei să fac ? ! M-am ambalat. Mă întreb dacă nu cumva s-a sinucis. În acest caz, trebuie ca pistolul să fie pus la loc. Știi că era stângaci. De aia te-am întrebat lângă care mână se afla.

— A ! Da... era stângaci, ai dreptate. Dar cum să se sinucidă ? Era prea plin de sine însuși.

— Se spune câteodată că omori pe cine ți-e drag...

— Oh, în nici-un caz el ! zice ea pe un ton categoric. Avem șansa să se creadă că a picat de pe balcon. Dumnezeu știe că era destul de beat pentru așa ceva. Și după aia voi fi în America de Sud. Pașaportul meu e încă valabil.

— Pe ce nume e pașaportul ?

Își întinde brațul și mă mângâie pe obraji cu vârful degetelor.

— În curând o să știi totul despre mine. Nu fi nerăbdător. Ai să-mi cunoști toate secretele. Nu poți să mai aștepți puțin ?

— Ba da. Începe prin a-mi arăta secretele acestor cecuri. Mai avem încă o oră sau două de întuneric, și poate chiar mai mult cu ceața asta. Distrează-te cu cecurile în timp ce mă îmbrac.

Mă scotocesc prin buzunarele hainei și dau de stiloul pe care i-l întind. Se așază lângă lampă și începe să semneze cecurile în timp ce scoate limba. Scrie încet, semnând Elizabeth Mayfield.

Prin urmare s-a hotărât să-și schimbe numele mai înainte de a pleca din Washington.

În timp ce mă îmbrac, mă întreb dacă e chiar atât de proastă ca să-și închipuie c-am s-o ajut să scape de cadavru.

Duc paharele în bucătărie ; în trecere înșfac și pistolul. După ce închid ușa, îl ascund în aragaz. Pe urmă spăl paharele și le șterg. Reîntors în cameră, îmi iau haina. Nici măcar nu-și ridică ochii, fiind încă ocupată să semneze cecuri.

După ce termină îi iau carnetul din mână și răsfoiesc cecurile unul câte unul, verificând semnătura. Tot bănetul ăsta n-are nici o valoare pentru mine. Vâr carnetul în buzunar, sting lampa și mă îndrept spre ușă. Când o deschid, ea se apropie de mine.

— Dă-i drumul, îi zic eu. Am să te găsesc pe drum, la capătul barierei.

Mi se așază drept în cale, aplecându-se ușor spre mine.

— Pot să am încredere în tine ?

— Până la un anumit punct, da.

— Cel puțin ești cinstit. Ce-o să se întâmple dacă dăm greș ?

Poate că a auzit careva împușcătura, a găsit cadavrul — ia închipuiește-ți că sosind acolo găsim casa plină de polițiști ?

Rămân țintuit, fără s-o slăbesc din ochi, fără să-i răspund.

— E doar o presupunere, zice ea din nou cu o voce joasă.

Se întoarce pe călcâie și dispare.

CAPITOLUL 10

Hotelul „Casa del Poniente" e în vârful falezei, în mijlocul a trei hectare de verdeață. O alee centrală duce la intrarea în hotel unde la stânga se află barul iar în dreapta salonul în care se servește ceaiul. Parkingurile amenajate la cele două extremități ale clădirii sunt aproape ascunse de movile cu flori. În parking se zăresc câteva mașini fiindcă proprietarii lor nu mai vor să facă efortul să le ducă în garaj, cu tot răul pe care îl pot face cromului umiditatea și sarea de care e saturat aerul.

Mă opresc lângă rampa de acces la garaj. Oceanul se aude în apropiere. Coborâm din mașină și ne apropiem de intrarea garajului. Un panou poartă inscripția : „Coborâți cu motorul ralanti. Claxonați". Betty mă trage de mânecă.

— Mă întorc prin hol. Sunt prea obosită ca să mă mai cațăr pe scară.

— Bine. Legea îți dă voie. Ce cameră ai ?

— 1224. Ce se întâmplă dacă ne prind ?

— Dacă ne prind făcând ce anume ?

— Știi prea bine... Încercând să-l trecem peste balcon.

— Eu o să fiu legat la stâlp pe un mușuroi de furnici. Cu tine nu știu ce-or să facă. Depinde ce au să-ți reproșeze.

— Ești un caraghios !

Se întoarce pe călcâie și se îndepărtează repede în timp ce eu încep să cobor panta. După mai multe cotituri, așa cum au toate pantele de garaj, zăresc o gheretă mică din sticlă servind drept birou, cu un bec aprins în tavan. Când ajung puțin mai jos îmi dau seama că e gol. Continui să cobor până la nivelul gheretei. Mă înghemuiesc și zăresc treptele care duc la palierul de unde se ia ascensorul. Mai fac trei pași și rămân țintuit : paznicul de noapte se uită drept în ochii mei. E așezat pe bancheta din spate a unui Packard mare și negru ; lumina îi cade chiar pe figură și i se reflectă în lentilele ochelarilor. Rămân în continuare pe loc așteptând ca să se miște, încă nu se clintește, rămânând cu capul sprijinit de perne, cu gura deschisă. De ce nu face nici un gest ? Trebuie să fiu sigur. Poate că doar se preface că doarme, așteptând ca să mă îndepărtez ; în clipa aceea o să se repeadă la telefon și o să anunțe recepția.

Pe urmă îmi spun că totul e o idioțenie. Cu siguranță că a intrat de serviciu noaptea și că nu-i cunoaște din vedere pe toți clienții. E ora patru dimineața și peste puțin timp o să se lumineze. Nici un șoarece nu s-ar întoarce atât de târziu acasă.

Merg drept spre Packard și arunc o privire în interior. Mașina e închisă și cu geamurile ridicate. Omul nu mișcă în continuare. Întind brațul și încerc să deschid o portieră fără să fac zgomot. Nici o reacție. Bărbatul e un negru, mai curând un mulatru. Doarme adânc ; dealtfel, îl aud sforăind. Când

deschid portiera, un val dulceag de marijuana de bună calitate mă izbește în nas. Individul nu mai e printre noi ; se află într-o vale liniștită unde timpul se oprește iar lumea nu e decât culoare și muzică.

Închid la loc portiera și merg la panourile cu geamuri. De cealaltă parte, pe un mic palier cu ziduri goale și cu beton pe jos se află cușca ascensorului iar alături o ușă grea dă spre scara de incendiu. Îmi încep suișul fără să mă grăbesc. Douăsprezece etaje și un subsol înseamnă ceva trepte. În trecere număr ușile, care nu poartă nici un număr pe ele. Sunt grele, masive și cenușii ca betonul treptelor.

Sunt leoarcă de sudoare și aproape fără suflare când împing ușa de la al doisprezecelea etaj. Merg în vârful picioarelor, ajung la camera 1224 și întorc clanța. Ușa e încuiată cu cheia dar se deschide imediat, ca și cum Betty mi-ar fi pândit sosirea. Trec prin fața ei și mă prăbușesc într-un fotoliu ca să-mi capăt suflul. Cineva a dormit în patul mare sau cel puțin așa vrea să dea impresia. Pe scaune sunt risipite veșminte, flacoane și pahare pe masa de toaletă, valize... Asta face cam 20 de dolari pe zi de persoană.

Închide ușa.

— Te-ai descurcat ?

— Paznicul s-a drogat. E inofensiv ca un pisoi nou născut.

Mă ridic din fotoliu și mă îndrept spre balcon.

— Așteaptă ! zice ea pe un ton poruncitor.

Întorc capul și o privesc.

— La ce bun..., zice ea. Nimeni nu poate să facă așa ceva.

Nu mă mișc așteptând să văd ce mai zice.

— Mai bine chem poliția. Cu atât mai rău pentru mine.

— Bună idee. De ce nu te-ai gândit la ea mai înainte ?

— Pleacă, așa e mai bine. N-are nici un rost să te-amestec în povestea asta.

Nu zic nimic. Văd că își ține cu greutate ochii deschiși. Ori sunt efectele întârziate ale șocului, ori a luat un drog oarecare.

— Am luat două somnifere, zice ea, ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile. Nu mai suport. Du-te, te rog. Mâine de dimineață am să sun pentru micul dejun. Când o să vină băiatul o să-l trimit pe balcon sub un pretext oarecare și acolo o să găsească tot ce e de găsit. Eu o să mă prefac că nu știu nimic.

Se scutură și își freacă puternic tâmplele.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-mi dai înapoi banii.

Mă apropii de ea.

— Și dacă nu vreau o să le spui totul ?

— N-am încotro, zice ea cu voce somnoroasă. Nu pot nimic. Or să știe să mă descoasă... Sunt... sunt prea obosită ca să mai continui lupta.

O apuc de braț și o scutur. Începe să clatine din cap.

— Ești sigură că n-ai luat decât două somnifere ?

— Da. Nu iau niciodată mai mult.

— Atunci ascultă ! O să ies pe balcon ca să arunc o privire la cadavru. După care mă reântorc la „Rancho Descansado". Păstrez banii și pistolul. E posibil ca să nu se ajungă până la mine, dar... Trezește-te ! Ascultă-mă !

Începe să dea din nou din cap. Își revine, deschide ochii mari dar privirea îi e goală și îndepărtată.

— Ascultă ! Dacă n-or să afle că ai un pistol, cu siguranţă că nimeni n-o să-l caute la mine. Lucrez pentru un avocat ; misiunea mea e în legătură cu tine. Nu trebuie să pomeneşti poliţiştilor de cecuri şi de pistol. Ai înţeles ?

— Da... Mi-e perfect egal...

— Nu tu zici asta. Somniferul tău.

S-ar fi prăbuşit dacă n-aş fi ţinut-o. O târăsc până la pat unde se întinde fără să mai zică nici pâs. Îi scot pantofii şi o acopăr cu cuvertura. Încep să caut prin baie unde descopăr pe o etajeră un flacon de neambutal aproape plin. Când iei somnifere cu intenţia să te sinucizi înghiţi tot conţinutul flaconului. Vâr flaconul în buzunar.

Când mă întorc în cameră arunc o privire spre Betty. Deschid puţin radiatorul fiindcă e frig. Pe urmă ies pe balcon. Afară e frig de-a binelea. Balconul e de fapt o terasă care are în jur de trei metri cincizeci pe patru metri în faţa căruia se ridică un mic zid înalt de şaptezeci de centimetri peste care e un gard de sârmă. Sigur că poate fi sărit dar orice cădere de aici e de neînchipuit. Mai sunt două scaune de aluminiu, cu perne matlasate şi două fotolii la fel. În stânga, zidul de despărţire e înclinat spre exterior, aşa cum mi l-a descris Betty. După părerea mea nici un profesionist nu s-ar putea căţăra fără crampoane. Zidul din dreapta urcă vertical până la etajul de deasupra unde sunt probabil terasele.

Nu-i însă nici un cadavru — nici pe scaune, nici pe fotolii, nici pe jos, nicăieri. Caut urme de sânge însă nu zăresc nici una. Agăţat de plasa metalică mă aplec cât pot de mult. Zidul e drept până jos. Pe margini cresc tufişuri după care e o bucată de pajişte, o barieră grea, deasemenea înconjurată de tu-

fişuri. Calculez distanţa. La înălţimea la care mă aflu nu e prea uşor, dar s-ar putea să fie de la poalele zidului până la apă vreo zece metri. Dincolo de barieră valurile se sparg de stâncile pe jumătate scufundate.

Larry Mitchell putea să aibă cu un centimetru mai mult ca mine şi cântărea cu vreo şapte kilograme mai puţin. Nu s-a născut însă omul care să poată să arunce peste plasa asta metalică un cadavru de 67 de kilograme destul de departe ca să cadă în apă. Numai o minte de femeie putea să creadă aşa ceva.

Trec din nou în cameră şi mă opresc în faţa patului. Betty continuă să doarmă şi să sforăie uşor. Îi atrag obrazul cu dosul palmei : e transpirată. Betty se mişcă puţin, mormăie ceva de neânţeles, suspină şi îşi afundă capul în pernă. E clar că n-a luat o doză mare de monifere.

Mi-a spus adevărul în această privinţă, dar nu prea mare lucru în legătură cu altele.

Îi descopăr poşeta în primul sertar de la masa de toaletă. Pe margine e un buzunăraş cu fermoar. Îi vâr acolo carnetul de cecuri şi mai scotocesc puţin prin poşetă pentru propria mea dumerire. Câteva bancnote noi, un mers al trenurilor, plicul care a conţinut biletul, tichetele şi fişa de la vagonul de dormit : cabina E, vagonul 19, de la Washington la San Diego. Nici o scrisoare, nimic care s-o poată identifica. Pun poşeta la loc. Pe urmă iau de pe masă o coală cu antetul hotelului şi un plic.

Scriu cu tocul hotelului aflat tot pe masă : „Dragă Betty, îmi pare rău că n-am putut să rămân mort. Am să-ţi explic mîine. Larry."

Vâr scrisoarea în plic, aștern pe el adresa domnișoarei Betty Mayfield și îl las să cadă în locul unde s-ar găsi dacă ar fi împins pe sub ușă.

Ies pe culoar, închid ușa, mă întorc la scara de incendiu. Zic cu voce tare : „La naiba !“ și chem ascensorul. Nu se aude nimic. Pun degetul din nou pe buton și îl las acolo câtva timp. Ascensorul începe să urce ; un tânăr mexican cu ochi somnoroși îmi deschide ușa căscând apoi îmi surâde în chip de scuză. Îi zâmbesc și eu fără să zic nimic.

Nu e nimeni la recepția aflată în fața ascensorului. Mexicanul se lasă să cadă într-un fotoliu și adoarme mai înainte ca să apuc să fac șase pași. Lumii întregi îi e somn, numai lui Marlowe nu. Marlowe muncește 24 de ore din 24 și nici măcar nu e plătit pentru asta.

Mă urc în mașină, ca să mă întorc la „Rancho Descansado“ ; nu întâlnesc pe nimeni pe drum. Ajuns în camera mea, arunc o privire plină de nostalgie spre pat, îmi fac valiza — cu pistolul lui Betty inclusiv — vâr 12 dolari într-un plic și, în trecere, îl arunc în cutia poștală de la recepție împreună cu cheia de la camera mea.

Mă întorc la San Diego, înapoiez mașina de închiriat și îmi iau micul dejun într-o mică prăvălie din fața gării. La ora 7,15 iau automotorul direct pentru Los Angeles, unde sosesc la ora zece fix.

Ajung acasă cu un taxi. După ce fac un duș, mă rad, înghit un al doilea mic dejun citind în același timp ziarul de dimineață. Nu e nici ora unsprezece când sun la biroul domnului Clyde Umney, avocat.

Îmi răspunde chiar el. Domnișoara Vermilyea poate că nici nu s-a trezit.

— Aici e Marlowe. M-am întors. Aș putea trece să vă văd ?

— Ai dat de ea ?

— Da. Ați telefonat la Washington ?

— Unde e ?

— Prefer să vă spun personal. Ați dat telefonul acela ?

— Aș vrea mai întâi să fiu informat. Azi am o zi încărcată.

Vorbește cu o voce tăioasă și total lipsită de farmec.

— Sunt la dumneavoastră peste o jumătate de oră.

Închid repede și telefonez la garajul unde mi se află Oldsmobilul.

CAPITOLUL 11

Birouri cum e cel al lui Clyde Umney sunt destule în lume. Pereți acoperiți cu panouri de lemn lăcuit, lumină indirectă, mochetă, mobile din lemn auriu, fotolii confortabile și, după toate aparențele, bișțari gârlă.

Când intru, domnișoara Vermilyea se pregătește pentru o zi de lucru plină de hărțuială, aranjându-și buclele platinate. Am impresia că e cam botită azi. Își închide oglinjoara în care se uită și își aprinde o țigară.

— Ei, ei, domnul Bădăran în persoană. Cărui fapt îi datorăm plăcerea ?

— Umney mă așteaptă.

— Pentru tine e domnul Umney, grosolanule !

— Și pentru tine, mititico ?

Se crispează o clipă.

— Îți interzic să-mi spui așa, sticlete nenorocit ! îmi strigă ea cu furie.

— Iar eu îți interzic să mă faci grosolan, secretară scumpă ! Ce faci diseară ? Tot la un chef ?

Devine palidă. Apucă un prespapier și se face că mi-l aruncă în cap.

— Fiu de maimuță ! șuieră ea.

Zicând astea, apasă pe un buton al interfonului și mă anunță : „Domnul Marlowe e aici, domnule Umney“ și, lăsându-se pe speteaza scaunului ei, îmi aruncă o privire ucigașă.

— Am prieteni care ți-ar putea trage o asemenea chelfăneală, încât nici să te-nchei la șireturi n-ai să mai poți singur.

Izbucnim în râs amândoi. În aceeași clipă, ușa se întredeschide și domnul Umney scoate capul. Cu o mișcare a bărbiei îmi face semn să intru, dar ochii îi sunt ațintiți numai la blonda platinată.

Intru. Închide ușa și se duce în spatele unui birou enorm în formă de semilună, acoperit cu piele verde, pe care se îngrămădesc teancuri de documente de primă importanță. E un bonom vioi, îmbrăcat cu gust. Picioarele îi sunt prea scurte, nasul prea mare iar părul prea rar.

— Îi faci curte secretarei mele ? întreabă el cu o voce prevestitoare de furtună.

— Câtuși de puțin. Încercam să vedem care dintre noi e mai spiritual.

Mă așez pe fotoliul clienților și îl privesc cu un aer care ar putea trece drept politicos.

— Mi s-a părut că e furioasă.

Se instalează în fotoliul său uriaș și ia o poză măreață.

— Nu are nici o seară liberă în următoarele trei săptămâni, zic eu, și nu pot aștepta atât timp.

— În locul tău, Marlowe, aș fi mai atent. Las-o baltă ! E un teritoriu interzis. Nu exiști în ochii ei. E o femeie minunată și în plus e un creier.

— Cum ? Știe să bată și la mașină și să și stenografieze ?

— Ce ? (Deodată se înroșește.) Nu mai fi obraznic, Marlowe. Fii atent. Nu sunt un oarecine și dacă vreau îți pot pricinui mari neplăceri. Acum însă te ascult. Încearcă să fii scurt și precis.

— Ați dat telefon la Washington ?

— Nu te interesează deloc telefoanele mele. Vreau să-mi dai raportul. Restul mă privește. Unde se află acum doamna King ?

Întinde brațul și apucă un frumos creion bine ascuțit și un frumos caiet nou-nouț. Încep să cuvântez.

— Vă propun o afacere. Îmi spuneți de ce vreți s-o regăsiți iar eu vă spun unde e.

— Ești în serviciul meu ! urlă el. Nimic nu mă obligă să spună ceva. Tonul e ca și înainte măreț, dar începe să aibă mai puțină siguranță.

— Sunt în serviciul dumneavoastră dacă vreau eu, domnule Umney. Nu m-am atins de cecurile dumneavoastră și n-am încheiat nici un acord.

— Ai acceptat misiunea care ți s-a încredințat și ai luat un aconto.

— Domnișoara Vermilyea mi-a dat un cec de două sute cincizeci drept aconto și un altul de două sute pentru cheltuieli. Nu le-am dus la bancă. Iată-le.

Scot cecurile din portofel și i le pun în față.

— Păstrați-le atâta vreme cât nu sunteți hotărât dacă aveți nevoie de un anchetator sau de o marionetă. Cât despre mine, mă întreb dacă nu cumva nu e vorba de o misiune, ci de o poveste murdară din care nu cunosc nici măcar primul cuvânt.

Își pleacă ochii pe cecuri cu un aer încurcat.

— Dar ai făcut cheltuieli... zice el încet.

— N-are importanță, domnule Umney. Aveam niște bani puși deoparte. Și, pe deasupra, mi-am acordat și o mică vacanță.

— Ești încăpățânat, Marlowe.

— Tot ce se poate. Așa și trebuie în meseria mea. Altfel aș fi la pământ. V-am spus că femeia asta e șantajată. Prietenii dumneavoastră de la Washington trebuie să știe de ce. Dacă ar fi o aventurieră, n-aș zice nimic. Dar și asta ar trebui să știu. Mai ales că mi-a mai făcut și o propunere cu mult mai interesantă decât mi-ați făcut dumneavoastră.

— Treci în tabăra adversă pentru bani ? se repede el la mine arțăgos. E incorect !

Ia o țigară dintr-o cutie și o aprinde cu o brichetă pântecoasă asortată la toată garnitura biroului.

— Nu-mi place cum acționezi, mormăie el. Ieri nu știam nici eu mai multe decât dumneata. Îmi spuneam că un birou de avocați onorabili din Washington nu mi-ar cere pentru nimic în lume ceva care ar fi contrar regulilor profesiei.

Se ridică, merge la fereastra largă și trage jaluzelele astfel încât în birou se face întuneric. Rămâne câteva clipe în picioare în fața ferestrei și privește trăgând din țigară, apoi își reia locul în spatele biroului.

— În dimineața asta, continuă el încruntând din sprâncene, le-am vorbit corespondenților mei de la Washington. Mi s-a spus că femeia respectivă e secretara particulară a unui personaj important al cărui nume nu mi s-a dezvăluit și că a dispărut luînd cu ea documente secrete și compromițătoare care se aflau în arhivele secrete ale patronului ei. Documente care pot să-i pricinuiască mari necazuri dacă sunt făcute publice. Alte amănunte nu mi s-au mai dat. Poate că omul a înșelat fiscul. În zilele noastre poți să te aștepți la orice.

— A luat hârtiile acelea ca să-l șantajeze ?

Umney aprobă.

— E limpede că despre asta e vorba. Altfel n-ar prezenta nici un interes pentru ea. Clientul — să-i spunem M.A. — nu și-a dat seama de dispariția secretarei sale decât atunci când aceasta a trecut într-un alt stat. În clipa aceea, a căutat printre hârtiile lui și-a înțeles că unele dintre ele lipsesc. N-a ținut să anunțe poliția. După părerea sa, femeia o să caute adăpost cât mai departe posibil, după care o o să intre în legătură cu el ca să facă târgul cu hârtile. De aceea vrea să-i dea de urmă fără ca ea să-și dea seama și s-o prindă la înghesuială mai înainte ca respectiva să poată să se adreseze vreunui stricat de avocat dintre aceia care, îmi pare rău că trebuie s-o spun, avem destui, și să se pună în siguranță de orice urmări. Acum îmi spui că e șantajată. Sub ce pretext ?

— Dacă povestea dumneavoastră stă în picioare, putem presupune că șantajistul are mijloace ca să-i pună bețe în roate. Poate că știe destule despre ea ca să strângă șurubul fără mult scandal.

— Dacă povestea mea stă în picioare ? strigă el. Ce înseamnă asta ?

— Asta înseamnă că are tot soiul de găuri — o adevărată strecurătoare ! Domnule Umney, vi s-a împuiat capul cu minciuni. Când ai documente confidențiale precum acelea despre care vorbeați nu le ții la îndemâna unei secretare. Și, dacă respectivul nu și-a dat seama de dispariția lor decât după plecarea ei, cum de a știut ce tren o să ia ? Un alt lucru : ea a luat un bilet pentru California dar putea să coboare oriunde. Ar fi trebuit deci să fie urmărită în tren și atunci ce nevoie ar mai fi fost de mine ?

Încă un lucru : un astfel de caz ar fi trebuit încredințat unei mari agenții, având filiale pe întreg teritoriul. E o prostie să riști totul pe puterile unui singur om. Ieri am pierdut-o și asta s-ar fi putut întâmpla încă o dată. Ca să asiguri un filaj normal într-un oraș fie el și nu prea mare, trebuie cel puțin șase oameni. Într-un mare oraș trebuie doisprezece. Un detectiv are nevoie să mănânce, să doarmă, să schimbe o cămașă. Dacă folosești o mașină, trebuie să aibă un înlocuitor în timp ce el caută un loc de parcare. Marile magazine și hotelurile au câteodată și șase ieșiri. Or, femeia asta se mulțumește să tândălească timp de trei ore în șir la Union Station, în văzul întregii lumi. Iar prietenii dumneavoastră din Washington se mulțumesc să vă trimită o fotografie, după ce v-au dat un telefon, după care se așază din nou liniștiți în fața televizoarelor.

— Bine gândit, zice Umney. Mai ai ceva să-mi spui ?

Are un aer cât se poate de detașat.

— Aproape că am terminat. Dar de ce și-a schimbat numele dacă nu se aștepta să fie urmărită ? Și dacă se aștepta, de ce a luat lucrurile atât de ușor ? V-am mai spus că mai sunt doi inși amestecați în această istorie. Unul e detectiv particular, un oarecare Goble, care vine din Kansas City. Era ieri în Esmeralda și părea să cunoască la fix, toate coordonatele. Cine l-a informat ? Iar eu a trebuit să ung șoferul de taxi și numai datorită stației lui de radio am aflat unde o să tragă fata. Atunci, dați-mi voie să vă întreb : ce caut eu în treaba asta ?

— Mai vorbim noi, zise Umney pe un ton sec. Cine e celălalt personaj care se mai interesează de povestea asta ?

— E un peşte cu numele de Mitchell şi care locuieşte la Esmeralda. A făcut cunoştinţă cu femeia în tren şi i-a reţinut o cameră. Sunt ca degetele de la o mână : cu toate astea, ea nu poate să-l sufere. După părerea mea, el ştie cine e femeia, de unde vine, ce a făcut acolo şi de ce încearcă să se ascundă sub un alt nume. Am auzit destule ca să fiu sigur de asta, dar nu prea multe totuşi ca să cunosc în amănunţime povestea.

Umney ia cuvântul la rândul lui pe un ton înversunat.

— E de la sine înţeles că femeia era supravegheată în tren. Ai impresia că ai de-a face cu nişte imbecili ? Intervenţia dumitale ne-a dat voie ca să-i aflăm eventualii complici. Ştiindu-ţi reputaţia, dacă pot să mă exprim în aşa fel, mi-am zis că o să te arăţi destul de mult ca femeia să-şi dea seama că e filată. Ai auzit, fără îndoială, despre urmărirea fără fereală ?

— Bineînţeles. Te laşi reperat de respectiv în mod deliberat, ceea ce lui îi permite să-şi facă pierdută urma, în timp ce un alt detectiv reia urmărirea pe când respectivul se crede în siguranţă.

— Exact asta ai făcut dumneata, zice el cu un surâs dispreţuitor. Dar nu mi-ai spus încă unde se află femeia.

N-am nici un chef să-i spun, dar cum să fac ? La urma urmei, am acceptat să intru în joc.

Întind braţul şi iau cecul de 250 de dolari.

— Asta îmi acoperă cheltuielile şi onorariul. Femeia se află la hotelul „Casa del Poniente“ din Esmeralda, sub numele de Betty Mayfield. E plină de bani. Bineînţeles, cealaltă reţea de informaţii v-a pus deja la curent.

Mă ridic în picioare.

— Mulţumesc pentru plimbare, domnule Umney ! îi zic, după care ies şi închid uşa în urma mea. Domnişoara Vermilyea ridică ochii de pe o revistă ilustrată. Sub biroul ei se aude un uşor clinchet metalic abia perceptibil.

— Îmi pare rău că am fost nepoliticos, îi zic. N-am dormit destul azi noapte.

— Să nu mai vorbim. Cine ştie ? Cu timpul, poate că am să te găsesc fermecător. Nu arăţi rău, dacă nu ţii prea mult la distincţie.

— Mulţumesc ! zic eu şi mă îndrept spre uşă.

N-aş zice că e decepţionată dar, în acelaşi timp nu mi se mai pare la fel de innaccesibilă ca un pachet de acţiuni de la General Motors.

Mă întorc.

— În seara asta n-o să plouă, dacă nu mă înşel ? Cred că avem ce discuta în timp ce bem un pahar într-o seară când nu plouă. Într-o seară când nu ai nimic de făcut.

Îmi arunci o privire amuzată.

— Unde ?

— Unde vrei ?

— Vrei să trec să te iau ?

— Ar fi drăguţ din partea ta. Cadillacul mi-ar ridica prestigiul în cartier.

— Nu la asta mă gândeam...

— Nici eu.

— Să zicem pe la ora 18,30 ? O să fiu foarte grijulie cu ciorapii mei de nylon.

— Nu speram mai mult de la tine.

Privirile noastre se încrucişează. Ies pe uşă în viteză.

CAPITOLUL 12

La ora șase și jumătate Cadillac-ul se oprește în fața ușii mari. Apăs pe butonul de deschidere și ies pe palier ca s-o primesc pe domnișoara Vermilyea. N-are nimic pe cap și poartă un mantou de culoare roz, al cărui guler l-a ridicat spre părul ei platinat. Se oprește în mijlocul salonului, aruncă o privire distrată în jur, își scoate mantoul cu o mișcare ușoară și îl aruncă pe pat.

— Nu credeam că ai să vii.

— Nu, bineânțeles că nu. Ești un mare timid. Știai foarte bine că o să vin. Vreau scotch și sifon, dacă ai.

— Am.

Aduc pahare și mă așez alături de ea, nu totuși destul de aproape ca asta să însemne ceva. Cioc-nim.

— Vrei să mâncăm la Romanoff ?

— Și după aia ?

— Unde locuiești ?

— În cartierul de vest, într-o vilă aflată pe o stră-duță liniștită. Din întâmplare, casa îmi aparține. Am întrebat : și după ?

— Asta depinde de tine.

— Iar eu care credeam că ești un dur. Vrei să spui că nu-i nevoie să plătesc eu masa ?

— Gluma asta merită o palmă.

Deodată, izbucnește în râs și mă privește pe deasupra paharului ei.

— Mă socotesc ca pălmuită. Nu ne înțelegem prea bine noi doi. Nu crezi că Romanovii pot să mai aștepte ?

— Am putea încerca mai întâi în cartierul de vest al Los Angeles-ului.

— De ce nu aici ?

— Dacă ți-aș spune de ce, ai pleca trântind ușa. Am avut un vis frumos aici, acum vreun an și ceva. Au mai rămas câteva vestigii. Îmi place să las lucrurile așa cum sunt.

E în picioare într-o clipită și își ia mantoul. Reușesc s-o ajut să se îmbrace.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te previn, îi zic eu.

Se întoarce pe călcîie.

— Îți pare rău că ai avut un vis și că i-ai păstrat amintirea ? Și eu la rândul meu am avut visuri dar le-am uitat pe toate. Nu am curajul să fac altfel.

— Nu e chiar așa. Am cunoscut o femeie, o femeie bogată. A vrut să mă ia de bărbat. N-ar fi ținut povestea. Nu mai am nici o șansă s-o mai revăd vreodată. Dar nu pot s-o uit.

— Vino, zice ea duios. Să-ți lăsăm amintirile aici.

N-o mai ating atunci când coborâm scara, în drum spre mașina ei. Conduce la perfecție. Iar când o femeie știe să conducă, mai poți să-i reproșezi ceva ?

CAPITOLUL 13

Vila se află pe o străduță liniștită care șerpuiește între San Vincente și Sunset Boulevard. E foarte retrasă. O alee lungă duce la intrare, care se află în spatele casei. Domnișoara Vermilyea deschide ușa, aprinde luminile în toate camerele și dispare fără să mai spună nimic. Salonul e mobilat cu piese disparate în mod agreabil și dă o impresie de confort. Aștept în picioare pe stăpâna casei care vine aducând două pahare mari. Și-a dat jos mantoul.

— Bineînțeles că ai fost măritată ?

— Da, dar n-am avut noroc. Vila și ceva bani reprezintă tot ce mi-a rămas. Soțul meu era un băiat drăguț. A murit într-un accident de aviație — era pilot. Se întâmplă în fiecare zi. Cunosc un loc între Los Angeles și San Diego plin de fete măritate cu piloți — pe când trăiau.

Beau doar o înghițitură și îmi pun paharul jos.

Pe urmă, i-l iau și pe-al ei și-l pun alături de-al meu.

— Ți-aduci aminte că ieri dimineață mi-ai spus să nu mă mai uit la picioarele tale ?

— Cred că da...

— Ei bine, încearcă s-o faci !

O prind în brațe și ea se lasă fără să zică un cuvânt. O ridic, o duc în dormitorul pe care îl descopăr nici eu nu știu cum și o așez pe pat. Îi ridic fusta mai sus pe nylonul care îi acoperă picioarele ei magnifice. Deodată, își ridică brațele și îmi trage capul spre pieptul ei.

— Brută ! Nu poți să stingi lumina ?

Mă duc la ușă și o sting. O lumină difuză vine de la intrare. Când mă ridic, e în picioare lângă pat, la fel de goală ca Venus ieșind din valuri. Rămâne așa — nici jenată, nici provocatoare.

— Bravo ! zic eu. În timpul tinereții mele, îți trebuia răbdare, nu glumă, ca să dezbraci o femeie. În ziua de azi ea e deja în pat în timp ce bărbatul se mai căznește să-și descheie primul nasture de la cămașă.

— Atunci ce mai aștepți ca să-l deschei ?

Aruncă deoparte cuvertura și se întinde în pat. O frumoasă femeie goală, căreia nu-i e câtuși de puțin rușine că e așa.

— Ai ce să le reproșezi picioarelor mele ?

Nu-i răspund.

— Ieri dimineață, zice ea cu un aer visător, ți-am spus că ai ceva care îmi place : nu te dai la femei și că ai și ceva care nu-mi place. Știi ce anume ?

— Nu.

— Că nu mi-ai cerut să fac asta ieri.

— Recunoaște că nu erai prea încurajantă.

— Parcă ești detectiv, nu-i așa ? Iar acum, stinge lumina de la intrare.

Pe urmă în întuneric, murmură : Dragul meu, dragul meu... cu acea voce deosebită pe care o au fe-

meile numai în acele clipe. Apoi se așterne o pace dulce.

— Tot mai ești mulțumit de picioarele mele ? mă întreabă ea pe un ton languros.

— Ce bărbat n-ar fi ? I-ar bântui visurile pentru vecie, chiar dacă ar face dragoste cu tine tot timpul.

— Bruto... Vino mai aproape.

Își pune capul pe umărul meu ; acum suntem foarte aproape unul de altul.

— Nu te iubesc, zice ea.

— Pentru ce m-ai iubi ? Dar să nu fim cinici... Sunt clipe sublime — chiar dacă nu sunt decât clipe.

O simt toată lângă mine. Brațele ei mă înlănțuie. Din nou, în beznă, acel strigăt înăbușit și din nou acea pace dulce.

— Te urăsc, zice ea unindu-și buzele cu ale mele. Perfecțiunea nu se întâmplă de două ori niciodată iar pentru noi a venit prea devreme. N-am să te mai văd niciodată, nu vreau să te mai văd. Trebuie să fie pentru totdeauna sau deloc.

— Și o mai făceai pe libertina care știe totul !

— Și tu ai făcut-o pe libertinul. Și am greșit amândoi. Dealtfel, asta nu mai are importanță. Strânge-mă în brațe.

Deodată, sare din pat, aproape fără zgomot și aproape fără să-mi dau seama.

Puțin mai târziu lumine se aprinde la intrare și ea apare în prag îmbrăcată într-o rochie de casă.

— Adio, zice ea cu liniște. Am chemat un taxi. O să-l aștepți afară. Nu ne mai vedem niciodată.

— Și Umney ?

— O biată larvă înfricoșată. Are nevoie de cineva care să-i dea încrederea în sine însuși, să-l facă să se creadă puternic și îndrăzneț. Îi fac acest serviciu.

Trupul unei femei n-are nimic sfânt — bineînțeles, cu condiția ca ea să se fi înșelat deja în dragoste.

Dispare. Mă ridic, mă dau jos din pat, mă îmbrac și ciulesc urechea mai înainte ca să ies din cameră. Nu se aude nimic. O strig, dar nu-mi răspunde nimeni. Ajung în stradă în același timp cu taxiul. Întorc capul : casa e scufundată în întuneric.

E părăsită, n-a fost decât un vis. În afară de faptul că s-a dat de-acolo un telefon pentru un taxi. Atât.

CAPITOLUL 14

La ieșirea din Los Angeles o iau pe autostrada care înconjoară orașul Oceanside. Am tot timpul să mă gândesc.

De la San Onofre la Oceanside sunt treizeci de kilometri de autostradă cu șase benzi de circulație. Din loc în loc se zăresc carcasele mașinilor accidentate care au fost abandonate de-a lungul rambleului și ruginesc în așteptarea clipei când vor fi luate de-aici. Mă gândesc deci la motivele care mă determină să mă întorc la Esmeralda. Cazul e clasat : în orice caz, nu mă mai privește. În general, clientul unui detectiv particular cere maximum de informații pentru cât mai puțini bani. Le poți procura sau nu : asta ține de șansă. Dar, câteodată, se întâmplă ca, în afară de ceea ce cauți, să dai peste o serie de lucruri care nu au de-a face cu cazul — ca povestea cu cadavrul de pe balcon, care dispare tocmai când vrei să arunci o privire asupra lui. Bunul simț îți dictează să te întorci acasă și să nu te mai gândești la asta, mai ales că nu-ți aduce nici un câștig. Dar bunul simț vorbește întotdeauna cu întârziere. Bunul simț e tipul care îți spune că ai fi făcut foarte bine să faci revizia frânelor săptămâna trecută, mai

înainte de a-ți ciocni mașina săptămâna asta. Bunul simț e mijlocașul care, luni dimineața, ar fi câștigat meciul dacă ar fi făcut parte din echipă. Numai că, iată, nu e și stă pe gradene cu o sticlă în buzunarul de la spate. Bunul simț e micul bonom în haine gri care nu face niciodată vreo greșeală la socoteli ; numai că — iată — întotdeauna socotește banii altcuiva.

Când ajung la răscruce, cobor în canion la „Rancho Descansado". Jack și cu Lucille sunt la locul lor obișnuit. Îmi las din mână valiza și îmi pun coatele pe tejghea.

— A fost destul cât v-am lăsat ?

— Da, mulțumesc, răspunde Jack. Îmi vine să cred că vreți să luați aceeași cameră ?

— Dacă se poate !

— De ce ne-ați ascuns că sunteți detectiv ?

— Ce întrebare ! Un detectiv nu mărturisește asta niciodată. Nu te uiți la televizor ?

— Când am o clipă de răgaz. Dar nu prea am.

— La televizor recunoști întotdeauna un detectiv : nu-și scoate niciodată pălăria. Ce știi despre Larry Mitchell ?

— Nimic, zice Jack înțepat. Știu doar că e un amic al domnului Brandon. Domnul Brandon e proprietarul hotelului.

— L-ați găsit pe Joe Harms ? mă întreabă cu veselie Lucille.

— Da, mulțumesc.

— Ați reușit să...

— Hm...

— Gura, micuțo ! i-o retează Jack.

Îmi face un semn cu ochiul și împinge spre mine cheia camerei mele.

— Viața nu-i prea veselă pentru Lucille, domnule Marlowe. Nu mă are decât pe mine, centrala telefonică și un inel cu un diamant atât de mic încât mi-a fost rușine când i l-am dat. Dar ce vreți ? Când iubești, vrei ca asta să se vadă la degetul iubitei tale.

Lucille își ridică mâna stângă și face să scânteieze pietricica.

— O detest ! declară ea. O detest așa cum detest soarele, vara, stelele și clarul de lună. Iată cum o dispreţuiesc.

Îmi iau cheia, îmi înșfac valiza și îi las singuri. Încă puțin și aș fi devenit îndrăgostit de mine însumi. Poate că aș fi ajuns să-mi ofer și un inel cu un mic diamant fără nici o pretenție...

CAPITOLUL 15

Telefonistul de la „Casa del Poniente“ sună zadarnic la camera 1224, așa că mă prezint la recepție. Un funcţionar se pregătește să trieze corespondența.

— Domnișoara Mayfield a tras la dumneavoastră ?

Înainte de a-mi răspunde pune o scrisoare într-un compartiment.

— Da, domnule. Pe cine trebuie să anunț ?

— Îi știu numărul camerei. Nu răspunde. Ați văzut-o azi ?

Are bunăvoința să se ocupe puțin de mine, dar se pare că nu-l impresionez câtuși de puțin.

— Cred că nu.

Aruncă o privire pe deasupra umărului.

— Cheia nu e aici. Vreți să lăsați un mesaj ?

— Sunt puțin cam neliniștit. Ieri seara nu se simțea prea bine. Poate că e în suferință, și nu poate să răspundă la telefon. E o prietenă de-a mea. Numele meu e Marlowe.

Mă cercetează cu atenție, dispare în spatele paravanului și începe să vorbească cu cineva. Se întoarce peste câtva timp zâmbind.

— Nu cred că domnișoara Mayfield e bolnavă, domnule Marlowe. A cerut în cameră un mic dejun bogat și o masă de prânz. A primit mai multe telefoane.

— Mulțumesc din suflet. Vreți să-i spuneți că am căutat-o și că o să mai trec ?

— Poate că e în parc sau pe plajă. E foarte frumos pe plaja noastră care e bine adăpostită.

Aruncă o privire pe ceasul care se află în spatele lui.

— Dacă e acolo n-o să întârzie să se întoarcă. Începe să fie frig.

În holul separat de recepție de trei trepte și o boltă stau oameni așezați în fotolii și care nu fac nimic altceva decât să aștepte să se petreacă vreun lucru deosebit. Aparțin faunei obișnuite a hotelurilor : bogați leneși, cei mai mulți în vârstă, a căror unică ocupație e să fie atenți la venirile și plecările clienților. Două bătrâne cu permanente în flăcări se războiesc cu un gigantic joc de răbdare așezat pe o masă specială, ea înnăși de proporții uriașe. Mai încolo, două femei și doi bărbați sunt angajați într-o partidă de canasta .Una dintre femei abordează destule pietre prețioase ca să poți pava întregul pustiu Sahara. Amândouă fumează cu țigarete lungi. Însoțitorii lor au aerul obosit, probabil din pricină că au avut de semnat prea multe cecuri. Puțin mai încolo o pereche de tineri se țin de mână în fața geamului.

Ies în grădină trecând pe la bar și o iau pe cărarea care șerpuiește până în vârful falezei. Plaja și micile stânci care o înconjoară sunt la o sută de metri. Se ajunge acolo pe niște trepte tăiate chiar în faleză. Pe nisip sunt întinși oameni în costume de

baie, alții stau pe cearșafuri. Copii se bat și țipă. Betty Mayfield nu e aici.

Mă întorc la hotel și mă așez în hol.

După ce-mi termin de fumat țigara, cumpăr un ziar, îl citesc și îl arunc. Mă ridic și încep să mă plimb de colo colo prin fața recepției. Mesajul meu se mai află încă în compartimentul cu numărul 1224. Îi cer telefonistului să-l sune pe domnul Mitchell — nici un răspuns.

— Mi s-a spus că doriți să-mi vorbiți, domnule Marlowe ? zice deodată o voce de femeie în spatele meu. Dumneavoastră sunteți domnul Marlowe ?

Recepționerul ascultă cu atenție la cîțiva pași de noi.

— Domnișoara Mayfield ?

— Eu sunt.

— Mașina mea e în fața hotelului. Ați avea timp să vizitați proprietatea ?

Se uită la ceas.

— Cred că da, zice ea cu un glas șovăitor. După aceea o să trebuiască să mă schimb în viteză... mă rog, haidem.

— Pe aici, domnișoară.

Mă urmează. Străbatem holul unde încep să mă simt la fel de bine ca la mine acasă. Betty aruncă o privire exasperată celor două bătrâne adâncite în jocul lor de răbdare.

— Urăsc hotelurile, zice ea. Poți să revii peste cincisprezece ani și ai să găsești aceiași oameni, așezați în aceleași fotolii.

— Da, domnișoară. Cunoști cumva pe un oarecare Clyde Umney ?

Face semn că nu.

— Ar trebui să-l cunosc ?

Dă din nou din cap.

— Dar pe Helen Vermilyea ? Sou pe Ross Goble ?

— Vrei să bei ceva ?

— Mulțumesc, nu acum.

Ieșim din bar și mergem pe alee până în dreptul unde mi-am lăsat mașina. Ieșim din parking în marșarier și o iau pe strada Grand Street, în direcția colinelor. Își pune ochelarii negri cu montură în paiete.

— Am găsit cecurile, spune ea. Ce ciudat detectiv ești !

Scot din buzunar flaconul de somnifere și i-l întind.

— Ieri seară nu eram prea sigur, îi spun eu. Le-am numărat, dar nu știam câte sunt în mod normal. Mi-ai spus că ai luat două, dar ai fi putut să înghiți un pumn.

Ia flaconul și îl vâră în buzunarul de la vestă.

— Cam băusem : alcoolul și cu barbituricele dau un amestec oribil. Am fost făcută k.o.

— Nu eram sigur.

— Cine sunt oamenii despre care mi-ai vorbit ?

— Clyde Umney e avocatul care m-a angajat să te urmăresc, la cererea unui birou de avocați din Washington. Helen Vermilyea e secretara lui. Ross Goble e detectiv particular la Kansas City. Pretinde că se interesează de Mitchell.

Îi spun cam cum arată Goble. Pare cuprinsă de uimire.

— De Mitchell ? De ce ?

Sunt obligat să opresc la o intersecție din pricina unei amărâte de mașini care întoarce la stânga cu opt kilometri la oră.

— Ce vrea de la Larry Mitchell ? zice ea pe un ton amar. Oamenii nu pot fi lăsați în pace ?

— Continuă să-mi pui întrebări la care nu pot să răspund. Numai ca să te dezbari de un complex de inferioritate. Ți-am mai spus că sunt șomer. Te poți întreba ce caut aici. E foarte simplu : mi-ar face plăcere să reiau legătura cu cei cinci mii de dolari în cecuri.

— Ia-o la stânga la primul colț. O să urcăm pe colină. E o priveliște superbă de sus.

— Chiar că-mi pasă de asta !

— E un colț liniștit.

Ia o țigară dintr-un pachet așezat pe tabloul de bord și o aprinde.

— E a doua în două zile, remarc eu. E prea mult ! Ți-am numărat țigările ieri seară și chibriturile, scotocind prin poșeta ta. Devin un scotocitor atunci când sunt luat în bărci. Mai ales atunci când clientul meu preferă să sforăie în timp ce eu mă descurc singur.

Întoarce capul și mă privește lung.

— Sunt sigură că e din pricina alcoolului. Am băut cam mult.

— Totuși erai în plină formă la „Rancho Descansado". Nu-mi cereai decât să te scap de un cadavru. Dar ce decepție ! Nici urmă de el.

Mă privește în continuare, dar eu stau cu ochii ațintiți înainte. După stop o iau la stînga pe o străduță care se înfundă și pe care au mai rămas liniile vechi de tramvai.

— Cine a tras cu pistolul și de ce ?

Își strânge tâmplele între mâini.

— Cred că eu... trebuie să fi fost nebună. Unde e ?

— Pistolul ? La loc sigur. În cazul în care n-ai visat, sunt gata să-l repun în circulație.

Urcăm în viteza a treia. Mă privește cu interes, după care aruncă o privire la banchetele îmbrăcate în piele de culoare crem și la indicatoarele de pe bord.

— Cum poți să-ți permiți să ai o mașină atât de luxoasă ? Doar nu câștigi prea mult.

— Astăzi orice mașină costă scump, chiar și cea mai prăpădită. Am citit undeva, nu mai știu unde, că un detectiv trebuie să umble într-o mașină care să poată trece neobservată peste tot, cât mai obișnuită cu putință, ca să nu se facă remarcat. Cel care a scris asta n-a venit cu siguranță niciodată la Los Angeles. La noi, ca să te faci remarcat trebuie să circuli într-un Mercedes Benz roz bombon cu acoperiș cu terase și cu trei fete drăguțe care să se bronzeze pe el.

Râde. Eu continui să adâncesc problema :

— În plus, e și publicitatea la mijloc. Poate că am visat să ajung la Rio. Acolo aș fi putut s-o revând mai scump decât am cumpărat-o nouă.

Suspină.

— Nu-ți bate joc de mine. Azi n-am chef de râs. Ți-ai revăzut amicul ?

— Pe Larry ?

— Mai ai și pe alții ?

— Credeam că te referi la Clark Brandon, cu toate că de-abia îl cunosc. Larry era mai curând beat aseară. Nu l-am mai văzut. Poate că doarme după beție.

Pe culme se află vechi case spaniole ; pe celălalt versant se ridică vile ultramoderne. Mai departe, drumul o ia la dreapta și e pavat de curând, și se sfârșește într-un rond. La dreapta și la stânga lui stau față în față două vile. Sunt construite aproape numai din cărămizi de sticlă iar fațadele lor, orientate spre mare, au geamuri uriașe. Priveliștea e extraordinară. O contemplu câteva clipe, ajung la capătul drumului și opresc motorul. Ne aflăm la o înălțime de vreo trei sute cincizeci de metri ; orașul se întinde la picioarele noastre, ca și cum am avea o fotografie a lui luată din avion.

— Poate că e bolnav. Sau a plecat. Sau e mort.

— Ți-am spus...

Începe să tremure Îi dau chiștocul din gură, îl arunc în scrumieră, ridic geamul și o iau pe după umeri. Rămâne nemișcată, cuminte, însă tremură în continuare.

— E bine cu tine, zice ea. Numai nu mă lua prea repede.

— Am o sticlă în despărțitura pentru mănuși. Vrei să bei un strop ?

— Da.

Scot sticla, reușesc să smulg capsula cu o singură mână și cu toți dinții, pun sticla între picioare și deșurubez dopul. Îi apropii sticla de buze și ea soarbe o înghițitură. E apucată de un tremur. Pun dopul și vâr sticla la loc.

— Nu-mi place să beau cu sticla, zice ea.

— Sigur, nu-i frumos. Dar nu vreau să te-mbăt. Îmi fac griji pentru tine. Dorești să te ajut ?

Rămâne câteva clipe tăcută și până la urmă zice cu o voce calmă :

— La ce să mă ajuți ? Poți să iei cecurile înapoi, sunt doar ale tale.

— Nu se aruncă cinci mii așa pe fereastră. Nu ține. De aceea m-am întors din Los Angeles. Și m-am întors la timp. Fiindcă unui tip ca mine nu i se poate oferi o jumătate de milion de dolari, doar pentru ochii lui frumoși, o călătorie la Rio și o locuință cu

tot confortul. Nimeni n-o să facă un asemenea lucru sub pretextul că pare-se se află un cadavru pe balcon pe care să am bunătatea să-l arunc în ocean. Vrei să-mi spui ce trebuie să fac ? Să te ţin de mână în timp ce visezi frumos ?

Se îndepărtează de mine şi se strânge în celălalt capăt al banchetei.

— Bine, te-am minţit. Te-am minţit mereu.

— Cine sunt oamenii despre care mi-ai vorbit ?

Îi arunc o privire în oglinda retrovizoare. O maşinuţă neagră tocmai s-a oprit pe drum, în spatele nostru. Nu se poate zări cine e înăuntru. Aproape imediat, o ia din loc, întoarce şi dispare. Fără îndoială că e vorba de careva care a rătăcit drumul.

— În timp ce eu transpiram ca să urc scara de incendiu, tu luai narcotice ca s-o faci pe somnoroasa, după care ai adormit de-a-devăratelea. Bine ! După aia dau o raită pe balcon. Nici urmă de cadavru. Nici o urmă de sânge !

— Ţi-am mai spus că sunt o mincinoasă !

— Dar nu mi-ai spus din ce pricină anume. Să fim serioşi ! Să presupunem că e un cadavru pe balconul tău. Ce vrei să fac cu el ? Să-l iau în cârcă şi să-l cobor pe scara de incendiu şi să-l car cu maşina în fundul pădurii unde să-l îngrop ? Trebuie totuşi să-i ţii pe oameni la curent când îi faci să se plimbe printre cadavre.

— Ai luat banii. M-ai făcut să cad în capcană.

— Pentru că vroiam să aflu care dintre noi doi e ţicnit.

— Acum eşti mulţumit dacă ai aflat ?

— Nu ştiu nimic, nici măcar cine eşti.

Se înfurie.

— Îţi repet, mi-am pierdut capul. Grijile, frica, acoolul, somniferul — lasă-mă, domnule, în pace ! Am să-ţi dau banii înapoi. Ce mai vrei ?

— Şi ce trebuie să fac în schimb ?

— Doar să-i iei.

Începe să vorbească tremurând de mânie.

— ... asta e. Şi şterge-o ! Cât mai departe posibil.

— Am impresia că ai nevoie de un avocat bun.

— E o antinomie, zice ea batjocoritoare. Dacă ar fi bun, n-ar fi avocat.

— Da, ai plătit ca să afli asta, nu-i aşa ? Nu te îngrijora : într-o bună zi am să aflu cheia enigmei. de la tine sau de la altcineva. Eşti într-o încurcătură. Lăsând cazul Mitchell deoparte — dacă e un caz Mitchell — ai destule necazuri ca să ai nevoie de un avocat.

Mă opresc din vorbă ca s-o privesc mai bine. A început să se însereze ; jos, oceanul a căpătat un albastru violet. Un stol de pescăruşi zboară spre sud.

— Zi aşa, o faci pe misitul pentru un avocat necinstit, zice ea pe un ton jignitor şi ia o altă ţigară.

— Nu cred că e necinstit cu adevărat — îşi dă numai aere. Dar nu asta-i problema. Problema e cea a imunităţii. Un detectiv particular, chiar şi cu o autorizaţie, nu se bucură de această imunitate. Un avocat da, în măsura în care se serveşte de ea ca să apere interesele clientului. Dacă avocatul angajează un detectiv în folosul clientului său, atunci imunitatea se extinde şi asupra detectivului.

— N-am nevoie de imunitatea ta. Mai ales că acel avocat te-a angajat ca să mă spionezi.

— Foarte bine, Betty, nu pot să-ţi fiu de nici un folos. Să nu mai vorbim.

— Du-mă înapoi la hotel.

Cobor din mașină și strivesc sub călcâi chiștocul.

— Nu trebuie să faci niciodată asta în California. Nici măcar în acest anotimp.

Dau drumul la motor și o pornesc în marșarier. După aceea întorc și merg până la intersecție. O mașinuță e oprită ceva mai sus. Nu e aprinsă nici o lumină înăuntru. Poate că nu e nimeni în ea.

Iau virajul pe două roți și aprind farurile. Luminile mătură mașinuța în timp ce întorc. Individul care e la volan își trage pălăria pe ochi — totuși nu destul de repede ca să ascundă ochelarii, chipul brăzdat ca al lunii și urechile ca de varză ale domnului Ross Goble din Kansas City.

Ajung la poalele colinei, o iau pe bulevardul care duce spre centrul orașului Esmeralda.

Nu zice nici o vorbă pe drumul până la hotel. Când opresc, se grăbește să coboare.

— Așteaptă-mă, mă duc să-ți aduc banii.

— Am fost urmăriți.

Rămâne nemișcată, cu capul întors pe jumătate.

— Cine e ?

— De unde vrei să știu ? Probabil că ne-a urmărit de la hotel. Prin urmare, o să se întoarcă aici. Nu-i cumva un polițist ?

Se uită la mine ca înlemnită. Încet, înaintează un pas, apoi se aruncă asupra mea ca și cum ar vrea să mă zgârie. Mă apucă gâfâind de brațe și începe să mă zguduie.

— Du-mă de aici, du-mă de aici, pentru numele lui Dumnezeu. N-are importanță unde ! Undeva unde n-o să mai fiu urmărită, amenințată. Mi-a jurat că o să mă urmărească până la capătul lumii, până în insula cea mai îndepărtată a Pacificului...

—...până pe culmea celui mai înalt munte, până în inima deșertului cel mai arid, adaug eu. Cu siguranță că a găsit asta într-o carte de demult.

Lăsă brațele să-i atârne moale pe lângă corp.

— N-am să te duc nicăieri. Nu știu ce vrei să faci, dar eu te sfătuiesc să nu te miști de-aici și să încasezi mai departe.

Urc din nou în mașină. Când mă întorc s-o privesc, deja a străbătut o jumătate din drumul care duce la intrarea în hotel.

CAPITOLUL 16

Dacă aș fi normal, m-aș duce să-mi iau valiza, m-aș întoarce la mine și aș uita că există pe lume o oarecare Betty Mayfield. Din moment ce ea a hotărât rolul, actul și piesa pe care vrea să le interpreteze, nu-mi mai rămâne altceva de făcut în viață decât poate să fiu agățat de poliție pentru vagabondaj pe drumurile publice.

Astea fiind zise, rămân pe loc și aștept reîntoarcerea domnului Goble. Ne-a urmărit de la hotel, fără nici o îndoială.

Dar timpul trece și Goble nu mai vine. Îmi termin de fumat țigara, o arunc și ies din parking în marșarier. În clipa în care vreau s-o iau spre centru, zăresc mașina lui Goble parcată pe cealaltă parte a străzii. Fără să mă opresc, o iau pe bulevard încetișor, ca să nu mă piardă din vedere. La un kilometru și jumătate e un restaurant cu o firmă pe care scrie „Epicur". După ce parchez intru în local. La ora asta nu-i nimeni. Barmanul stă la taifas cu șeful de sală care nu și-a pus încă smochingul. E în spatele unui fel de pupitru înalt, pe care se află un registru unde sunt înscrise mesele reținute. Registrul e deschis : sunt scrise mai multe nume, fără îndoială pentru o oră mai înaintată a serii. E încă devreme și n-am nici o problemă ca să obțin o masă.

Restaurantul, luminat deobicei cu lumânări, e cufundat acum în penumbră. Dacă ar fi treizeci de clienți ai avea impresia că te înăbuși. Șeful de sală mă duce într-un colț și îmi aprinde o lumânare la masă. Îi comand un whisky dublu. Un chelner vine să-mi ia cel de-al doilea tacâm din față. Îi spun să-l lase fiindcă aștept un prieten. Încep să studiez meniul care e aproape la fel de mare ca și restaurantul. Dacă aș fi un om curios din fire aș avea nevoie de lanternă ca să-l citesc. Bodega asta este cea mai prost luminată din câte mi-a fost dat vreodată să întâlnesc. Dacă maică-mea ar sta alături de mine nu mi-aș da seama că e ea.

Mi se aduce whisky-ul. Reușesc să deslușesc forma paharului și îmi dau seama că este totuși ceva înăuntrul lui. Îl gust : nu-i rău. În aceeași clipă Goble se strecoară pe scaunul din fața mea. Din câte îmi dau seama nu s-a schimbat cu nimic din ajun. Încep din nou să mă uit la meniu. Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi imprimat în alfabetul Braille ! Goble întinde brațul și-nșfacă din fața mea paharul cu apă.

— Merge cu micuța ? întreabă el după ce bea.

— Nu prea. De ce ?

— De ce te-ai dus pe colină ?

— Vroiam s-o strâng puțin în brațe dar n-a vrut. Tie ce-ți pasă ? Tu te interesezi în legătură cu un oarecare Mitchell, dacă nu mă înșel !

— Ești nostim ! „Un oarecare Mitchell !" Mi-ai zis că n-ai auzit niciodată vorbindu-se de el.

— De-atunci am auzit. L-am și văzut. Era beat mort. A fost dat afară dintr-un local.

— Ești nostim ! repetă Goble pe un ton sarcastic. De unde știi că era el ?

— Fiindcă am auzit cum i se spunea pe nume. Asta-i și mai nostim, nu-i așa ?

— Ți-am spus să-ți vezi de treburile tale. Acum știu cine ești.

Râde batjocoritor.

Îmi aprind o țigară și îi suflu fumul în nas.

— Ce-ai fi să mă cauți pe-afară ?

— Domnul se crede un dur. Dar să știi că le-am venit de hac unora mai grozavi ca tine.

— Spune-mi doi măcar.

Se aplecă peste masă. Chelnerul apare lângă noi chiar în aceeași clipă.

— Un whisky, îi comandă Goble. Și să nu-l măsluiești fiindcă mă pricep. Și o sticlă cu apă minerală. Apa de robinet e infectă pe-aici.

Chelnerul îl privește fără să se miște.

— Și eu vreau același lucru, zic eu și-i întind paharul.

— Ce e bun pe-aici de mâncare azi ? întreabă Goble. Nu mă obosesc niciodată să citesc fleacurile astea.

Cu un gest disprețuitor arată lista de bucate.

— Specialitatea casei, spune chelnerul pe un ton rece

— Fie, zice Goble.

Chelnerul îmi aruncă o privire. Îi spun că iau și eu același lucru și se îndepărtează. Goble se apleacă din nou spre mine, după ce mai întâi aruncă o privire jur împrejur.

— N-ai noroc, amice ! zice el avântat. Ai ratat lovitura.

— Da ? Care lovitură ?

— Ai dat de belea, ți-o zic eu. Te-ai înșelat în legătură cu ora fluxului, sau o chestie asemănătoare. Din pricina asta s-a înțepenit sub o stâncă.

— S-a înțepenit sub o stâncă ?

Simt un junghi rece pe șira spinării. Când chelnerul ne aduce băutura îmi trebuie un mare efort de voință ca să nu-i smulg paharul din mână.

Ia o înghițitură de whisky, plescăie din limbă ca un cunoscător și dă din cap.

— Am venit aici ca să câștig bani. Așa că n-am nici un interes să mă cert cu careva. Ca să câștigi bani nu trebuie să cauți nimănui ceartă. Se pot câștiga bani fără să-ți murdărești mâinile. Înțelegi ?

— Pun pariu că asta nu ți s-a întâmplat niciodată. Dar ce-i cu individul prins sub o stâncă ?

Mă străduiesc din răsputeri să-mi păstrez calmul.

Se lasă pe spătarul scaunului. Încep să mă obișnuiesc cu semiîntunericul în care mă aflu. Îmi dau seama că e mulțumit.

— Te-am dus de nas, răspunde el. Habar n-am de nimeni înțepenit sub o stâncă. Totuși se petrec lucruri ciudate pe-aici. Nu reușesc să pun mâna pe Mitchell.

— Stă la hotel.

Mai trag un gât. Nu-i momentul să gâlgâi mai vijelios.

— Știu asta. Nu știu însă unde se află acum. La hotel l-a văzut nimeni. Mi-am spus că tu și cu micuța aveți vreo idee...

— Micuța e-o sonată, las-o în pace. Apoi nu se zice niciodată „L-a văzut nimeni".

— Nu te ambala ! În ziua în care o să am chef să vorbesc corect n-o să cer lecții de la un nenorocit ca tine.

Își întoarce capul și zice cu voce stridentă :

— Chelner !

Mai multe persoane se uită la el cu dezgust. După un timp chelnerul binevoiește să apară și rămâne țintuit în fața lui Goble, afișând la rândul lui o figură dezgustată.

— Încă un rând ! îi porunceşte Goble.

— Nu-i nevoie să ţipaţi, zice chelnerul şi ia paharul.

— Vreau să fiu servit ! urlă Goble în spatele lui. Apoi, către mine :

— Noi doi ne-am putea înţelege dacă ai avea mai multă judecată.

— Iar tu dacă ai şti cum să trăieşti, dacă ai avea cu cincisprezece centimetri mai mult, şi o altă moacă, şi un alt nume şi n-ai mai avea alura asta caraghioasă de avorton.

— Gura ! zice el deodată. Vorbeşte-mi mai bine de Mitchell şi de fătuca pe care ai dus-o pe colină.

— L-a cunoscut pe Mitchell în tren. I-a făcut aceeaşi impresie pe care mi-o faci mie tu. Nu avea decât o dorinţă : să nu-l mai vadă.

Îmi pierd timpul. E la fel de insensibil ca stră-străstrăbunicul meu.

— Da ?! zice el cu un aer măreţ. Mitchell a cunoscut-o în tren... Atunci cum se face că l-a părăsit pentru tine ? E un adevărat noroc că te-ai aflat chiar atunci pe faţă !

Chelnerul ne aduce mâncarea.

— Doriţi cafea ?

Îi spun că o să iau una mai târziu. Goble vrea şi el şi întreabă unde îi e whisky-ul. Chelnerul îi răspunde că e pe drum — judecând după tonul lui, o să cam zăbovească.

Goble gustă din mâncare.

— Dumnezeule ! E bun ! decide el. Cum localul e gol, mă aşteptam la ceva mai rău.

— N-ai văzut ce oră e ? E prea devreme ca să fie lume. Benchetuiala începe mai târziu. Şi nici nu e sezonul.

— Mult mai târziu e cuvântul care trebuie, zice Goble, cu gura plină. Câteodată, pe la ora trei dimineaţa te duci să-ţi vezi prietenii. Locuieşti tot la Rancho ?

Se şterge la gură.

— Ai făcut o mutră lungă când ţi-am vorbit de individul prins sub stâncă. Sau mă înşel cumva ?

Îl privesc în linişte.

— S-ar zice că ţi s-a tăiat limba, spune batjocoritor Goble. Îmi spuneam că noi doi ne-am putea înţelege. Tu ai prestanţă şi poţi să încasezi strașnic. Dar nu te pricepi la absolut nimic. Nu ai nas pentru afaceri.

— Ce propuneri ai ? zic eu din vârful buzelor.

Pentru cineva atât de vorbăreţ mănâncă foarte repede. Îşi împinge farfuria din faţă, bea un gât de cafea şi scoate o scobitoare din buzunarul hainei.

— E rost de bani pe-aici, zice el lungind vorbele. Ştiu ce spun, m-am informat. Îţi dai seama ! În Esmeralda e greu să intri în societate. Şi, ca să fii primit, ca să poţi invita, ca să poţi frecventa oameni de bine îţi trebuie clasă. Mi s-a vorbit de un individ de pe-aici care are cinci milioane de dolari dintr-o escrocare la Kansas City. A cumpărat terenuri, a construit case — cele mai frumoase ! Dar n-a reuşit să intre în „Beach Club". Atunci l-a cumpărat. Acum e cunoscut, e tapat pentru opere de binefacere, toată lumea e politicoasă cu el, îşi plăteşte impoziţele regulat, e un client serios. Numai că, atunci când are invitaţi — nu se uită niciodată la bani — nu sunt oameni de pe-aici, în afară de lepădăturile care roiesc de obicei în jurul unei averi. Cei de sus nu se uită la el decât ca la un gunoi.

E un discurs lung. Pe tot parcursul lui, aşezat în voie pe scaun, are tot timpul să-mi arunce ocheade pe

furiș, să se uite în jurul lui și să se scobească în dinți.

— Un nenorocit, zic eu. Cum s-a aflat de unde are banii ?

Goble se aplecă peste masă.

— Cineva de la Tezaurul public vine aici în vacanță în fiecare an. A picat peste domnul Bănet și l-a dat de gol. Și crezi că individul e doar nenorocit ? Da' de unde ! Nu-i cunoști deloc pe șnapanii care reușesc să intre în bani și apoi vor să intre în lumea bună. Individul e pur și simplu bolnav. Există ceva pe lume pe care nu-l poate cumpăra cu banii lui și asta îl roade până la os.

— De unde știi ?

— Eu sunt un șmecher. Văd lume multa, învăț lucruri multe...

— Un singur lucru n-ai învățat.

— Ce anume ?

— Dacă îți spun n-ai să înțelegi.

Chelnerul vine și aduce cu oarecare întârziere whisky-ul lui Goble. După ce debarasează masa, ne întinde lista de bucate.

— Nu iau niciodată desert, îl anunță Goble. Șterge-o !

Chelnerul aruncă o privire la scobitoare, întinde mâna și o înșfacă de sub nasul lui Goble. Eu cer o prăjitură cu ciocolată și cafea.

— Dați nota domnului, mai adaug eu.

— Cu plăcere, răspunde chelnerul.

Goble capătă un aer dezgustat. Chelnerul se îndepărtează. Mă aplec spre Goble și încep să-i șoptesc :

— Ești cel mai al dracului mincinos pe care l-am întâlnit în ultimele două zile — și am întâlnit câțiva de clasă ! Nu cred nici o clipă că te interesează Mitchell. După opinia mea, nu l-ai văzut niciodată, nici măcar n-ai auzit vorbindu-se despre el până ieri, când

ai avut ideea să-l folosești drept acoperire. Ai fost trimis aici ca să urmărești o femeie și știu cine te trimite — nu cine te-a angajat — dar cine anume te-a trimis. Știu de ce o urmărești și știu și ce trebuie să fac ca s-o lași în pace. Dacă ai vreun atu pe mânecă, n-ai decât să-l scoți. Mâine va fi prea târziu.

Își împinge scaunul și se ridică în picioare. Aruncă pe masă o bancnotă boțită și se uită la mine cu o privire rece.

— Ai o moacă mare și creier deloc, zice el. Vorbele tale înșelătoare păstrează-le pentru ziua de joi. E ziua când trec gunoierii. Nu te pricepi la nimic, amice. Și tare mi-e teamă că nici n-ai să te pricepi vreodată.

Pleacă ridicându-și bărbia într-un gest de sfidare.

Întind mâna și iau bancnota pe care a lăsat-o Goble. Numai un dolar ! Un individ care merge într-o mașinuță veche, capabilă să prindă 60 la oră la coborâre e obișnuit cu birturile la care o masă de 95 de cenți e lăsată pentru zilele când faci un chef monstru.

Chelnerul se apropie cu pași ușori și pune nota de plată în fața mea. Plătesc și las ca bacșiș dolarul lui Goble în farfurie.

— Mulțumesc, zice chelnerul. Individul e cumva vreun prieten apropiat ?

— Mai curând apropiat de banii lui.

— Poate că e lefter, zice chelnerul cu înțelegere. Ceea ce e minunat la noi e că oamenii care trudesc pe-aici nu au mijloace să trăiască în colțișorul ăsta.

Mai bine de douăzeci de clienți sunt în local în clipa în care o șterg, ceea ce e destul ca să fie un vacarm de nedescris sub tavanul scund.

CAPITOLUL 17

Panta de acces la garaj n-are nimic schimbat de când am văzut-o ultima oară. În timp ce iau o turnantă aud cum undeva curge apa. Micuța gheretă cu geamuri de sticlă e pustie. Cineva spală o mașină dar nu poate să fie vorba de paznicul de noapte. Mă îndrept spre ușa care dă la palierul unde se află ascensorul. Când o deschid, o sonerie răsună în spatele meu în birou. Închid ușa și aștept. Un bonom slab și în bluză albă țâșnește dintre două mașini. Poartă ochelari. Părul lui negru îi stă lipit de craniu.

— Doriți mașina, domnule ? Pe ce nume e ?

— Mașina domnului Mitchell e aici ? Un Buick în două nuanțe.

Privirea lui se încețoșează și cumpănește înainte de a-mi răspunde. E clar că i s-a mai pus întrebarea asta.

— Domnul Mitchell a plecat cu mașina dis-de-dimineață.

— La ce oră ?

— Lucrezi douăsprezece ore în șir ? E trecut de ora șapte.

— Mai fac opt ore

— Ah ! da ! Deci, noaptea trecută ai fost de serviciu de la ora 23 la 7 dimineața ?

— Da. Privește ceva departe, dincolo de umărul meu.

— Mi-am sfârșit ziua de lucru.

Scot din buzunar un pachet de țigări și îi ofer una. Dă din cap.

— N-am voie să fumez decât la birou.

— Sau pe bancheta din spatele unui Packard ?

Degetele mâinii drepte i se strâng ca și cum ar apuca un cuțit.

— Cum merge cu aprovizionarea ? Nu ai nevoie de nimic ?

Deschide ochii mari.

— Ar fi trebuit să întrebi despre ce fel de aprovizionare e vorba.

Nici un răspuns.

— Iar eu ți-aș fi spus că nu despre tutun e vorba, zic eu în continuare avântat, ci de o chestie cu miros dulceag ca mierea.

Privirile noastre se încrucișează. În cele din urmă întreabă șoptit :

— Luați și dumneavoastră droguri ?

— Te descurci al naibii de bine dacă erai treaz la ora șapte de dimineață ! Aș fi jurat că o să dormi ore în șir. Probabil că ai un ceas în scăfârlie, ca Eddie Arcaro !

— Eddie Arcaro ? repetă el. Ah ! da, Jocheul... Are un ceas în scăfârlie ?

— Așa se zice.

— Poate că ne putem înțelege. Cât ceri ?

Soneria sună în birou. În subconștient am auzit cum coboară ascensorul. Ușa se deschide și perechea pe care am zărit-o în hol își face intrarea. Paznicul de noapte le aruncă o privire apoi se îndepărtează.

Aud un zgomot de motor și îl văd cum apare la volanul unei mașini drăguțe. Un Chrysler nou-nouț. Individul își ajută iubita să se urce în mașină cu mii de precauții, ca și cum ar fi însărcinată. Paznicul de noapte ține portiera. Tipul înconjoară mașina, îi mulțumește și urcă la rândul lui.

— „Glass Room" e departe ? întrebă eu cu sfiiciune.

Paznicul de noapte îi explică cum se ajunge acolo. Tipul îi zâmbește, bagă mâna în buzunar și scoate un dolar pe care i-l dă.

— Aș fi putut să aduc mașina la intrare, domnule Preston. Era destul să-mi dați un telefon.

— Mulțumesc foarte mult, e bine și așa, zice celălalt repede.

Urcă panta încet. Pe urmă Chryslerul dispare.

— Tineri căsătoriți, observ eu. Foarte drăguți. Dar nu vor să se dea în spectacol.

Paznicul de noapte e din nou în fața mea cu o privire goală.

— In schimb noi doi n-avem nimic drăguț, adaug eu.

— Dacă ești polițist, vreau să văd insigna.

— Crezi că sunt polițist ?

— Polițist sau nu, în orice caz, îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Exact, îl aprob eu. Sunt detectiv particular. Ieri seara am urmărit pe cineva până aici. Erai în Packardul care se afla acolo (îi arăt locul); m-am propiat de mașină, am deschis portiera și am simțit mirosul de hașiș. Aș fi putut scoate patru Cadillacuri din garaj fără ca să-ți dai seama. Dar, la urma urmei, asta nu mă privește.

— Care-i prețul ?

— Mitchell era singur ?

Face un semn că da.

— Avea bagaje ?

— Nouă valize. L-am ajutat să le pună în mașină. Și-a plătit nota. Asta e tot.

— Ai verificat și la recepție ?

— Și-a achitat nota și acolo.

— Nu putea să care singur atâtea valize.

— L-a ajutat băiatul de la lift.

— Care liftier ?

— Un mic mexican. Noi îi spunem Chico.

— Și dumneata ești mexican ?

— Am sânge de chinez, hawaian, filipinez și puțin de negru. Nu-i doresc nimănui să fie în pielea mea.

— Încă o întrebare. Cum naiba de nu ești dat afară ? Mă refer la chestia cu drogul.

Aruncă o privire jur împrejur.

— Nu fumez decât atunci când am o stare proastă. Dar ce vă pasă ? Cui ce-i pasă ? Dacă mă prinde mă zboară — și ce dacă ? Cine vă spune că nu mi-am petrecut viața într-o ocnă — o ocnă pe care o port cu mine ? Asta vă e destul ?

Vorbește prea mult. Oamenii nervoși sunt cu toții la fel. Câteodată se exprimă prin monosilabe, alteori nu-i mai poți opri. Reia cu glas obosit, monocord :

— Nu vreau răul nimănui. Trăiesc, mănânc, câteodată dorm. Veniți la mine să mă vedeți dacă aveți curaj. Locuiesc într-o baracă de pe Polton's Lane — la drept vorbind nu e o stradă, ci o ulicioară drept în spatele companiei de fierărie din Esmeralda. W.C.-urile sunt în curte. Mă spăl în bucătărie, la chiuvetă. Dorm pe o somieră ale cărui arcuri sunt toate rupte. Tot ce e în baraca asta are cel puțin douăzeci de ani.

Esmeralda e un oraș de bogați. Veniți să mă vedeți ! Casa unde locuiesc aparține unui bogătaș.

— Ceva nu e clar în istoria cu Mitchell.

— Ce anume ?

— Adevărul.

— Am să mă uit sub pat să văd dacă e acolo. Numai că riscă să fie cam murdar.

O mașină se aude în vârful rampei. Paznicul de noapte se îndepărtează. Eu împing ușa palierului și apăs pe butonul de la ascensor. Nostim tip. Interesant. Și de plâns. Un tip sărac, un tip fără noroc.

Ascensorul ajunge cu greu jos. Până când se oprește în dreptul meu, cineva vine și-mi ține companie : un bărbat frumos, de un metru și nouăzeci și unu de centimetri, care răspunde la numele de Clark Brandon. Poartă o bluză de piele, un tricou gros cu guler, pantaloni de velur și cizme înalte cu șireturi precum acelea pe care le au inginerii și contramaiștrii pe șantiere. Are figura unui șef de echipă de foraj. Peste o oră o să fie cu siguranță la „Glass Room" în haină de seară, și acolo o să aibă aere de propietar. Poate că la urma urmei și e. Când ai bani din belșug, sănătate și timp ca să poți profita și de una și de alta. N-are decât să apară undeva și obține imediat ceea ce dorește.

Îmi aruncă o privire și când ascensorul se oprește mă lasă să intru primul. Băiatul din lift îl salută cu tot respectul. Îi răspunde cu un scurt semn din cap. Ieșim amândoi în hol. Brandon se duce la recepție ; funcționarul — unul nou, pe care nu l-am mai văzut — îi zâmbește și îi întinde un teanc de scrisori. Brandon se așază cu spatele le recepție și începe să desfacă plicurile unul câte unul, aruncându-le în coșul de hârtii care se află lângă el. Cea mai mare parte a

scrisorilor ia același drum. Alături de mine se află un stand cu diverse prospecte ale agențiilor de voiaj. Iau unul, aprind o țigară și încep să citesc.

O scrisoare pare să-l intereseze pe Brandon. O citește de mai multe ori. Din locul unde mă aflu pot să văd că e concisă și scrisă de mână, pe o hârtie cu antetul hotelului. Ca să mai văd și altceva ar trebui să mă aplec peste umărul lui. Ține scrisoarea în mână pentru câteva clipe apoi se apleacă și ia plicul din coș. După ce se uită la el vâră scrisoarea în buzunar și arată plicul funcționarului.

— Scrisoarea asta a pus-o cineva la recepție. Nu știi cine anume ?

Recepționerul aruncă o privire plicului și dă din cap.

— Da, domnule Brandon, un domn a lăsat plicul aici tocmai când am intrat eu de serviciu. Un domn între două vârste, cu ochelari. Haine gri, pardesiu și pălărie de fetru gri. Nu e cineva de pe-aici. Mai curând arăta jalnic.

— A vrut să mă vadă ?

— Nu, domnule. Mi-a zis numai să las mesajul în compartimentul dumneavoastră de corespondență. E ceva în neregulă, domnule Brandon ?

— N-avea un aer de om țicnit ?

Recepționerul face un semn că nu.

— Cum v-am mai spus, nu părea a fi ceva de capul lui.

Brandon pufnește.

— Pentru cincizeci de dolari îmi propune să devin preot mormon. Încă un țicnit, fără doar și poate.

Brandon ia plicul de pe tejghea și îl vâră în buzunar.

— L-ai văzut pe Larry Mitchell ? mai întrebă el.

— Nu, domnule Brandon. Dar nu sunt aici decât de două ore.

— Mulțumesc.

Brandon se îndreptă spre ascensor și intră în cabină. Nu e același ascensor care a venit din subsol. Figura liftierului se destinde într-un zâmbet larg. Îi spune ceva lui Brandon care nu-i răspunde și nici măcar nu-l privește. Băiatul închide ușa cu un aer jignit. Brandon a devenit un sloi de gheață. E mai puțin simpatic atunci când e supărat.

După ce pun la loc prospectul mă apropii la rândul meu de recepție. Funcționarul se uită la mine cu un aer indiferent.

— Domnul ?

Are părul cărunt și e plin de prestanță.

— Vroiam să întreb de domnul Mitchell, dar am auzit ce-ați spus adineaori.

— Telefoanele pentru interior sunt aici, zice el și îmi arată cu bărbia unde anume : telefonista o să vă dea legătura.

— Mă îndoiesc.

— De ce ?

Îmi desfac haina ca să iau portofelul. Zărind mânerul pistolului care îmi atârnă la subsuoară funcționarul cască ochii mari. Scot o carte de vizită și i-o întind.

— Aș vrea să vorbesc cu detectivul hotelului.

Îmi ia cartea de vizită și o citește.

— Vă rog să luați loc în hol, domnule Marlowe.

— Mulțumesc.

De-abia mă întorc pe călcâie că se și agață de telefon. Nu am mult de așteptat.

Bărbatul se ține țeapăn ; trăsăturile feței îi sunt și ele ascuțite iar tenul lui e dintre acelea care nu se

bronzează niciodată ci doar se înroșesc sau devin palide. Are părul roșcat. Stă în picioare sub boltă și aruncă o privire jur împrejur prin hotel fără să-și oprească privirea asupra mea mai mult decât asupra altor clienți. În cele din urmă se apropie de mine și se așază alături într-un fotoliu. Hainele îi sunt bine

— Mă numesc Javonen, zice el fără să mă privească. Știu cine sunteți, am cartea dumneavoastră de vizită în buzunar. Despre ce e vorba ?

— De un oarecare Mitchell. Îl caut. Larry Mitchell.

— Îl căutați ? Pentru ce anume ?

— Pentru afaceri. Vedeți vreun inconvenient ?

— Nici unul. Mitchell a plecat din Esmeralda dis-de-dimineață.

— Asta mi s-a mai spus. Dar mărturisesc că sunt puțin uimit, deoarece n-a sosit aici decât ieri. În plus, mai era și lefter, încât a trebuit să tapeze pe cineva ca să poată prânzi. A mâncat la „Glass Room", împreună cu o femeie, și era beat mort — cel puțin așa dădea impresia. Dealtfel, asta l-a scutit să-și plătească nota.

— Ar fi putut să rămână dator, zice Javonen cu indiferență.

Ochii lui nu încetează să se uite la cei din hol, ca și cum s-ar aștepta în fiecare clipă ca unul dintre jucătorii de canasta să scoată pistolul și să tragă în partenerul lui — sau că bătrânele doamne cu jocul lor de răbdare să nu se apuce de păr. N-are decât două jocuri de fizionomie — cea de dur și cea de și mai dur.

— Domnul Mitchell e cunoscut la Esmeralda.

— Da, dar nu ca o persoană onorabilă.

Întoarce capul și îmi aruncă o privire rece.

— Sunt directorul adjunct, domnule Marlowe. Pe deasupra mai veghez și la securitatea clienților noștri. Nu pot să discut despre reputația lor cu dumneavoastră.

— Nici nu-i nevoie, o cunosc din diverse surse. Pe urmă, l-am văzut și cum acționează. Ieri seară a pus mâna pe careva și a reușit să ia destul ca să poată s-o șteargă.

— Cine v-a spus asta ?

Îmi pune întrebarea pe un ton amenințător. Mă străduiesc să capăt și eu o înfățișare amenințătoare și evit să-i răspund.

— Iar acum, am să enunț trei ipoteze, zic eu. Primo, noaptea trecută Mitchell n-a dormit în patul lui. Secundo, recepția a fost anunțată astăzi, în nu știu ce moment, că în camera lui nu mai e nimic. Tertio, un membru din personalul dumneavoastră, care face parte din echipa de noapte, n-o să se prezinte la lucru. Mitchell n-ar fi reușit să-și care singur bagajele.

Javonen se uită la mine o clipă.

— Aveți și altceva în afară de o carte de vizită ? Oricine poate să-și facă orice carte de vizită dorește.

Îmi scot din portofel duplicatul autorizației și i-l întind. Îi aruncă o privire și mi-l înapoiază.

— Am luat măsuri ca să putem împiedica orice plecare pe furiș, zice el. Sunt lucruri care se petrec în orice hotel. N-avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Și nu ne plac nici pistoalele în hol. Recepționerul vi l-a văzut. Și altcineva l-ar putea vedea. Acum nouă luni a avut loc aici o tentativă de atac armat. Unul dintre gangsteri a fost împușcat. Eu l-am împușcat.

— Am citit asta în ziare. Asta mi-a alungat frica pentru multe zile.

— N-ați citit totul. Săptămâna următoare cifra noastră de afaceri a scăzut cu cinci mii de dolari. Oamenii au plecat. Înțelegeți ?

— I-am arătat dinadins pistolul recepționerului. Ziua întreagă am întrebat când pe unul când pe altul de Mitchell. Dacă a părăsit hotelul, de ce nu se spune așa ? Nu e obligatoriu să se spună că nu și-a plătit nota ?

— Să știți, domnule Marlowe, că nota lui e integral plătită. Ce ziceți de asta ?

— Mă întreb în continuare de ce se face atâta mister în jurul plecării lui.

Ia un aer disprețuitor.

— Nimeni nu face nici un mister. Destupați-vă urechile ! V-am spus că a plecat și că și-a plătit nota. N-am zis câte valize a luat nici că ne-a părăsit și cu atât mai puțin că s-a mutat. Unde vreți să ajungeți ?

— Cine i-a plătit nota ?

Roșește ușor.

— Ascultați, v-am mai spus deja că el în persoană și-a achitat nota ieri seară, în totalitate și pe deasupra și pentru o săptămână în continuare. M-am arătat foarte răbdător cu dumneavoastră. E rândul dumneavoastră să vorbiți. Încă o dată vă întreb : unde vreți să ajungeți ?

— Nicăieri. M-ați convins. Mă întreb doar de ce a plătit pentru încă o săptămână.

Javonen zâmbește ușor. Să zicem că e doar o încercare de zâmbet.

— Ascultă-mă, Mrlowe. Am fost timp de cinci ani în armată, la serviciul secret. Sunt în stare să judec un om precum acela despre care e vorba. A plătit

în avans pentru că ne place nouă așa. Suntem mult mai liniștiți.

— I s-a mai întâmplat să plătească în avans ?

— Dumnezeule...

Nu-l las să-și termine fraza.

— Atenţiune ! Bătrânul domn cu baston e foarte interesat de reacţiile pe care le ai.

Javonen aruncă o privire spre un bătrânel parcă golit de sânge, așezat pe un fotoliu capitonat. Privește în direcția noastră fix, fără să clipească.

— Oh ! nu vede atât de departe. Are optzeci de ani.

Se ridică și vine în fața mea.

— N-ai decât să taci, zice el. Fiind detectiv particular trebuie să urmezi indicaţiile clientului. Pe mine nu mă interesează decât un lucru : să ofer protecţie hotelului. Data viitoare lasă-ţi pistolul acasă. Dacă ai întrebări de pus, vino mai bine să mă vezi pe mine decât să întrebi personalul. Până la urmă se află și nu ținem la asta în mod deosebit. Aș putea să mă plâng poliției.

— Pot să beau un pahar la bar ?

— Cu condiția să-ţi închei haina.

— Cinci ani în serviciul secret al armatei e o referinţă ! spun eu ridicând spre el ochi plini de admiraţie.

— E mai mult decât destul.

Îmi face un semn din cap și se îndepărtează cu un pas nonșalant, drept, cu umerii drepți, cu bărbie în vânt — un adevărat viteaz zvelt și mușchiulos. Și pe deasupra și șmecher. A știut să mă descoasă — a aflat tot ce e scris pe cartea mea de vizită !

Deodată, îl văd pe bătrânelul așezat în fotoliu cum îmi face semn cu degetul îndoit. Îmi îndrept arătătorul spre piept și încrunt din sprâncene în semn de întrebare. El dă din cap și mă duc la fotoliul lui.

E bătrân dar câtuși de puțin ramolit și încă și mai puțin orb. Părul lui e alb are o cărare impecabilă. Nasul îi e lung, ascuțit și străbătut de vinișoare, ochii de un albastru spălăcit, vioi dar pe jumătate ascunși sub niște pleoape grele. Într-una din urechi ține un aparat acustic. Poartă ghetre gri pe deasupra pantofilor de un negru sclipitor.

— Ia-ţi un scaun, tinere.

Are un glas firav și sec, asemănător cu foșnetul frunzelor de bambus.

Mă așez alături de el. Se uită atent la mine : buzele îi schițează un zâmbet.

— Acest drăguț domn Javonen cu siguranță că v-a spus că a fost cinci ani în Military Intelligence Service.

— Da, domnule. La secția criminală.

— Inteligența militară e o antinomie. Vreți să aflați cum și-a plătit domnul Mitchell nota ?

Absolut interzis, arunc o privire spre aparatul său acustic. Bate cu palma peste buzunarul de sus al hainei.

— Am devenit surd mai înainte ca să se inventeze drăcia asta. Calul meu s-a împiedicat înaintea unui gard, din vina mea dealtfel ; nu mi-am calculat bine săritura. Pe vremea aceea eram încă tânăr. Nici nu concepeam să mă servesc de un cornet acustic. Așa că am învățat să citesc pe buzele oamenilor. Asta cere un oarecare antrenament.

— Ce știți de Mitchell, domnule ?

— Fiecare lucru la timpul său. Ai răbdare, tinere.

— Bună seara, domnule Clarendon, zice un glas.

Cineva din personalul hotelului trece prin fața noastră și merge la bar. Clarendon îl urmărește cu privirea.

— Sunt ani de când frecventez holurile, saloanele, verandele, terasele și grădinile hotelurilor din lumea întreagă. Am supraviețuit tuturor membrilor din familia mea. Am să continui să duc această viață de parazit indiscret până în ziua când o să fiu dus cu ambulanța la spital, într-o rezervă spațioasă și bine aerisită, unde o să fiu lăsat pe mâna medicilor. Patul o să mi se ridice și o să mi se coboare, o să mi se aducă farfurii pline de acea odioasă mâncare de spital, or să vină să-mi ia pulsul și temperatura la intervale regulate, de obicei chiar atunci când sunt pe punctul să ațipesc. O să rămân culcat și o să ascult cum foșnesc buzele amidonate, cum se freacă tălpile de crep pe parchetul dezinfectat și să mă uit în liniște la zâmbetul odios al medicului. Apoi, după un timp, or să mă pună sub un cort de oxigen, or să-mi ascundă micul pat alb în spatele unui paravan și o să fac fără nici o îndoială singurul lucru din lume pe care nu-l faci decât o singură dată.

Își întoarce încet capul și se uită la mine.

— Recunosc că vorbesc cam mult. Care vă e numele, domnule ?

— Philip Marlowe.

— Pe mine mă cheamă Henry Clarendon IV. Aparțin așa numitei societăți bune. Croton, Harvard, Heidelberg, Sorbona... Am petrecut un an și la Upsala deși nu-mi aduc bine aminte pentru ce anume. Fără îndoială ca să mă pregătesc pentru o viață de parazit. Deci, ești detectiv particular ? După cum vezi, mi se întâmplă câteodată, orice ar fi, să vorbesc și despre altceva decât persoana mea.

— Da, domnule.

— Mie ar fi trebuit să mi te adresezi pentru informațiile pe care le vrei. Desigur, n-aveai de unde să știi.

Dau din cap și îmi aprind o țigară, după ce mai înainte i-am oferit una și domnului Henry Clarendon IV care m-a refuzat cu un vag semn din cap.

— Asta nu înseamnă că n-ar fi trebuit, domnule Marlowe, s-o știi. În toate hotelurile din lume există mai bine de o jumătate de duzină de paraziți de ambele sexe care își petrec viața în fotolii și îi spionează pe ceilalți. Ei observă, ascultă, bârfesc și sunt la curent cu tot. Ei n-au ce altceva să facă fiindcă viața la hotel este cea mai plictisitoare dintre toate. Sunt sigur că te plictisesc de moarte.

— Aș fi preferat să-mi vorbiți despre Mitchell, domnule Clarendon. Cel puțin în seara asta.

— Da, desigur. Sunt egocentric, ridicol și trâncănesc ca o țață. O vezi pe frumoasa brună care joacă acolo canastă ? Cea care are prea multe bijuterii și niște rame de ochelari din aur masiv ?

Nu face nici un gest, nu aruncă nici măcar o privire, dar nu mi-e greu să-mi dau seama despre cine vorbește. E femeia care poartă destule pietre prețioase pentru a pava cu ele deșertul Sahara.

— O cheamă Margo West. A divorțat de șapte ori. Are bani cu ghiotura, nu arată prea rău, dar nu e capabilă să țină lângă ea un bărbat. Și totuși, nu e proastă. Dacă are o aventură cu un băiat ca Mitchell ea îi dă bani, îi plătește notele de plată, dar niciodată n-o să-l ia de bărbat. Ieri seară s-au certat. Totuși, i-a plătit nota de la hotel. A mai făcut asta de mai multe ori.

— Înțelesesem că tatăl lui Mitchell îi trimite lunar un cec din Toronto. Nu-i ajunge ?

Henry Clarendon IV binevoiește să-mi zâmbească batjocoritor.

— Dragul meu, Mitchell n-are nici un tată în Toronto și nu primește nici un cec lunar. El trăiește de pe urma femeilor. De aceea trage în hoteluri ca astea. În fiecare hotel există o femeie bogată și singură. Poate să nu fie frumoasă, poate să nu mai fie tânără, dar are alte lucruri atrăgătoare. Ocaziile sunt rare la Esmeralda în timpul sezonului mort, adică între sfârșitul întrecerilor hipice de la Del Mar și jumătatea lui ianuarie. De aceea, în perioada asta. Mitchell pleacă în călătorie — la Majorca sau în Elveția, dacă e în bani sau în Florida sau într-o insulă din Pacific dacă e pe geantă. Anul ăsta nu i-a surâs șansa deloc. Nu cred că a ajuns mai departe de Washington.

Îmi aruncă o privire pe furiș. Continui să joc rolul unui drăguț tânăr bărbat (tânăr în ochii lui) bine crescut, care ascultă politicos un bătrân domn cu darul vorbirii.

— Bine. Să zicem că i-a plătit nota de hotel. Dar de ce a plătit și pentru o săptămână ?

Își încrucișează mâinile înmănușate, își înclină bastonul și se apleacă înainte, cu ochii țintă la desenul de pe covor. La sfârșit își clănțăne proteza. Problema e rezolvată pentru el.

— Cadou de adio, zice el sec și stând ca la început. Sfârșitul unei aventuri sentimentale. Doamna West a plătit pentru ce i s-a oferit. Pe deasupra, Mitchell a fost văzut ieri cu o persoană nou sosită, o femeie cu părul roșu întunecat, sau mai curând acaju. La prima vedere, raporturile dintre ei mi s-au părut puțin cam ciudate, aș zice chiar încordate.

— Mitchell ar fi în stare să șantajeze o femeie ?

Izbucnește în râs.

— Ar șantaja și un sugaci din leagăn. Un bărbat care trăiește de pe urma femeilor le șantajează întotdeauna, chiar dacă nu folosește exact acest termen. Le poate fura, dacă reușește să pună mâna pe banii lor, Mitchell a imitat semnătura doamnei West pe două cecuri. Asta a pus capăt aventurii.

— Domnule Clarendon, cu tot respectul pe care vi-l port, dați-mi voie să vă întreb : cum naiba de știți toate astea ?

— Ea mi-a zis. A venit să plângă la pieptul meu.

Aruncă o privire spre frumoasa brună.

— În clipa asta nu lasă deloc impresia că tot ce-am zis e adevărat. Și totuși, e purul adevăr.

— De ce mi-l spuneți mie ?

Buzele lui schițează o strâmbătură mai curând sinistră.

— Nu sunt un delicat. Eu însumi m-aș însura cu Margot West. Dar o femeie ca doamna West ia până la urmă de bărbat pe unul dintre vânătorii de zestre de o eleganță îndoielnică — dansatori de tango cu picioare irezistibile, instructori de ski blonzi și mușchiuloși, obscuri aristocrați francezi sau italieni, prinți levantini de viță proastă, fiecare nou bărbat însemnând încă o concesie făcută prostului gust tot mai pronunțat. În cel mai rău caz poate să ia de bărbat pe cineva ca Mitchell. Desigur, sunt bătrân, dar cel puțin, dacă m-ar lua pe mine, s-ar mărita cu un gentleman.

— Mda.

Tușește.

— Această monosilabă lasă să se înțeleagă că Henry Clarendon IV are o prea înaltă părere despre el însuși. Nu-ți port pică. Foarte bine, domnule Mar-

lowe, mi-ai putea spune de ce te interesezi de Mitchell ? Dar presupun că nu poți să-mi spui.

— Nu, domnule, nu pot. Vroiam doar să aflu de ce a plecat atât de rapid, cine i-a achitat nota de plată și de ce s-a plătit pentru încă o săptămână, presupunând că acest lucru a fost făcut de doamna West sau, să zicem, de un prieten cu avere cum e Clark Brandon.

Ridică din sprâncenele lui rare.

— Ca să fie garantul lui Mitchell, Brandon n-ar fi trebuit decât să dea un telefon. Doamna West poate că ar fi preferat să-i dea lui banii și să-i lase grija de a-și achita singur nota. Dar pentru încă o săptămână ? De ce v-ar fi spus-o Javonen ? Ce credeți ?

— Că afacerea Mitchell are un aspect nu prea măgulitor pentru reputația hotelului și că riscă să-i facă o publicitate supărătoare.

— Adică ?

— Mă gândesc că e vorba de o sinucidere sau de un asasinat. Dați-mi voie să vă citez un exemplu. Ați băgat de seamă că numele unui mare hotel nu e niciodată menționat atunci când unul dintre clienții lui sare pe fereastră ? Și dacă hotelul are într-adevăr clasă n-ai să zărești niciodată sticleți prin hol, orice s-ar întâmpla la etaj.

Jucătorii de canasta și-au terminat partida. Femeia violent machiată și acoperită de bijuterii, cu numele de Margot West, urmată de unul din partenerii ei, se ridică și se duce la bar.

— Deci ?

— Ei bine, zic eu cu greutate, dacă Mitchell și-a păstrat camera...

— 418, intervine calm Clarendon. Cu vedere spre ocean. Paisprezece dolari pe zi în sezonul mort, optsprezece în plin sezon.

— Nu e ceea ce i-ar trebui unui tip în criză financiară ca el — dar să admitem că a păstrat-o. Orice s-ar zice, a plecat pur și simplu pentru câteva zile, cu mașina, în dimineața asta pe la orele șapte. O oră ciudată, între noi fie zis, dacă ținem seama că ieri noapte era beat mort.

Clarendon se lasă pe spătarul fotoliului, își pune mâinile pe brațele lui. E clar că a început să obosească.

— Dacă tot ceea ce ziceți este exact, nu credeți că direcția ar fi preferat să lase impresia că a plecat din hotel de tot ? Fiindcă atunci ați fi obligat să-l căutați în altă parte... presupunând că sunteți cu adevărat în căutarea lui.

Privirile ni se încrucișează. Zâmbește.

— Toate astea nu prea au sens, domnule Marlowe. Vorbesc, vorbesc, dar nu numai din plăcerea de a mă auzi. Dealtfel, nici nu mă aud. Dar, vorbind, pot să-i studiez pe oameni fără să par grosolan. Deci v-am cercetat. Intuiția îmi spune că nu vă interesați de Mitchell decât întâmplător. Altfel, n-ați face-o atât de deschis.

— Mda... s-ar putea.

E momentul să rostesc câteva considerații pertinente. Dacă Henry Clarenton IV ar fi fost în locul meu, cu siguranță că n-ar fi scăpat prilejul, dar eu nu mai am nimic de adăugat.

— Iar acum, puteți pleca, zice el. Mă simt obosit și vreau să urc la mine în cameră să mă odihnesc puțin. Îmi pare bine că v-am cunoscut, domnule Marlowe.

Se ridică cu greu în picioare și se sprijină în baston. Imediat sar și eu în picioare.

— Nu dau niciodată mâna, declară el. Mâinile mele sunt urâte și mă fac să sufăr. De aceea port mănuși. Bună seara — și noroc, dacă nu ne mai vedem.

Se îndepărtează cu pași înceți, ținând capul spre dreapta. Îl observ în timp ce se îndreaptă spre ascensor și îmi spun că domnul Henry Clarendon IV e un șmecher în felul lui.

Mă hotărăsc să dau o raită pe la bar. Doamna Margot West e așezată în semiîntuneric, cu unul dintre jucătorii de canasta. Barmanul tocmai le aduce băuturile. Nu le dau nici o atenție fiindcă puțin mai încolo, într-un mic separeu, văd o persoană pe care o cunosc mai bine. E singură.

Nu și-a schimbat hainele, dar și-a scos panglica astfel încât părul îi încadrează chipul.

Mă așez. Barmanul se apropie să-mi ia comanda și se îndepărtează imediat. Se aude un blues în surdină.

— Îmi pare rău că m-am înfuriat, îmi zice Betty zâmbind. Am fost grosolană cu tine.

— Să nu mai vorbim.

— Pe mine mă căutai ?

— Nu chiar.

— Oh ! Am uitat !

Își ia poșeta și o pune pe genunchi. După ce cotrobăiește prin ea îmi întinde carnetul de cecuri.

— Ți-am promis că ți-l dau înapoi.

— N-am nevoie de el.

— Ia-l ! Nu vreau ca barmanul să-l vadă !

Iau carnetul și îl vâr în buzunar. Scot un carnet de recipise. Completez mai întâi originalul apoi dublura : „Recipisă. Am primit de la domnișoara Betty Mayfield, hotel Casa Del Poniente, Esmeralda, California, suma de 5000 de dolari în cecuri de călătorie de câte 100 de dolari, care rămân proprietatea ei până la noi ordine, atâta vreme cât subsemnatul nu acceptă o plată pentru o misiune de executat".

Semnez această aiureală și i-o întind și ei.

— Citește și semnează în stânga jos.

Ia carnetul și îl apropie de lumină.

— Mă obosești, declară ea. Ce vrei să mă faci să cred ?

— Că sunt un om corect și că știi asta.

Ia stiloul pe care i-l întind, semnează și îmi întinde carnetul. Detașez originalul și i-l dau, iar eu păstrez dublura.

Barmanul îmi aduce paharul, apoi se îndepărtează.

— Nu mă întrebi dacă am dat de Larry ?

— Dacă ții neapărat... Ai dat de Larry, domnule Marlowe ?

— Nu, a șters-o. Avea o cameră la etajul patru, pe aceeași parte ca tine. A plecat cu Buick-ul, cu nouă valize. Detectivul hotelului, un oarecare Javonen — care își zice director adjunct, însărcinat să vegheze la securitatea clienților săi — afirmă că Mitchell și-a achitat nota de plată, și a plătit chiar și pentru o săptămână de-acum încolo. Nu e câtuși de puțin îngrijorat. Bineînțeles, nu mă place deloc.

— Există cineva care să te placă ?

— Tu !

— N-o mai face pe prostul ! Crezi că Mitchell o să se întoarcă ?

— Am spus doar că a plătit pentru încă o săptămână.

Își ridică paharul.

— Da, dar asta poate să însemne și altceva.

— Desigur. S-ar putea să fie o viclenie la mijloc. Să zicem că nu el a plătit, ci altcineva, cineva care vroia să câștige timp pentru... pentru a scăpa, de pildă, de cadavrul care se afla ieri seara pe balconul tău.

— Oh ! Termină !

Își golește paharul, își strivește țigara în scrumieră, se ridică și pleacă lăsându-mă să plătesc eu. Ceea ce și fac și mă întorc în hol, fără nici un motiv special, poate chiar din instinct. Îl văd pe Goble cum intră în ascensor. Pare mai curând crispat. Când se întoarce, mă zărește, cred, pentru un moment, dar se preface că nu mă cunoaște. Ascensorul o pornește spre etajele superioare.

Ies, urc în mașină și mă întorc la „Rancho Descansado". Cum ajung în cameră mă întind în pat și adorm. Ziua a fost grea. Dacă o să mă odihnesc puțin poate că până la urmă creierul meu se milostivește să funcționeze din nou și o să am în sfârșit o vagă idee de ceea ce trebuie să fac.

CAPITOLUL 18

O oră mai târziu parchez mașina în fața magazinului cu articole de fierărie. Nu e numai magazinul ăsta cu articole de fierărie în Esmeralda, dar e singurul în spatele căruia trece străduța botezată Polton's Lane. Fac la dreapta și încep să număr magazinele. Până la colț sunt șapte, strălucind de oglinzi și crom. O iau pe Polton's Lane. Pe marginea trotuarului cresc eucalipți mari ale căror crengi coboară până la pământ. În cele din urmă mă opresc în fața unui pavilion de lemn care, în timpurile sale bune, putea fi locuibil. Se vede lumină pe o ferestruică. În față e o verandă cu o balustradă pe jumătate stricată. Pereții păstrează urme vagi de picturi datând dintr-o epocă în care străduța nu fusese invadată de magazine. Poate că aici se întindea odinioară și o grădină. Ușa de la intrare e de un galben spălăcit. Fereastra, închisă ermetic, are nevoie de un tâmplar. Dincolo de geam se văd resturile unei jaluzele. La verandă se ajunge urcând două trepte dintre care doar una a rămas intactă. Trec peste gaura care e în locul treptei lipsă și, după ce-mi dau seama că nu există sonerie, bat la ușă. Nici un răspuns. Întorc clanța și ușa se deschide singură : nu e încuiată. Când

intru am presentimentul că mă așteaptă o surpriză neplăcută.

Lumina vine de la o lampă veche al cărei abajur e zdrențuit. Încăperea e mobilată cu un divan pe care e aruncată o cuvertură jegoasă, de o masă acoperită cu un ștergar plin de pete, de un scaun cu fundul din împletitură de pai și un balansoar. Pe masă, lângă o ceașcă de cafea, un exemplar din *El Diario*, un ziar în limba spaniolă, o scrumieră cu chiștoace, o farfurie murdară și un mic radio de la care se aude muzică. Muzica încetează și crainicul începe să citească un text publicitar în spaniolă. Închid radioul. Se coboară liniștea. Prin ușa întredeschisă ajunge până la mine tic-tacul unui ceas deșteptător, pe urmă aud un ușor zgomot de aripi care se zbat. O voce aspră zice repede : ¿ Quien es ? ¿ Quien es ? ¿ Quien es ?

Dinăuntrul unei mari cuști agățate într-un colț, un papagal mă privește cu un ochi nu prea binevoitor. Înaintează agitat până la capătul bățului pe care stă.

— Amigo ! zic eu.

Izbucnește într-un râs strident. Îl avertizez :

— Fii atent la ce spui, bătrâne !

Papagalul se duce la celălalt capăt al bățului și începe să ciugulească dintr-un vas alb. Din când în când scutură din cioc cu un aer disprețuitor și aruncă în aer grăunțe de secară. Un al doilea vas are apă în care plutesc câteva boabe.

— Pun pariu că nu ești nici măcar curat, zic eu.

Papagalul se uită la mine cu un ochi rotund și agitat, întoarce capul și se uită și cu celălalt. După care se apleacă înainte, își fâlfâie penele din coadă și îmi dă dreptate.

— ¡ Necio ! țipă el. ¡ Fuera !

Picături de apă se scurg dintr-un robinet rău închis. Ceasul continuă să facă tic-tac. Papagalul îl imită.

— Drăguțul de Jacquot ! zic eu.

— Hijo de la chingada, îmi răspunde papagalul.

Mă strâmb la el și împing ușa întredeschisă care duce la bucătărie. Pe jos e așternut un linoleum uzat ; în fața chiuvetei se vede planșeul. Un reșou cu gaz, cu trei ochiuri, o măsuță, ceasul și câteva farfurii formează decorul. Într-un colț, un încălzitor de apă antedeluvian, de acel tip care de obicei explodează fiindcă nu are supapă. O a doua ușă, închisă, dă probabil în curte. Cheia e în broască. Un bec spânzură în tavanul plin cu crăpături și de pete de umezeală. În spatele meu, papagalul continuă să fie agitat și să strige din când în când pe un ton răgușit.

O bucată de cauciuc negru e pe uscător, alături de o seringă hipodermică al cărei piston e vârât înăuntru. În chiuvetă sunt trei fiole goale. Fiolele astea le știu prea bine.

Ies pe a doua ușă și mă îndrept spre lăcașul care ține loc de W.C. E acoperit cu un acoperiș extrem de înclinat. În față are o înălțime de vreo doi metri cincizeci iar în spate de mai puțin de doi metri. Ușa se deschide spre exterior ca să fie mai mult loc. Încuietoarea e pusă dar reușesc s-o smulg.

Picioarele goale ale omului ating aproape pământul în timp ce capul dispare în tenebre, la câțiva centimetri de bârna care susține acoperișul. S-a spânzurat probabil cu un fir electric. Degetele picioarelor sunt ațintite în jos, ca ale unui dansator. Îl ating și îmi dau seama că e rece : deci, nu mai pot încerca nimic.

N-a lăsat nimic la voia întâmplării. În fața chiuvetei din bucătărie și-a legat brațul cu cordonul de cauciuc și a strâns pumnul ca să-i iasă în relief vena în care și-a injectat o siringă plină cu morfină. Pe urmă, a lăsat jos seringa și a desfăcut cordonul. A început să simtă efectul injecției imediat fiindcă și-a făcut-o drept în venă. S-a dus apoi la toaletă, s-a cățărat pe scaun și și-a legat șireangul în jurul gâtului. Drogul a început să-și facă efectul. Nu i-a rămas decât să aștepte ca genunchii să i se moaie — greutatea corpului său avea să facă restul. Dar în acel moment nu a mai simțit nimic, fiindcă dormea adânc.

Închid ușa în urma lui. În loc să mă întorc înăuntru, ies direct în Polton's Lane, aceasta drăguță stradă rezidențială. Când mă aude trecând prin dreptul casei papagalul țipă : ¿ Quien es ? ¿ Quien es ? ¿ Quien es ?

Cine să fie ? Nimeni, prietene. Pași în noapte, asta e totul.

Mă îndepărtez în vârful picioarelor.

CAPITOLUL 19

Merg fără zgomot, la întâmplare, și totuși știu unde o să eșuez până la urmă : la „Casa del Poniente". Când cobor, arunc o privire spre mașina care e parcată lângă a mea ; e tărăboanța lui Goble. Individul e lipicios ca un leucoplast.

În alte împrejurări m-aș fi chinuit să mă-ntreb ce caută pe-aici dar acum am alte probleme. Ar trebui să anunț poliția în legătură cu spânzuratul — dar ce să spun ? N-am cea mai mică idee. Ce căutam acolo ? Dacă omul a zis adevărul, atunci Mitchell a plecat în zori. Și atunci ? Atunci, mă aflu în căutarea lui Mitchell ca să-i vorbesc între patru ochi. Despre ce anume ? Din acea clipă, tot ce-aș putea zice ar pune poliția pe urmele domnișoarei Betty. Cine e ? De unde vine ? De ce și-a schimbat numele ? Ce s-a petrecut la Washington sau în Virginia sau mai știu eu unde de-a luat-o la sănătoasa ?

Am în buzunar cinci mii de dolari în cecuri care îi aparțin și nici măcar nu e clienta mea cu adevărat. Am dat de belea.

Fac o mică plimbare pe faleză ca să ascult zgomotul resacului. E beznă și nu văd mai nimic. Dincolo de stânci apa e liniștită. Valurile alunecă ușor în golfuleț, ca niște șefi de raioane într-un mare magazin. În curând o să fie și un frumos clar de lună, însă acesta n-a intrat încă în serviciu.

O umbră se vede nu departe de mine, la fel de pierdută în contemplarea peisajului. O femeie. O pândesc s-o văd cum se mișcă și să-mi dau seama dacă o cunosc sau nu. Nu există două persoane care să se miște la fel, așa cum nu sunt două amprente digitale identice.

Când îmi aprind țigara flacăra brichetei îmi luminează fața. După o clipă, Betty e lângă mine.

— M-am săturat să te știu mereu pe urmele mele !

— Din moment ce ești clienta mea, încerc să te protejez.

— N-am nevoie de protecție ! Nu sunt clienta ta ! Întoarce-te acasă, dacă ai așa ceva și lasă-mă în pace !

— Ba nu, îmi ești clientă, mi-ai dat 5000 de dolari. Trebuie să fac ceva pentru asta, chiar dacă ar fi să-mi las numai mustață.

— Ești odios ! Ți-am dat bani ca să mă lași în pace. Te găsesc odios cu adevărat, poate că ești cel mai odios individ pe care l-am întâlnit vreodată.

— Iar eu care mă și vedeam în luxosul nostru apartament din Rio, plimbându-mi cu neglijență degetele prin buclele tale roșcate, în timp ce un valet așează cu gesturi delicate vechea argintărie și finul porțelan...

— Oh ! Destul !

— Deci n-a fost o ofertă fermă ci doar un capriciu ?

Un truc care să-mi alunge somnul și să mă facă să alerg după cadavre imaginare ?

O înlănțui. Încearcă să mă zgârie, dar unghiile îi sunt prea scurte. O sărut pe păr. Deodată, se strânge lângă mine și își dă capul pe spate.

— Hai, sărută-mă, dacă asta îți face plăcere ! Fără îndoială că ai prefera ca asta să se petreacă în apropierea unui pat ?

— Nu sunt decât un biet bărbat, la urma urmei.

— Nu-ți face iluzii ! Nu ești decât un biet detectiv. Sărută-mă.

O sărut. Buzele noastre încă se mai ating când îi spun :

— S-a spânzurat în seara asta.

Se smulge din strânsoarea mea.

— Cine ? întrebă ea cu voce neutră.

— Paznicul de noapte de la garaj. Poate că nu l-ai văzut niciodată. Trăia cu ceai și marijuana. În seara asta s-a ghiftuit cu morfină și s-a spânzurat.

Tremură și se agață de mine ca și cum ar fi gata să cadă. Încearcă să-mi vorbească dar i-a pierit glasul.

— El mi-a zis că l-a văzut pe Mitchell cum a plecat cu nouă valize, în zori. Nu l-am crezut decât pe jumătate. Cum mi-a mai spus și unde stă m-am dus la el ca să-l mai descos. Iar acum trebuie să mă duc la poliție să anunț cazul. Ce să le spun ? Dacă vorbesc de Mitchell, până la urmă sunt obligat să pomenesc de tine.

— Te rog... oh ! te rog să nu vorbești de mine ! șoptește ea. Am să-ți mai dau bani. Câți vrei.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! Mi-ai dat deja mai mult decât trebuia. Nu banii mă interesează. Vreau însă să ne punem în sfârșit de acord în legă-

tură cu ce sunt însărcinat să fac și de ce anume. Ai auzit vorbindu-se vreodată de conștiință profesională ? Mi-au mai rămas niște vagi urme. Ești sau nu clienta mea ?

— Bine, de acord, dacă ții neapărat. Reușești întotdeauna să obții ceea ce vrei ?

— Da' de unde ! Sunt deseori dus de nas.

Scot din buzunar carnetul de cecuri, îl luminez cu lanterna și desprind cinci dintre ele. Pe urmă închid la loc carnetul și i-l întind.

— Am păstrat cinci sute de dolari. Așa suntem în regulă. Iar acum, să-mi spui despre ce e vorba.

— Nu. Nu trebuie să anunți pe nimeni în legătură cu omul acela.

— Ba da, trebuie. Trebuie să merg la comisariat fără întârziere. Și nu pot să inventez nimic care să nu fie cusut cu ață albă. Uite, ia-ți înapoi sfintele tale cecuri și dacă te mai prind vreodată că mai încerci să mi le dai, îți trag o bătaie.

Îmi smulge carnetul de cecuri și pleacă în fugă spre hotel. Eu rămân pe loc ca un imbecil. Nu știu cât timp stau așa : până la urmă, vâr în buzunar celelalte cinci cecuri, mă întorc cu pași înceți la mașină și mă îndrept spre locul unde știu că trebuie să mă duc.

CAPITOLUL 20

Un oarecare Fred Pope, patron de motel, mi-a expus într-o zi părerile lui despre Esmeralda.

— Sunt de treizeci de ani prin locurile astea. Cînd am venit aici aveam astm uscat, acum am astm umed. Îmi mai aduc aminte de vremea când câinii dormeau în mijlocul bulevardului. Trebuia să oprești mașina, presupunînd că aveai vreuna, și să cobori ca să-i alungi. Își băteau joc pur și simplu de tine, ticăloșii ! Duminica puteai să spui că totul e mort și îngropat. Totul era înghesuit ca într-un safe de bancă. Când te plimbai pe Grand Street aveai tot atâtea ocazii ca să te amuzi ca și un cadavru la morgă. Nici măcar n-aveai de unde să-ți cumperi un pachet de țigări. Și era o liniște încât auzeai musca zburând. Eu și cu bătrânica mea — s-a prăpădit acum cincisprezece ani— ne alungam urâtul jucând pichet în micul bistrou pe care îl aveam la țărmul mării. Stăteam acolo și așteptam să se întâmple ceva — de pildă, ca un bătrânel să-și facă plimbarea sprijinit în baston. Nu știu dacă aveau pe atunci idee de Helwig, sau Helwig a făcut-o din pură răutate. Pe-atunci nu locuia aici. Se ocupa de mașini agricole și cîștiga grozav.

— Cred că mai curând era șmecher, i-am zis eu. Trebuie să-și închipuie că după o vreme un coltișor ca Esmeralda o să devină o afacere excelentă.

— Tot ce se poate, a reluat Pope. În orice caz, el a făcut orașul. Și, în sfârșit s-a mutat și el aici — sus pe colină, într-o frumoasă casă în imitație de marmură cu acoperiș de ardezie, să-ți stea mintea-n loc. O grădină în terase, mari pajiști verzi, cu porțiuni pentru flori, cu grile de fier forjat pe care le-a adus din Italia și cu poteci acoperite cu dale — și nu numai o grădină, ci vreo șase, cu spațiu vital din belșug ca să nu-l supere vecinii. Bătrânul pompa în el zilnic două sticle de băutură ; se pare că nu era prea ușor de suportat. Și avea o fată, domnișoara Patricia Helwig. Cea mai aleasă floare !

Cu vremea a început să vină lume în Esmeralda, dar numai oameni bătrâni și pot să-ți spun că cioclii făceau bănet nu glumă de pe urma tuturor răposaților ăstora care piereau ca muștele și care erau îngropați de văduvele lor în lacrimi. Au o viață dură, săracele femei ! Toate, în afară de a mea.

A tăcut și pe urmă și-a reluat povestea.

— Până la urmă s-a construit o linie de tramvai până la San Diego dar, în Esmeralda nu se petrecea nimic, totul era prea liniștit. Vreau să spun că la noi nu se prea năștеau copii. Ai fi zis că a-i aduce pe lume e un act de curaj. Războiul a schimbat totul. Acum sunt tipi care muncesc pe brânci, fetițe îmbrăcate în blue-jeans și cămăși murdare, artiști, beți-vi, fără să mai vorbesc de prăvăliile cu suveniruri unde găsești lucruri de douăzeci și cinci de cenți vândute cu opt dolari bucata. Și mai sunt și restaurante, și magazine de băuturi, dar nu sunt încă mari panouri de reclamă, nici biliard. Anul trecut au vrut să

instaleze în parc un telescop pentru public. A ieșit scandal la Consiliul municipal. Au refuzat autorizația, bineînțeles, dar totuși a început să fie mai multă animație. Sunt magazine cu nimic mai prejos decât cele de pe Beverly Hills. Iar domnișoara Patricia și-a petrecut viața ca să căpătuiască orașul. Bătrânul Helwig, a murit acum cinci ani. Medicii i-au zis s-o lase mai moale cu băutura, că altfel nu-i mai dau nici un an. Ce le-a făcut ! „Dacă nu pot să beau când îmi place, le-a zis el, dimineața, la prânz și seara, mai bine mă opresc de tot". S-a lăsat de băut — peste un an era mort.

Medicii au spus ba una, ba alta, fiindcă nu-i poți niciodată încurca, dar am părerea că Patricia le-a cam zis ce gândește despre ei. Până la urmă au șters-o din spital și n-au mai călcat pe-aici niciodată. La urma urmei au mai rămas vreo șaizeci de medici în Esmeralda. De-alde Helwig sunt cu grămada, chiar dacă nu pe toți îi cheamă așa. Unii trăiesc din rente, alții chiar muncesc. După părerea mea, domnișoara Helwig face mai mult ca oricine. Are cam 68 de ani, dar ține la lucru ca un catâr. Nu scuipă, nu bea, nu fumează, nu înjură și nu-și dă cu sulimanuri pe față. Ea a dăruit orașului un spital, o școală, biblioteca municipală, centrul artistic, terenuri de tenis și Dumnezeu mai știe ce. O poți vedea mereu în vechiul său Rolls pe care îl are de treizeci de ani și care face cam tot atâta zgomot cât un ceas elvețian. Dacă stau și mă gândesc bine, tot ea a construit primăria pe care a vândut-o apoi cu un dolar. O adevărată femeie ! Bineînțeles, au veni și evreii la noi. Dar vreau să-ți spun un lucru ; se zice despre ei că sunt șmecheri și că te fură sub proprii tăi ochi. Ei bine, astea sunt basme. Evreii au comerțul în sânge și le plac afacere-

rile. Dar nu sunt chiar atât de îndrăzneți cum par. La urma urmei, sunt niște oameni de treabă fiindcă au suflet. Dacă însă vrei cu adevărat să se scoată untul din tine, nu trebuie să te duci prea departe : sunt o groază de tipi de-ai noștri care te pot roade până la os și îți mai cer să le și plătești ! Sunt în stare să-ți ia ultimul dolar și mai au pretenția să susțină că tu l-ai furat.

CAPITOLUL 21

Secția de poliție e situată într-o clădire lungă și nouă, la intersecția dintre strada Helwig și Orcutt Street. Parchez și apoi intru în timp ce mă întreb în continuare cam ce cuplet să interpretez. Îmi dau seama că dacă îl încep nu pot să-l întrerup când vreau.

Sala de așteptare e mică și foarte curată. Polițistul de serviciu poartă o cămașă de curând călcată și o uniformă impecabilă. Șase difuzoare transmit rapoartele agenților risipiți în cele patru colțuri ale ținutului. Pe birou e scris pe o placă numele polițistului de serviciu : Gridell.

— Ce doriți, domnule ?

Vorbește cu o voce agreabilă, calmă și respiră disciplina prin toți porii. Un polițist model.

— Vreau să anunț un deces pe o străduță care poartă numele de Polton's Lane, în spatele magazinului cu articole de fierărie de pe Grand Street. Un om s-a spânzurat în W.C. Nu mai poate fi adus la viață, e cât se poate de mort.

— Cum vă numiți, vă rog ?

E deja gata să apese pe butoane.

— Philip Marlowe. Sunt detectiv particular din Los Angeles.

— Ştiţi numărul casei ?

— Nu cred că are vreunul. Dar e chiar în spatele magazinului.

— Urgent ! zice el într-un microfon. Trimiteţi o ambulanţă. E vorba probabil de o sinucidere într-o casă în spatele magazinului cel mare de articole de fierărie. Un om s-a spânzurat în W.C.

Se întoarce spre mine.

— Ştiţi cum îl cheamă ?

Fac un semn că nu.

— Ştiu doar că e paznicul de noapte de la „Casa del Poniente".

Începe să răsfoiască un registru.

— Ştiu cine e, are cazier judiciar. Marijuana. Mă întreb cum de-şi putea păstra postul. Poate că renunţase la drog. Şi pe urmă mâna de lucru e greu de găsit, la noi, mai ales într-o astfel de meserie.

Un sergent solid, cu trăsături parcă tăiate în granit, intră în sală, îmi aruncă o privire şi iese. În curând aud cum porneşte o maşină.

Poliţistul de serviciu vâră o fişă în centrala telefonică.

— Căpitane, aici e Gridell. Un oarecare Philip Marlowe semnalează un deces în Polton's Lane. Ambulanţa e pe drum. Sergentul Green a pornit într-acolo. Am două patrule în apropiere.

Ascultă câteva clipe şi pe urmă se întoarce spre mine :

— Căpitanul Alessandro vrea să vă vadă, domnule Marlowe. Luaţi-o pe culoar : e ultima uşă pe dreapta.

Începe să vorbească din nou la microfon mai înainte chiar să ies din încăpere.

Ultima uşă pe dreapta poartă două nume : CĂPITAN ALESSANDRO, pe o placă bătută în cuie şi SERGENT GREEN, pe o placă mobilă. Bat şi intru fără să mai aştept răspuns.

Bărbatul care stă în spatele biroului e şi el aranjat la patru ace. Are în faţă o hartă pe care o studiază cu ajutorul unei lupe. Alături e un magnetofon care debitează o poveste cu o voce monotonă şi plângăreaţă. Căpitanul are vreun metru şi nouăzeci. Părul îi este negru iar pielea obrazului măslinie şi întinsă. Chipiul îi este pus alături, pe birou. Îşi ridică ochii spre mine, opreşte magnetofonul şi pune jos lupa.

— Luaţi loc, domnule Marlowe.

Mă aşez. Mă scrutează câteva clipe fără să-mi vorbească. Are ochi căprui, o privire blândă dar cuta de la buze n-arată nici un pic de blândeţe.

— Cred că-l cunoşti pe comandantul Javonen, de la „Casa" ?

— L-am întâlnit, căpitane. Dar nu e un prieten intim.

Îmi zâmbeşte uşor.

— Nici nu mă-ndoiam. Comandantului Javonen nu-i plac niciodată detectivii particulari care îi interoghează personalul. A făcut parte din Serviciul de informaţii al armatei, secţia criminală. De aceea i se spune „comandantul". Esmeralda e oraşul cel mai politicos pe care l-am văzut vreodată. Suntem extraordinar de bine crescuţi. Ceea ce nu înseamnă că noi, de pildă, nu suntem mai întâi de toate poliţişti. Iar acum, să vorbim puţin despre Ceferino Chang.

— Ăsta îi e numele ? Nu i-l ştiam..

— Da, noi îl ştiam. Pot să te întreb ce faci în Esmeralda ?

— Un avocat din Los Angeles, domnul Clyde Umney m-a însărcinat să urmăresc pe cineva. Persoana în chestiune a sosit aici cu expresul. Aveam misiunea s-o urmăresc până când se va stabili undeva. Nu mi s-au dat explicații. Domnul Umney s-a mulțumit să-mi spună că e vorba de cererea unui birou de avocați din Washington și că nu e mai informat decât mine. Persoana despre care e vorba s-a oprit în Esmeralda. M-am reîntors în Los Angeles ca să mai aflu ceva, dar n-am reușit. Atunci am acceptat două sute cincizeci de dolari pe care îi socotesc o remunerație rezonabilă și am lăsat cheltuielile pe seama mea. Domnul Umney nu e prea mulțumit.

Căpitanul dă din cap.

— Asta nu mă lămurește de ce vă aflați aici și nici ce doreați de la Ceferino Chang. În plus, cum nu mai lucrați pentru domnul Umney, dacă nu cumva ați fost angajat de un alt avocat, nu mai sunteți legat de secretul profesional.

— Ascultați, căpitane ! Am aflat că persoana pe care trebuie s-o urmăresc e victima unui șantaj din partea unui oarecare Larry Mitchell. Locuiește, sau mai bine zis, locuia, la „Casa del Poniente". Am încercat în zadar să-l întîlnesc : tot ceea ce știu am aflat de la Javonen și de la Ceferino Chang. Javonen mi-a zis că Mitchell a părăsit hotelul după ce și-a plătit nota și a mai plătit și pentru încă o săptămână. Chang mi-a zis că Larry a plecat dis de dimineață cu nouă valize. Deoarece comportamentul lui Chang mi s-a părut întrucâtva bizar, am vrut să-i vorbesc din nou.

— Cum de-i știai adresa ?

— El mi-a dat-o. Era mai curând un om amar.

— Nu ești prea convingător, Marlowe !

— Nu, știu foarte bine... Se droga și atunci l-am făcut să creadă că sunt și eu în branșa asta. În meseria mea mai trebuie din când în când să și minți.

— E mai bine acum. Dar uiți să-mi spui pentru cine lucrezi acum — dacă lucrezi pentru cineva.

— Îmi puteți promite că puteți să țineți un secret ?

— Depinde. Nu divulgăm niciodată numele unei victime a șantajului, cu condiția ca respectivul caz să nu ajungă în fața justiției. Dar dacă persoana în chestiune e căutată de poliție, sau dacă a părăsit statul unde i s-a fixat reședința ca să scape de supraveghere, sunt obligat, în calitatea mea de ofițer de poliție, să semnalez locul actual de reședință și numele sub care se ascunde.

— Văd că sunteți la curent... Atunci, de ce mă mai întrebați ? Nu știu ce-a împins-o să fugă. Nu vrea să-mi spună. Tot ceea ce știu e că are necazuri, că-i este frică și că Mitchell o are la mână într-un fel sau altul.

Cu un gest dezinvolt ia o țigară din sertar și o vâră în gură fără s-o aprindă.

— Bine, Marlowe, s-o lăsăm baltă pentru moment. Dar dacă afli ceva trebuie să ne informezi.

Mă scol în picioare. Se ridică și el și-mi întinde mâna.

— Nu suntem niște fiare, dar meseria e meserie. Fii atent să nu ți-l pui pe Javonen în cârcă. Proprietarul hotelului are o mare influență în Esmeralda.

— Mulțumesc, căpitane. Voi face tot ce-mi stă în putință să vă ascult sfaturile.

Mă întorc pe culoar. Polițistul de serviciu continuă să fie la postul său. Mă salută cu un gest din cap și ies în noapte. Odată ajuns în mașină stau fără să mă mișc, cu mâinile pe volan. Polițiști care să te trateze

ca și cum ai avea dreptul să exişti nu ai ocazia să vezi prea des. Tocmai meditez la astfel de lucruri când poliţistul de serviciu bagă capul prin portieră şi mă anunţă că Alesandro mă cheamă din nou.

Când intru a doua oară în biroul căpitanului tocmai vorbeşte la telefon. În timp ce-mi arată cu un gest să iau loc continuă să asculte la receptor şi să ia note folosind un fel de scriere prescurtată de care se servesc mulţi gazetari. La sfârşit, zice :

— Mulţumesc, am să te mai sun, şi închide.

Se dă pe spate şi bate tamburina cu degetele pe birou încruntând din sprâncene.

— Am fost sunat de la biroul şerifului din Escondido, îmi zice el. A fost găsită maşina lui Mitchell — părăsită, după cât se pare. M-am gândit că poate te interesează.

— Mulţumesc, căpitane. Unde e ?

— La vreo treizeci de kilometri de aici, pe un drum lăturalnic care duce la naţionala 395 ; de obicei nimeni n-o ia pe drumul ăsta ca să ajungă la drumul naţional 395. E un loc care se numeşte „Los Penasquitos Canyon". Tufişuri, pământ în paraginâ, fundul unui râu secat şi nimic altceva. Dimineaţa asta, un fermier cu numele Gates a trecut pe-acolo cu o camionetă ; căuta nişte piatră de construcţie. A zărit un Buick în două nuanţe care nu i-a atras atenţia prin nimic neobişnuit, din moment ce nu prezenta nici un semn de accident.

Pe la ora patru după amiaza, Gates s-a întors ca să mai ia o încărcătură de pietre. Buick-ul era în acelaşi loc. De data asta s-a dus mai aproape. Nici urmă de chei, portierele nu erau închise, nici urmă de accident. Gates a notat totuşi numărul de înmatriculare, numele şi adresa proprietarului care erau trecute pe o carte de vizită din maşină. Când s-a întors

la fermă a dat un telefon şerifului. Un şerif adjunct s-a dus acolo şi a cercetat maşina. Curată ca nou nouţă. A reuşit să deschidă portabagajul : n-a găsit decât o roată de rezervă şi nişte unelte. Când s-a reântors la Escondido mi-a dat telefon. Tocmai am vorbit cu el.

Aprind o ţigară şi îi ofer una şi căpitanului Alessandro care mă refuză.

— Ai vreo idee, Marlowe ?

— Nu mai multe decât dumneata.

— Spune, totuşi.

— O presupunere : Mitchell are motive să se piardă în peisaj şi îi cere unui prieten — necunoscut de cei de-aici — să vină să-l caute. În acest caz, îşi lasă maşina în garaj, fără să trezească bănuiala nimănui : nu-i nimic neobişnuit să-ţi laşi maşina în garaj pentru câtva timp. În ceea ce priveşte bagajele, le pune în maşina prietenului şi păcăleala reuşeşte.

— Ceea ce vrea să însemne...

— ...că nu e vorba de nici un prieten. Ca urmare, Mitchell şi valizele lui s-au evaporat pe un drum părăsit pe unde nu trece nimeni.

— Mai departe !

A schimbat tonul : vocea i-a devenit seacă şi tăioasă.

Mă scol în picioare.

— Nu vă răstiţi la mine, căpitane Alessandro, n-am făcut nimic rău. Să nu credeţi mai ales că am ceva de-a face cu dispariţia lui Mitchell. Nu ştiam şi nu ştiu în continuare ce ar putea avea împotriva clientei mele. Tot ceea ce ştiu e că ea e singură, că-i este frică şi că e nenorocită. Dacă aflu din ce pricină anume, o să vă ţin la curent sau nu — depinde. În acest ultim caz, o să aveţi mijloace să mă pedepsiţi

— n-ar fi pentru prima oară când mi se întâmplă. Dar n-am obiceiul să trădez încrederea oamenilor, chiar dacă întâlnesc polițiști simpatici.

— Să sperăm că n-o să ajungem până acolo, Marlowe. Să sperăm.

— Și eu sper, căpitane. Mulțumesc de felul cum m-ați primit.

Ies din nou pe culoar, îl salut pe polițistul de serviciu când trec prin dreptul lui și urc din nou în mașină. Îmi pare că am îmbătrânit dintr-odată cu douăzeci de ani.

Sunt sigur — și aș pune mâna în foc că și căpitanul Alessandro gândește ca mine — că Mitchell e mort și că nu el a dus mașina la „Los Penasquitos Canyon". Chestia asta a făcut-o altcineva, cu cadavrul lui Mitchell în portbagaj.

E singura concluzie posibilă. Faptele sunt fapte, fie ele statistici, informații consemnate negru pe alb, sau înregistrate pe bandă de magnetofon sau probe materiale. Și apoi sunt lucruri care sunt fapte fiindcă necesitatea o cere. Fiindcă, altfel, nu s-ar mai putea înțelege nimic pe lumea asta.

CAPITOLUL 22

E ca și când un strigăt ar răsuna în noapte dar nu s-ar auzi nici un sunet. Aproape întotdeauna în orele întunecoase ale nopții se întâmplă cele mai periculoase lucruri : dar asta mi s-a întâmplat și în plină zi — acea ciudată clipă de luciditate când, deodată aflu un lucru pe care n-am nici un motiv să-l știu. Dacă nu cumva asta e o urmare a lungilor ani trăiți sub tensiune și, în cazul de față, de o bruscă siguranță că ora adevărului a sosit.

Nu e nici un alt motiv, nici un alt motiv valabil. Dar iată că odată ajuns în fața portarului de la „Rancho Descansado" opresc motorul, sting farurile și continui să merg încă vreo cincizeci de metri înainte de a frâna.

Urc pe jos până la recepție. O lumină slabă îmi arată unde e soneria de noapte dar biroul de recepție e închis. Și totuși, nu e decât zece și jumătate. Înconjor biroul și merg cu pași de lup printre copaci. Două mașini sunt parcate nu departe de aici : una de închiriat, la fel de anonimă ca o monedă de zece cenți într-un aparat telefonic și al cărui număr de înmatriculare îl zăresc după ce mă aplec binișor, și vechea

tărăboanță a lui Goble. Nu cu mult timp se afla în față la „Casa del Poniente". Iar acum, e aici...

Continui să merg printre arbori până când sosesc sub fereastra camerei mele. Înăuntru totul pare să fie în beznă și liniște. Urc încet treptele și lipesc urechea de ușă. Timp de câteva clipe nu aud nimic. Pe urmă răzbate până la mine un hohot de plâns — hohot de plâns de bărbat, nu de femeie — după care urmează un râs sec și ceva ce seamănă cu o lovitură dată cu toată forța. Apoi se așterne din nou liniștea.

Cobor din nou treptele și mă întorc la mașină mergând tot printre copaci. După ce scot din portbagaj o manivelă revin la camera mea, fiind la fel de atent să nu fac zgomot ca și prima oară, dacă nu cumva și mai dihai. Ciulesc urechea — nimic, liniște, calmul nopții. Scot lanterna din buzunar, o aprind și îi plimb lumina prin fața ferestrei, îndepărtându-mă imediat de ușă în vârful picioarelor. Nu se petrece nimic pentru un moment. După care ușa se întredeschide.

Îi dau un umăr zdravăn și ea se deschide de tot. Bărbatul se dă înapoi, se clatină și izbucnește în râs. In penumbră îi zăresc pistolul și-l lovesc peste încheieturi cu manivela. Scoate un urlet. Pistolul cade pe jos.

Bâjbâi prin spatele meu, descopăr întrerupătorul și îl aprind. În același timp închid ușa cu piciorul.

E un roșcovan cu ten palid și cu o privire goală. Se strâmbă de durere, dar ochii îi rămân goi. Cu toate că suferă, se ține tare.

— N-ai să mori bătrân, îmi zice el.

— Tu în schimb ești deja mort. Lasă-mă să trec.

Începe să râdă batjocoritor.

— Îți rămân picioarele, îi zic eu. Îndoaie-ți genunchii și culcă-te pe burtă — dacă ții la burta ta.

Încearcă să mă scuipe dar are un nod în gât. Se lasă să cadă în genunchi, întinde brațele înainte gemând apoi se prăbușește brusc. Toți sunt la fel — o fac pe forțoșii când au cărți bune și trișează. Și ei trișează întotdeauna.

Goble e întins pe pat, cu fața acoperită de vânătăi și de răni, cu nasul zdrobit. E fără cunoștință și abia respiră.

Roșcovanul e încă leșinat, întins alături de pistolul lui. Îi scot cureaua și îi leg gleznele. După ce-l întorc pe spate, îi umblu prin buzunare. În portofel are șase sute șaptezeci de dolari, un permis de condus pe numele lui Richard Harvest, cu o adresă a unui mic hotel din San Diego, un carnet de cecuri, dar nici un permis de port-armă.

Îl las acolo, întins pe pământ, merg la recepție și apăs pe butonul soneriei rămânând cu degetul pe el. După un timp, o siluetă apare în întuneric. E Jack, în halat de baie și pijama. Mai am încă în mână manivela. Când mă vede, tresare.

— Nu e ceva în regulă, domnule Marlowe ?

— Ba da, ba da. Doar că un răufăcător mă aștepta în cameră ca să mă omoare iar în patul meu am găsit un tip total distrus. În rest, totul e-n regulă.

— O să chem poliția.

— Ar fi nemaipomenit din partea ta, Jack. După cum vezi, mai sunt încă în viață. Știi ce-ar trebui să faceți ? Să transformați hotelul în clinică veterinară.

Se repede în birou. După ce îl aud că a chemat poliția mă întorc în camera mea. Roșcovanul e totuși

tare. A reușit să se așeze cu spatele la perete. Ochii îi sunt în continuare goi și încearcă să zâmbească.

Mă apropii de pat. Goble deschide ochii.

— Am dat greș, șoptește el. Sunt mai puțin puternic decât credeam. Nu e pentru mine o chestie ca asta.

— Vine poliția. Ce s-a întâmplat ?

— Am fost tras pe sfoară. Greșeala e a mea. Individul ăsta e un ucigaș. Am un noroc chior că mai sunt în viață. Mă obligă să-l aduc aici, mă lovește până îmi pierd cunoștința, și apoi pleacă.

— Ascultă, Goble, mai e o altă mașină lângă a ta. Dacă a lăsat-o în față la Casa, cum s-a dus după ea s-o caute ?

Goble întoarce capul încet ca să se uite la mine.

— Și mai zic că sunt un șmecher... Asta o să-mi fie învățătură de minte. Nu cer decât să fiu dus în Kansas City. Cei mai mici nu pot să facă nimic împotriva celor mari. Niciodată. Dar am impresia că mi-ai salvat viața...

Sosește și poliția.

Mai întâi sunt doi în mașina de patrulare : băieți bine, mai curând reci, serioși, îmbrăcați la patru ace, cu chipuri de nepătruns, așa cum trebuie. Pe urmă apare o namilă care se prezintă ca fiind sergent Holzminder, șef de patrulă. Aruncă o privire spre roșcovan apoi se apropie de pat.

— Telefonați la spital, ordonă el peste umăr.

Unul dintre polițiști iese. Sergentul se apleacă spre Goble :

— Poți vorbi ?

— Roșcovanul mi-a întins o capcană. Mi-a luat banii. Eram la „Casa del Poniente". Mi-a vârât flinta

lui sub nas, m-a obligat să-l aduc aici și m-a luat la mardeală.

— De ce ?

Goble suspină și clatină capul pe pernă. Ori și-a pierdut din nou cunoștința ori se preface. Sergentul se ridică și se întoarce spre mine.

— Dumneata ce ai de zis ?

— Nimic, sergent. Individul ăsta a mâncat cu mine astă seară. Ne-am văzut o dată sau de două ori. Mi-a spus că e detectiv particular din Kansas City. Nu știu ce caută pe-aici.

— Și ăsta ?

Sergentul arată cu un gest vag în direcția roșcovanului care zâmbește într-una.

— E prima oară când îl văd. Nu știu nimic despre el, în afară de faptul că mă aștepta în dosul ușii cu un pistol.

— E a dumitale manivela asta ?

— Da.

Primul polițist se întoarce și face un semn din cap sergentului : „Sosesc".

— Deci, dumneata ai o manivelă, zice sergentul cu glas rece. Pentru ce ?

— Să zicem că aveam presentimentul că eram așteptat aici.

— Să zicem mai curând că știai la ce te poți aștepta... și că știi multe.

— Să zicem că n-aveți dreptul să mă tratați ca pe un mincinos atîta vreme cât nu știți despre ce e vorba. Și să mai zicem că nu e nevoie să ridicați glasul la mine numai pentru faptul că sunteți îngalonat. Să mai zicem că o să mă și ascultați. Iar individul ăsta este un răufăcător, ceea ce nu înseamnă că nu are încheieturile zdrobite. Știi ce înseamnă

asta, sergent ? N-o să mai fie capabil să mai mânuiască niciodată un pistol.

— Atunci o să fii închis pentru lovituri și răniri.

— Dacă vrei dumneata, sergent.

În sfârșit, ambulanța sosește. Îl iau mai întâi pe Goble, apoi internistul pune atele provizorii la încheieturile roșcovanului căruia i s-au dezlegat gleznele. Mă privește rânjind.

— Data viitoare, amice, am să mă străduiesc să găsesc ceva nou. Te-ai descurcat bine. Cinstit îți spun.

E urcat în mașină, ușile ambulanței se închid și pleacă în trombă. Sergentul se așază după ce-și scoate chipiul. Își șterge fruntea de sudoare.

— Să zicem că o luăm de la început. Chiar de la început. Cum nu poate fi adevărat că nu ne putem suferi putem încerca să ne înțelegem. De acord ?

— De acord, sergent ! Și mulțumesc că-mi dai șansa asta !

CAPITOLUL 23

La sfârșit ne ducem la secție. Căpitanul Alessandro e plecat. Îmi semnez depoziția în prezența sergentului Holzminder.

— Așadar, o manivelă ? zice el pe un ton gânditor. Ți-ai asumat un mare risc. Ar fi putut să tragă asupra dumitale de patru ori mai înainte de a-l atinge.

— Nu cred, sergent. Mai întâi, l-am izbit strașnic cu ușa. După aceea, nu l-am lovit cu toată forța. Poate că nici nu vroia să mă împuște. Opinia mea e că nu lucra pe cont propriu.

Mai discutăm puțin după care mă lasă să plec. E prea târziu să faci altceva decât să te culci, prea târziu ca să mai vorbești cu cineva. Cu toate astea mă duc la centrala telefonică și mă închid într-una din cabinele de afară și formez numărul de la „Casa del Poniente".

— Domnișoara Mayfield, vă rog. Domnișoara Betty Mayfield. Camera 1224.

— Nu pot s-o deranjez la ora asta.

— De ce nu ? Vă doare vreo încheietură ? (Sunt cu adevărat într-o proastă dispoziție). Credeți că i-aș da telefon dacă n-ar fi ceva urgent ?

În cele din urmă o aud pe Betty cum răspunde cu o voce somnoroasă.

— Aici e Marlowe. S-a întâmplat ceva rău. Preferi să vin eu la tine sau tu la mine ?

— Ce ? Ce s-a întâmplat ?

— Ai încredere în mine măcar o dată. Te aștept în parking.

— Mă îmbrac imediat.

Urc din nou în mașină și mă îndrept spre „Casa del Poniente".

După ce fumez trei țigări sunt pe punctul să-mi spun că aș bea ceva, când ea sosește alergând, fără să facă zgomot, și se strecoară pe banchetă lângă mine.

— Nu înțeleg nimic, începe ea dar îi retez vorba.

— Tu ești singura care mai înțelegi câte ceva. O să-mi spui totul imediat. Nu te obosi s-o faci pe supărata, că nu mai ține.

Pornesc motorul, străbat orașul în viteză, intru în „Rancho Descansado" și opresc sub copaci. Ea nu scoate nici o vorbă. Deschid ușa camerei și aprind lampa.

— Vrei să bei ceva ?

— Da.

— Ai mai luat somnifere ?

— În seara asta, nu. Am ieșit cu Clark și am cam băut șampanie. De asta mi-e somn.

Torn de băut și îi întind paharul. Pe urmă îmi dau drumul într-un fotoliu.

— Iartă-mă, îi zic, sunt puțin cam obosit. La două, trei zile o dată, sunt nevoit să m-așez. Tot încerc să mă dezbar de acest urât obicei dar nu pot face nimic, am îmbătrânit. Mitchell e mort.

Își ține suflarea. Mâna începe să-i tremure. Poate că a devenit și palidă, dar nu-mi dau seama.

— Mort ? șoptește ea. Mort ?

— Oh ! Las-o baltă ! Cum zicea Lincoln, toți detectivii pot fi păcăliți un timp, sau câțiva detectivi un timp, dar nu până la capăt.

— Taci ! Îți spun să taci ! Cine naiba te crezi ?

— Un individ care are atâta experiență și minte ca să-și dea seama că ai necazuri. Și care a încercat să te scape de ele fără ca tu să ridici măcar un deget ca să-l ajuți.

— Mitchell e mort... zice ea cu voce neutră. Nu trebuie să-mi porți pică fiindcă am fost rea cu tine. Unde l-au găsit ?

— Mașina lui a fost găsită într-un loc pe care nu-l cunoști, la vreo treizeci de kilometri de țărm, pe un drum părăsit. Locul se cheamă „Los Penasquitos Canyon". E pustiu. În mașină nu s-a găsit nimic, nici măcar valizele. O mașină goală, oprită în josul unui drum pe care nu trece nimeri niciodată.

Își pleacă ochii în pahar și reușește să soarbă o bună înghițitură de whisky.

— Mi-ai spus că e mort...

— S-ar părea că au trecut săptămâni de-a-atunci, dar în realitate doar acum câteva ore îmi ofereai jumătate din Rio ca să te scap de cadavrul lui.

— Dar nu era... vreau să zic... cred c-am visat...

— Micuța mea, vii aici la ora trei dimineața, complet răvășită. Îmi povestești cu multe detalii ce se află pe balconul tău. Mă întorc împreună cu tine, mă cațăr pe scara de incendiu și fac astfel dovada unui spirit de prevedere nemărginit, prevedere care, de fapt, a făcut faima profesiei mele. Și ce găsesc ? Nimic. Nici urmă de Mitchell ! În timp ce tu, ghemuită în pătuț, dormi ca un îngeraș !

— Fă-i mai departe pe măscăriciul ! E specialitatea ta. De ce n-ai venit să te ghemuiești lângă mine ? Poate că asta m-ar fi împiedicat să iau somniferele... sau, mă rog...

— Fiecare lucru la timpul său. La început ai spus adevărul când ai venit aici. Cadavrul lui Mitchell se afla într-adevăr pe balconul tău. Numai că, în timp ce tu erai la mine, ca să-mi împui capul cu bazaconii, cineva s-a ocupat de cadavru. Acest cineva l-a coborât în mașină, i-a făcut bagajele și i-a coborât și valizele. Asta a cerut timp. Și, în plus, trebuia să aibă un motiv special ca să acționeze așa. Acum spune-mi care este persoana care ar face un asemenea lucru numai ca să te scutească de efortul de a anunța poliția că ai un cadavru pe balcon ?

— Oh ! Destul !

După ce își golește paharul îl dă deoparte.

— Sunt obosită. Te deranjează dacă mă întind puțin pe pat ?

— Nu dacă te dezbraci.

— Bine, mă dezbrac. La asta vroiai să ajungi, nu-i așa ?

— S-ar putea să nu te simți prea în largul tău în acest pat. Nu demult Goble a fost burdușit aici de către un oarecare Richard Harvest, ucigaș cu simbrie de meserie, care n-a venit aici din proprie inițiativă. Îți mai aduci aminte de Goble ? Grăsanul care ne urmărea noaptea trecută pe colină.

— N-am auzit niciodată de Goble și nici de Richard Harvest. Cum de ești la curent cu toate astea ? Ce căutau aici ?

— Ucigașul mă pândea pe mine. Când am aflat că s-a găsit mașina lui Mitchell, am avut un presentiment. Asta se întâmplă de obicei unor oameni de

bine, unor generali, de exemplu — dar de ce să nu mi se-ntâmple și mie ? Necazul e că nu știi dacă să te bazezi pe un astfel de presentiment întotdeauna. În seara asta — sau, mai curând, ieri seara, am avut noroc și m-am bazat pe el. Individul avea un pistol, iar eu o manivelă.

— Ce mai, ești, puternic, invincibil, zice ea cu ironie. Puțin îmi pasă de ce s-a petrecut în patul tău. Pot să mă dezbrac ?

Mă apropii de ea, o ridic în picioare și o apuc de umeri.

— N-o mai face pe proasta, Betty ! În ziua în care ai să faci dragoste cu mine, n-ai să mai fii clienta mea. Vreau să știu de ce ți-e frică. Fără asta, cum să te ajut ? Numai tu poți să-mi spui.

Începe să bocească în brațele mele.

Femeile nu prea au mijloace de apărare, dar fac minuni cu puținul pe care îl au.

O țin strâns la pieptul meu.

— Haide, Betty, nu te sfii, dă drumul la lacrimi. Sunt răbdător. Dacă n-aș fi..: Doamne, Dumnezeule... dacă n-aș fi...

Nu zic nimic mai mult. Ghemuită în brațele mele tremură din tot corpul. Deodată, mă sărută pe buze.

— E vreo femeie în viața ta ? murmură ea printre dinți.

— A fost una.

— Marea dragoste ?

— O singură dată mi s-a întâmplat și n-a durat. Dar e o poveste veche.

— Ia-mă ! Sunt a ta — toată ! Ia-mă !

CAPITOLUL 24

Se aud bătăi puternice în ușă. Pe jumătate adormit deschid ochii. Betty stă atât de lipită de mine, încât aproape că nu mai pot face nici o mișcare. Mă desprind ușurel din strânsoarea ei având grijă să n-o trezesc.

Arunc pe mine un halat de baie și mă apropii de ușă, fără s-o deschid.

— Cine e ?

— Căpitanul Alessandro vrea să vă vadă imediat la secție. Deschideți !

— Regret, dar trebuie să mă rad, să fac un duș et caetera.

— Deschideți ! E sergentul Green !

— Îmi pare rău, sergent ! N-am ce să fac. O să-ncerc să vin cât mai repede.

— Ești cu o fetiță ?

— E o întrebare deplasată, sergent. Sosesc imediat.

Îl aud cum coboară treptele. Cineva râde și o voce spune : „E total țicnit, individul ! Mă întreb ce poate să facă în zilele de sărbătoare".

Mașina poliției se îndepărtează. Mă duc în baie, fac un duș, mă rad și mă îmbrac. Betty continuă să doarmă. Îi mâzgălesc câteva cuvinte pe care i le las pe perna mea : „M-au chemat la poliție. Știi unde mi-e mașina. Îți las cheile".

Ies în vârful picioarelor, încui ușa cu cheia și urc în mașina de închiriat. Cheile sunt în contact, așa cum prevăzusem. Când te numești Richard Harvest nu-ți mai pierzi vremea să le iei mai ales că ai un întreg arsenal de chei în buzunar, pentru tot felul de mașini.

Căpitanul Alessandro nu s-a schimbat din ajun ; n-o să se schimbe, dealtfel, niciodată. Cu el e un bărbat între două vârste, cu trăsături ascuțite și cu o privire rea.

Căpitanul Alessandro îmi face semn să mă așez în fotoliul care mi-a devenit familiar. Un polițist intră în birou și pune o ceașcă de cafea înaintea mea. Când iese, îmi zâmbește complice.

— Marlowe, dânsul e domnul Henry Kingsley, din Westfield, Carolina. Vreau să zic Carolina de Nord. Nu știu cum a reușit să ajungă până aici, dar îl vedem în carne și oase. Susține că Betty Mayfield i-a ucis fiul.

Nu mai zic nimic. Dealtfel, ce să mai zic ? Ca să trag de timp sorb din cafea care e bună, însă mult prea fierbinte.

— Vreți să fiți mai clar, domnule Kingsley ?

— Cine-i ăsta ?

Vorbește cu glas la fel de sec ca și fizionomia lui.

— Philip Marlowe, detectiv particular la Los Angeles. Betty Mayfield e clienta lui. La prima vedere, părerile pe care le aveți unui și altul despre această femeie nu prea coincid.

— N-am nici o părere despre ea, căpitane, zic eu. Dar îmi place ca din când în când să-i mai iau din gologani.

— Tocmai unei ucigașe ți-ai găsit să-i ceri bani ? zice Kingsley către mine.

— Nu știam că a omorât pe careva, domnule Kingsley. Asta-i o noutate pentru mine. V-ar deranja dacă ne-ați da amănunte ?

— Persoana care își zice Betty Mayfield — e numele ei de fată — a fost soția fiului meu, Lee Kingsley. De la început m-am împotrivit acestei căsătorii. A fost una dintre acele nebunii care se fac pe timp de război. Fiul meu și-a fracturat coloana vertebrală pe front și asta îl obliga să poarte mereu un corset. Într-o seară, soția lui i-a luat corsetul ca să-și bată joc de el : l-a scos din sărite în asemenea hal încât până l-a urmă s-a repezit la ea. Din păcate, de când se întorsese de pe front se apucase să bea, iar buna înțelegere nu mai domnea între ei. A călcat greșit și a căzut cât era de lung pe pat. Când am sosit, ea tocmai încerca să-i pună la loc corsetul. Dar fiul meu era mort.

Îl privesc pe căpitanul Alessandro :

— Aceste declarații se înregistrează ?

— Cuvânt cu cuvânt.

Mă uit din nou la celălalt.

— Bine. Îmi imaginez că povestea nu se sfârșește aici, domnule Kingsley.

— E de la sine înțeles că nu. Sunt destul de cunoscut în Westfield, unde sunt propietarul băncii, al principalelor ziare și al unui număr destul de mare de întreprinderi. Locuitorii orașului sunt prietenii mei. Fosta mea noră a fost arestată și judecată pentru crimă. Jurații au recunoscut-o ca vinovată.

— Toți membrii juriului erau din Westfield, domnule Kingsley ?

— Da. De ce n-ar fi fost ?

— La urma urmei, n-are importanță. Dar concetățenii dumneavoastră îmi dau impresia că vi s-au supus fără condiții.

— Nu fi obraznic, tinere !

— Îmi cer iertare, domnule. Dar care e sfârșitul poveștii ?

— În statul nostru și în alte câteva state, există o lege destul de ciudată. De obicei, avocatul apărării cere de la început ca acuzatul să fie recunoscut nevinovat iar cererea lui este respinsă automat. La noi, judecătorul își poate păstra hotărârea până după verdict. Judecătorul care era un ramolit, a făcut uz de acest drept. Când jurații și-au dat verdictul care o recunoștea pe nora mea vinovată, el a ținut un lung discurs în care reproșa juraților că în mod deliberat au îndepărtat ipoteza potrivit căreia fiul meu, sub influența alcoolului, să-și fi scos el însuși corsetul ca să-și înfricoșeze soția. A mai declarat că atunci când e adunată atâta ranchiună orice e posibil și că jurații nu și-au îndeplinit misiunea din moment ce au refuzat să ia în considerație vorbele fostei mele nore care susținea că ar fi încercat să-i pună la loc corsetul soțului ei. Ca urmare, judecătorul a anulat verdictul și a achitat-o pe fosta mea noră.

I-am zis atunci că știu sigur că e ucigașa fiului meu și că am să fac în așa fel încât să nu-și poată găsi refugiul în nici o parte a lumii. Iată de ce sunt aici.

Arunc o privire spre căpitan ai cărui ochi văd ceva foarte departe.

— Domnule Kingsley, zic eu, oricare ar fi opinia dumneavoastră personală, e un fapt, că doamna Lee Kingsley — pe care eu o cunosc sub numele de Betty Mayfield — a fost judecată și achitată. Spuneți despre ea că e o ucigașă, ceea ce e o defăimare. Cerem un milion de dolari despăgubiri.

Izbucnește într-un râs care sună fals.

— Amărâtule ! țipă el. La noi ai fi închis pentru vagabondaj.

— Să zicem un milion două sute cincizeci de mii, declar eu. Valorez mai puțin decât fosta dumitale noră.

Kingsley se întoarce spre căpitanul Alessandro.

— Ce înseamnă asta ? Sunteți toți niște vânduți ?

— Domnule Kingsley, vorbiți unui ofițer de poliție !

— Puțin îmi pasă ce ești, zice el mânios. Vânduții nu lipsesc din poliție.

— Mai bine v-ați asigura înainte de a ne trata drept vânduți, îi răspunde ironic căpitanul Alessandro.

După ce-și aprinde o țigară, suflă fumul și zâmbește.

— Nu vă avântați, domnule Kingsley. Sunteți cardiac și emoțiile nu sunt prea recomandabile în cazul dumneavoastră. Îmi dau seama de asta fiindcă am studiat medicina mai înainte de a intra în poliție. Datorită războiului am urmat altă profesie.

Kingsley se scoală în picioare.

— O să mai auziți de mine ! zice el cu glas gâtuit.

Alessandro dă din cap.

— Ce vreți de la mine la urma urmei ? Să arestez pe cineva care a fost judecat și achitat, numai pentru că faceți și desfaceți ploile în Westfield, în Carolina ?

— I-am zis că n-am să-i las nici o clipă de liniște, țipă Kingsley. Am s-o urmăresc până la capătul lumii ! Am să fac în așa fel încât toată lumea să știe cine este !

— Și cine este, domnule Kingsley ?

— Ucigașa fiului meu, lăsată în libertate din pricina unui judecător idiot,— iată ce este !

Căpitanul Alessandro se ridică și îl domină pe Kingsley de la înălțimea celor o sută nouăzeci și unu de centimetri ai săi.

— Șterge-o ! zice el rece. Mă plictisești. Am întâlnit destui ticăloși în viața mea. Cei mai mulți erau niște băiețandri înapoiați. Pentru prima oară mă aflu în fața unui bărbat cu o situație înfloritoare și care e la fel de prost și de rău ca și un delincvent minor. Ești, sau îți place să crezi că ești stăpân peste Westfield, în Carolina de Nord. Foarte bine. Dar aici nu ești nimic, nici măcar propietarul unui chioșc. Șterge-o, astfel pun să te aresteze pentru ultragiu adus unui polițist aflat în exercițiul funcțiunii.

Kingsley se îndreptă spre ușă cu un pas nesigur și bâjbâie după clanță, cu toate că ușa e larg deschisă. Alessandro se uită după el. Pe urmă se lasă să cadă în fotoliu.

— Ai fost poate puțin cam dur, căpitane !

— Sunt copleșit. Dacă măcar aș fi putut să-l provoc să se uite o dată cu adevărat într-o oglindă...

— Pe cine ? Pe el ? Nu-i genul. Pot să plec ?

— Da. Goble nu vrea să depună plângere. Se întoarce la Kansas City astăzi. Putem oricând să-i agățăm o tinichea lui Richard Harvest, dar cu asta ce câștigăm ? Îl ținem la răcoare o vreme, și apoi ? Sunt o sută ca el în stare să facă treaba pentru care a fost angajat.

— Ce să fac pentru Betty Mayfield ?

— Am o vagă idee că nu mi-ai ascultat sfatul.

— Trebuie să știu mai întâi ce-i cu Mitchell, îi răspund eu liniștit.

— Tot ce știu e că a plecat. Poliția n-are de ce să se amestece în afacerea asta.

Mă scol în picioare, privirile ni se încrucișează și ies din încăpere.

CAPITOLUL 25

Betty doarme în continuare și venirea mea n-o trezește. Are un somn de copil, liniștit. Mă uit la ea câteva clipe, pe urmă aprind o țigară și merg la bucătărie. Pun cafea în fierbător, mă întorc în cameră și mă așez pe pat.

O scutur încetișor. Deschide ochii și clipește.

— Ce oră e ? întrebă întinzându-se. Dumnezeule ! Am dormit ca un prunc.

— E ora deșteptării. Cafeaua e gata imediat. Am fost chemat la poliție. Socrul tău a sosit, doamnă Kingsley.

Se scoală în capul oaselor dintr-odată și se uită lung la mine, cu ochi rotunzi, ținându-și respirația.

— Căpitanul Alessandro i-a făcut vânt. N-ai de ce te teme de el. Din pricina lui ți-era atât de frică ?

— A zis cumva... a povestit ce s-a întâmplat la Westfield ?

— Chiar pentru asta a venit. Și ce dacă ? Nu ești cu nimic vinovată, nu-i așa ?

— Absolut deloc, îmi zice ea cu flăcări în ochi.

— Ține cont de faptul că de acum, ori spui adevărul, ori minți, e totuna. Dar cum se face că Mitchell știe ?

— Din întâmplare s-a aflat în Westifield, sau în apropiere, când a avut loc procesul. Dumnezeule ! Ziarele n-au vorbit decât de asta timp de săptămâni în șir. Nu i-a fost greu să mă recunoască. Ziarele de pe-aici trebuie să fi scris și ele ?

— Cu siguranță, fie și numai din pricina aspectului juridic al problemei. Dar dacă au făcut-o eu n-am citit nimic. Cafeaua cred că e gata. Cum o bei ?

— Neagră și fără zahăr.

— Cu atât mai bine, fiindcă n-am nici lapte și nici zahăr. De ce ți-ai luat numele de Eleanor King ? Ah, da, ce prost sunt ! Bătrânul Kingsley îți știa numele de fată.

Trec în bucătărie și, după ce ridic capacul de la fierbător, torn în două cești. Privirile ni se încrucișează. Suntem din nou doi străini.

Își pune ceașca pe noptieră.

— E foarte bună. Vrei să te uiți în altă parte în timp ce mă îmbrac ?

— Da.

Înșfac o carte de pe masă și mă prefac că citesc. E vorba despre un detectiv particular și ca istoria să fie și mai tare, de o femeie spânzurată de țeava dușului și al cărei corp gol e plin de însemne de tortură. Betty se duce la baie. Arunc cartea în coșul de hârtii, neavând o ladă de gunoi la îndemână și încep să mă gândesc. În dragoste întâlnești două feluri de femei : unele ca Helen Vermilyea se dăruiesc cu totul, fără reținere și nu se gândesc nici măcar la trupul lor ; altele, rușinoase, care încearcă să salveze aparențele.

Betty iese din baie ; seamănă cu un trandafir îmbobocit. Machiaj impecabil, ochi strălucitori, fiecare fir de păr la locul său.

— Mă duci la hotel ? Vreau să-l văd pe Clark.

— Îţi place ?

— Haide, să nu exagerăm. Ştii ca şi mine că e o aventură fără vitor. Mai vrei cafea ? A mai rămas.

— Nu, mulţumesc, nu mai beau până la micul dejun.

— N-ai fost îndrăgostit niciodată ? Vreau să zic, aşa de îndrăgostit încât să vrei ca povestea să dureze zile în şir, luni la rând ?

— Haide să mergem.

— Cum poţi să fii atât de dur şi atât de blând în acelaşi timp ?

— Dacă n-aş fi dur n-aş mai fi în viaţă. Iar dacă n-aş putea fi blând, n-ar mai merita să fiu în viaţă.

O ajut să-şi pună mantoul şi plecăm. Nu zice nici un cuvânt tot lungul drumului. Ajungem la hotel, parchez maşina în locul unde o pun de obicei şi scot din buzunar cele cinci cecuri şi i le dau.

— Să sperăm că e pentru ultima oară când mai fac naveta, îi zic eu. Încep să se tocească.

Le priveşte fără să le ia.

— Credeam că asta reprezintă onorariul tău, zice ea sec.

— La ce bun să mai discutăm ? Ştii foarte bine că nu pot să primesc bani de la tine.

— Din pricina a ceea ce a fost azi noapte între noi ?

— Din nici o pricină. Nu pot primi şi gata. Mai ales că n-am făcut nimic. Ce gânduri ai ? Unde vrei să pleci ? Nu mai ai de ce te teme acum.

— Nu ştiu nimic.

— Eşti îndrăgostită de Brandon ?

— Tot ce se poate.

— E un gangster vechi. A angajat un tip ca să-l sperie pe Goble şi să mă doboare cu aceeaşi ocazie şi pe mine. Poţi să iubeşti un astfel de om ?

— O femeie iubeşte un bărbat pentru el însuşi, nu pentru ce face. Şi apoi nimic nu dovedeşte că vroia să se meargă atât de departe.

— Adio, Betty ! Am vrut să iasă bine, dar asta nu-i destul.

Întinde mâna încet şi ia cecurile.

— Eşti ţicnit. Eşti bărbatul cel mai ţicnit pe care l-am văzut vreodată.

Coboară din maşină şi se îndepărtează ca întotdeauna cu paşi vioi.

CAPITOLUL 26

Îi las răgazul să străbată holul și să urce în camera ei după care îl sun pe domnul Clark Brandon pe telefonul interior. Javonen trece pe lângă mine și îmi aruncă o privire puțin binevoitoare, dar nu zice nimic.

Îmi răspunde o voce de bărbat. E chiar el.

— Domnule Brandon, nu mă cunoașteți cu toate că ieri dimineața ne-am aflat din întâmplare în același ascensor. Numele meu e Philip Marlowe. Sunt detectiv particular din Los Angeles și un prieten al domnișoarei Betty Mayfield. Aș vrea să stăm puțin de vorbă.

— Numele dumitale nu mi-e necunoscut, Marlowe, dar tocmai ieșeam pe ușă. Nu vrei să bem un păhărel împreună pe la ora șase ?

— Aș vrea să mă întorc în Los Angeles, domnule Brandon. Nu vă rețin mult timp.

— Bine, zice el fără chef. Poți să urci.

Îmi deschide el însuși — înalt, zvelt, plin de mușchi, în plină formă. Nu-mi întinde mâna dar se dă la o parte ca să intru.

— Sunteți singur, domnule Brandon ?

— Da. De ce ?

— Ceea ce vreau să vă spun doresc să rămână între noi.

— Ei bine, dă-i drumul !

Se aruncă într-un fotoliu, își întinde picioarele pe sofa și își aprinde o țigară cu filtru aurit de la o brichetă din aur. Așa-i în lumea bună, ce naiba !

— Am venit în Esmeralda pentru prima oară pentru că un avocat din Los Angeles m-a însărcinat să o urmăresc pe domnișoara Mayfield și să-l anunț în clipa în care s-a stabilit undeva. Nu știam motivul acestui filaj : avocatul mi-a mărturisit că nici el nu-l cunoaște și că acționează potrivit indicațiilor unui birou de avocați cu o reputație onorabilă din Washington, D.C.

— Deci, ai urmărit-o ? Ei, și, mai departe ?

— A luat legătura cu Larry Mitchell sau el a luat legătura cu ea. În mod sigur o avea la mână cu ceva.

— Nu era singura în această situație. Mitchell era un specialist în șantaj.

— Dar nu-i așa că nu mai este ?

Se uită la mine cu ochii săi reci.

— Ce vrei să spui ?

— Că nu mai face nici un rău. Că nu mai există.

— Se pare că a părăsit hotelul și că a plecat cu mașina. Ce mă privește pe mine asta ?

— Nu m-ați întrebat cum de știu că nu mai există.

— Ascultă, Marlowe !

Cu un gest neglijent își scutură țigara.

— Să zicem că puțin îmi pasă. Vorbește-mi despre ceva care mă privește sau lasă-mă în pace !

— Am intrat în legătură și cu un oarecare Goble care se dădea drept detectiv din Kansas City și arăta o carte de vizită, adevărată sau nu, în sprijinul afir-

mației sale. Acest Goble m-a cam plictisit. Nu înceta să alerge după mine și să-mi vorbească tot timpul despre Mitchell. Nu reușeam să înțeleg ce vrea. Într-o zi, ați găsit o scrisoare anonimă în corespondența dumneavoastră. Am văzut când ați citit-o, ați recitit-o, ați întrebat recepționerul, fără succes de altfel, pentru a afla cine a adus-o. Ați pescuit chiar și plicul din coșul de hârtie. Iar când ați luat ascensorul păreați îngrijorat.

Brandon începe să-și piardă stăpânirea de sine.

— Câteodată e periculos să-ți vâri nasul în treburile altora, domnule detectiv particular, îmi zice el pe un ton mai curând sec. Te-ai gândit vreodată la asta ?

— E o întrebare idioată. Cum vreți să-mi câștig altfel pâinea ?

— Te sfătuiesc s-o ștergi cât te mai poți încă ține pe picioare.

Izbucnesc în râs, ceea ce pare să-l exaspereze. Sare în picioare și se repede la mine.

— Ascultă, amice ! Nu-s primul venit și nici n-am obiceiul să mă las speriat de indivizi de teapa ta. Hai, ușcheală !

— Nu vreți să auziți urmarea ?

— Ți-am zis s-o ștergi !

Mă ridic în picioare.

— Păcat. Eram gata să lichidez afacerea între patru ochi. Să nu credeți că vreau să pun laba pe dumneavoastră, așa cum a încercat Goble. Nu-i deloc genul meu. Dar dacă mă dați pe ușă afară fără să mă ascultați, voi fi obligat să merg la căpitanul Alessandro. El o să mă asculte.

Rămâne nehotărât câteva clipe, furios în continuare. În cele din urmă, chipul i se destinde într-un zâmbet.

— Bine, o să te asculte. Și după aia ? E de-ajuns să dau un telefon ca să fie mutat de-aici.

— O, nu, nu pe el ! Căpitanul Alessandro nu se lasă intimidat. În dimineața asta l-a dat pe ușă afară pe Henry Kingsley care nu e obișnuit cu un asemenea tratament. Căpitanului Alessandro i-au fost de-ajuns câteva vorbe ca să-l potolească pe Kingsley. Vă închipuiți că puteți scăpa ușor de un asemenea om ? Vă doresc să trăiți atât de mult încât să reușiți asta.

— Doamne, Isuse Cristoase, zice el fără să înceteze să zâmbească. Am cunoscut odinioară indivizi ca dumneata. Dar e atât de multă vreme de când sunt aici încât am și uitat că așa ceva mai există. Bine, te ascult.

Se întoarce pe scaunul lui, scoate o altă țigară cu filtru aurit și o aprinde.

— Vrei o țigară ?

— Nu, mulțunesc. Dar ce ziceți de micuțul, Richard Harvest ? Am impresia că ați făcut o greșeală cu el. N-a fost la înălțime.

— Câtuși de puțin la înălțime, Marlowe, câtuși de puțin. Un sadic fără anvergură. Iată ce ajungi când nu mai ai nimic de făcut — îți pierzi judecata. L-ar fi putut ciurui pe Goble numai ridicând degetul mic. Și să-l mai și aducă la dumneata — ce caraghioslâc ! Ce amator ! La ce i-a servit ? Nu mai e bun de nimic. De-acum încolo o să vândă creioane. Vrei să bei ceva ?

— Noi doi însă suntem de alt calibru. Lăsați-mă să termin. După ce o regăsesc pe Betty Mayfield, în aceeași seară îl dați afară pe Mitchell pe ușa de la „Glass Room“ — cu o oarecare eleganță, aș putea zice. În mijlocul nopții, Betty vine și mă scoală din somn la „Rancho Descansado“ al cărei proprietar cred că sunteți. Ea îmi spune că Mitchell e mort și că se află întins pe un șezlong în balconul ei și îmi

oferă luna de pe cer ca s-o scap de belea. Mă reped cu ea la „Casa", dar nici urmă de cadavru pe balcon. A doua zi dimineața, paznicul de noapte de la garaj îmi spune că Mitchell a plecat cu mașina, cu nouă valize, și că și-a plătit nota de la hotel și a plătit și în avans. În aceeași zi, mașina lui e găsită părăsită, la „Los Penasquitos Canyon". Fără valize și fără Mitchell.

Brandon mă urmărește din ochi dar nu zice nimic.

— De ce Betty Mayfield nu îndrăznea să-mi spună pentru ce îi era atât de frică de el ? Pentru că în Westfield, în Carolina de Nord, a fost condamnată fiindcă și-a omorât bărbatul. Dar în acest stat, judecătorul are dreptul să anuleze verdictul juraților, ceea ce a și făcut. Henry Kingsley, socrul ei, a jurat s-o urmărească oriunde s-ar duce și să n-o lase niciodată în pace. Și iată că ea descoperă un cadavru în balcon ! Dacă poliția face anchetă, cazul e repus pe tapet. I se face frică, își pierde capul fiindcă își spune că n-o să aibă aceeași șansă de două ori la rând. De data asta, juraţii ar fi condamnat-o fără doar și poate.

— Și-a rupt gâtul când a încercat să sară zidul de la terasa mea, zice Brandon cu o jumătate de glas. Ea n-are nici un amestec. Vino să-ți arăt !

Afară, pe vasta terasă însorită, Brandon se îndreaptă spre parapet. Îl urmez îndeaproape și când mă aplec peste parapet îmi dau seama că mă aflu chiar deasupra șezlongului aflat pe balconul domnișoarei Betty.

— Acest zid nu e prea înalt, zic eu. Nu-i atât de înalt ca să nu fie primejdios.

— Sunt de aceeași părere, zice Brandon liniștit. Iar acum, imaginează-ți că stă aici.

Se întoarce cu spatele la zid, al cărui margine îi vine la mijlocul coapsei. Și Mitchell era înalt.

— O trage pe Betty spre el sub un pretext oarecare, vrea s-o îmbrățișeze, ea îl izbește cu toată puterea și îl împinge în partea cealaltă. Întâmplarea a făcut să-și rupă gâtul când a căzut. Or, așa se pare că a murit primul său bărbat. Cum vrei să nu se fi îngrozit ?

— Nu fac nimănui nici un reproș. Nici măcar dumneavoastră, Brandon.

Face câțiva pași ca să se îndepărteze de zid și se cufundă în contemplarea oceanului. După ce rămâne tăcut câteva clipe se întorcea pe călcâie :

— ..cu excepția faptului că v-ați debarasat de cadavru, adaug eu.

— De unde naiba știi ? Cum naiba s-o fi făcut ?

— Vă place pescuitul, printre alte sporturi. Pun pariu că aveți aici, în acest apartament, o coardă lungă și foarte solidă. Solid cum sunteți, ați sărit pe balconul lui Betty, ați trecut coarda pe sub brațele lui Mitchell și l-ați coborât încet, în spatele gardului de jos. După aceea i-ați luat cheia din buzunar și v-ați dus în camera lui, i-ați făcut bagajele și ați coborât în garaj cu ascensorul sau pe scara de incendiu. Asta trebuie să fi însemnat vreo trei drumuri pentru dumneavoastră, nu mai mult. După aceea ați ieșit cu mașina lui din garaj. Știați că paznicul de noapte se droghează, așa că din partea asta nu erați îngrijorat. Asta a fost dis de dimineață și paznicul m-a minţit în legătură cu ora. Ați dus mașina cât mai aproape de locul unde se afla cadavrul lui Mitchell, și l-ați vârât în portbagaj ca să-l cărați la „Los Penasquitos Canyon."

Brandon începe să râdă plictisit.

— Iată-mă deci la „Los Penasquitos" cu o mașină, un cadavru și nouă valize. Cum ies de-acolo ?

— Cu un elicopter.

— Cine îl pilotează ?

— Chiar dumneavoastră. În clipa de față elicopterele nu sunt supuse controalelor dar n-o să mai dureze multă vreme, fiindcă devin tot mai numeroase. Aveți grijă să vi se trimită un elicopter la „Los Penasquitos Canyon" și să vină cineva să-l ia pe pilot cu o mașină. Un om cu starea dumneavoastră socială poate să obțină orice.

— Și pe urmă ?

— Urcați cadavrul și valizele în elicopter, plecați în larg, coborâți cât mai aproape de apă și aruncați cadavrul și valizele. Nu vă mai rămâne decât să duceți înapoi elicopterul din locul de unde a venit. Iată o treabă bine făcută.

Brandon izbucnește într-un râs puternic, mult prea zgomotos ca să fie firesc.

— Adică mă crezi atât de prost ca să fac toate astea de dragul unei femei pe care abia o cunosc ?

— Ei, ei... stați puțin, Brandon ! Ați făcut-o pentru dumneavoastră. Îl uitați pe Goble. E din Kansas. Nu și dumneavoastră ?

— Și ce dacă ?

— O ! Nu-i nimic. Punct și de la capăt. Nu ca să se plimbe a venit Goble la Esmeralda. Și nu pe Mitchell îl căuta, dacă nu cumva se cunoscuseră mai înainte. În acest caz și-au zis că au o mină de aur la îndemână. Mina de aur sunteți dumneavoastră. Când Mitchell a dispărut, Goble a vrut să ducă singur afacerea mai departe — un biet șoarece prin în ghearele unui tigru. Puteți să-mi explicați cum a căzut Mitchell de pe terasa dumneavoastră ? Țineți cumva să se facă vreo anchetă în legătură cu trecutul dumneavoastră ? Nu vă închipuiți că poliția ar fi avut convingerea că l-ați împins pe Mitchell pe deasupra zidului ? Și chiar dacă n-ar putea s-o dovedească, ce poziție ați mai avea la Esmeralda din clipa aia ?

Brandon îmi întoarce spatele și merge cu pași ușori până la celălalt capăt al terasei, se întoarce și rămâne țintuit în fața mea. Chipul său e total inexpresiv.

— Aș putea să te dobor, Marlowe. Dar, lucru curios, toți acești ani pe care i-am petrecut aici au făcut din mine un alt om. Sunt de acord că am încurcat-o și că nu știu ce să fac. Mitchell era un ticălos, un șantajist care se dădea la femei. Să zicem că ai dreptate pe toată linia — ce-mi pasă, nu regret nimic. Și, crede-mă, s-ar putea deasemenea să nu fiu chiar insensibil la farmecul lui Betty Mayfield. N-o să mă crezi, fără îndoială, dar e adevărat. Iar acum, hai să facem un târg. Cât ceri ?

— Pentru ce ?

— Ca să nu te duci la poliție.

— Am mai spus : absolut nimic. Vroiam numai să cunosc sfârșitul poveștii. Am fost măcar pe aproape ?

— Întrutotul, Marlowe. Ai lovit în plin.

— Bine, vă las acum. Așa cum vă mai spuneam, vreau să mă-ntorc la Los Angeles. Cineva o să mă angajeze acolo pentru o mică anchetă. Trebuie să trăiești în ziua de azi, nu-i așa ?

— Vrei să-mi strângi mâna ?

— Nu. Ai angajat un ucigaș, ceea ce te exclude dintre oamenii cărora le strâng mâna. Dacă n-aș fi avut un presentiment, acum aș fi fost mort.

— Dar nu i-am cerut să ucidă pe nimeni.

— Dar l-ai angajat. Adio.

CAPITOLUL 27

Când ies din ascensor, dau de Javonen care pare să mă aștepte.

— Veniți la bar, vreau să stăm puțin de vorbă.

Barul e mai curând cufundat în liniște la ora asta. Ne așezăm la o masă dintr-un colt.

— Vi se pare că sunt un ticălos, nu-i așa ? întreabă Javonen cu jumătate de glas.

— Câtuși de puțin. Fiecare își face meseria — a mea nu v-a plăcut și din pricina asta v-ați speriat. De aici până la a vă lua drept un ticălos e o mare diferență.

— Încerc din răsputeri să apăr interesele hotelului. Dar dumneavoastră ce faceți ?

— Nu știu. Iar când o știu, mă întreb cîteodată la ce servește tot ce fac. Atunci bâjbâi și încurc multă lume. Îmi pare de multe ori că sunt un om rău.

— Fără să fiu indiscret, cam cât câștigați dintr-un caz ca ăsta ?

— La drept vorbind, comandante, cazul ăsta iese din obișnuit. Nu am câștigat nimic din el.

— Hotelul e gata să vă ofere cinci mii de dolari deoarece i-ați apărat interesele.

— Hotelul sau domnul Clark Brandon ?

— Dacă vreți... Dânsul e patronul.

— Cinci mii de dolari ! Se pot cumpăra multe lucruri cu cinci mii de dolari. Am să-i regret pe drumul meu de întoarcere.

Mă scol în picioare.

— Unde trebuie să trimit cecul, domnule Marlowe ?

— Fondul de Întrajutorare al Poliției ar fi fericit să-l primească. Sticleții nu sunt prea bine plătiți. Când au nevoie de bani împrumută de la Fond. Da, cred că Fondul de Întrajutorare al Poliției vă va fi recunoscător.

— Ascultă, Marlowe, n-o face pe nebunul ! Vroiam să spun...

— Spuneți-o ție însuți, Javonen ! E un auditoriu mai ales. Hai noroc !

Ies din bar, urc în mașină și mă întorc la „Descansado" ca să-mi fac bagajele și să plătesc. În biroul de la recepție Jack și Lucille sunt la locurile lor obișnuite. Lucille îmi zâmbește în timp ce Jack zice :

— Mi s-a spus să nu vă prezint nici o notă, domnule Marlowe. Și să vă cer încă o dată iertare pentru ce s-a întâmplat ieri seară. Deși nu cred că puneți prea mult preț pe scuzele mele...

— Cît e nota ?

— Oh ! Nu prea mult. Doisprezece dolari și cincizeci.

Pun banii pe tejghea. Jack îi privește și încruntă din sprâncene.

— Dar v-am spus, domnule Marlowe, că nu aveți nimic de plătit !

— De ce nu ? Am acupat o cameră...

— Domnul Brandon...

— Sunt oameni care sunt tare căpățânoși. Sunt foarte fericit că v-am cunoscut pe amândoi. Vrei să-mi dai o chitanță ? Așa pot să decontez.

CAPITOLUL 28

Până la Los Angeles nu depășesc decât de câteva ori viteza de o sută patruzeci la oră. Când ajung la Yucca Avenue, îmi vâr mașina în garaj. Cutia de scrisori e goală ca de obicei. Urc scara și deschid ușa apartamentului meu. Nimic nu s-a schimbat. În salon se simte miros de închis și are aspectul său obișnuit, trist și banal. Deschid ferestrele, mă duc la bucătărie, îmi torn ceva de băut și mă așez pe canapea cu ochii ațintiți spre perete. Oriunde aș merge, orice aș face, iată ce găsesc la întoarcere : un zid gol, o odaie fără nici un suflet în ea, într-o casă goală.

Îmi pun paharul pe măsuță fără să fi băut din el. Nu alcoolul e remediul. Singurul remediu e să devii și mai tare și să nu ceri nimănui nimic.

Telefonul începe să sune. Ridic receptorul și zic mașinal :

— Marlowe la aparat.

— Sunteți chiar domnul Marlowe ?

— Da.

— Sunteți sunat de la Paris, domnule Marlowe. Am să revin imediat.

Pun încet receptorul în furcă. Cred că mâna îmi cam tremură. E poate din pricina faptului că am gonit cam pe șosea sau poate fiindcă sunt nedormit.

Peste un sfert de oră telefonul sună din nou.

— Aici e Linda, Linda Loring [1]. Îți mai aduci aminte de mine, dragul meu ?

— Cum aș putea să te uit ?

— Ce mai faci ?

— Sunt obosit, ca deobicei. Tocmai am descurcat un caz mai curând deprimant. Dar tu ?

— Mă simt groaznic de singură fără tine. Am încercat să te uit, dar nu pot. Am fost prea fericiți împreună...

— O noapte, o singură noapte... acum un an și jumătate. Ce pot să zic ?

— Ți-am rămas fidelă, Dumnezeu știe de ce. Nu lipsesc bărbații din jurul meu. Dar ți-am rămas fidelă.

— Eu nu ți-am fost credincios, Linda. N-am crezut nici o clipă că o să ne mai vedem. Nu știam că ții să-ți rămân credincios.

— Nu țineam... nu țin... Te iubesc, iată ce încerc să-ți spun. Vrei să te căsătorești cu mine ? Mi-ai spus că asta n-ar dura mai mult de șase luni — dar de ce să nu încercăm ? Cine știe — s-ar putea să fie pe viață ! Te rog Ce trebuie să facă o femeie ca să ajungă la cel pe care îl iubește ?

— Nu știu. Mă întreb însă de unde crede ea că îl iubește cu adevărat. Trăim în lumi diferite. Ești bogată, ești învățată cu huzurul. Eu nu sunt decât un tip sărac, fără un viitor strălucit. De altfel, tatăl tău

[1] — Personaj feminin din „Rămas bun pentru vecie", de același autor (n. red.)

poate să facă în așa fel încât să nu mai am nici măcar așa ceva.

— Nu ți-e frică de tatăl meu, nu ți-e frică de nimeni. Numai de căsătorie ți-e frică. Tatăl meu îi cunoaște pe bărbați. Te rog, te rog ! Sunt la Ritz. Îți trimit biletul de avion.

Izbucnesc în râs.

— Îmi trimiți biletul de avion ? Drept cine mă iei ? Eu ți-l trimit. Așa o să ai timp să-ți schimbi părerea.

— Dar, dragul meu, nu vreau ca să-mi trimiți tu biletul. Am...

— Da, știu, ai destui bani ca să cumperi cinci sute de bilete de avion. Dar acesta ar fi biletul meu. Îl accepți sau o lăsăm baltă.

— Vin, dragul meu, vin. Strânge-mă în brațe... cât mai tare... nu vreau să te cumpăr, nimeni n-o să te cumpere vreodată. Mi-e dor doar de tine

— Sunt aici. Sunt mereu aici.

— Strânge-mă tare...

Se aude un clinchet metalic și apoi se lasă tăcerea.

Iau din nou paharul și arunc o privire jur împrejur în această încăpere care a fost goală și acum nu mai e. Acum e o prezență — o voce, o femeie înaltă și zveltă, minunată, un cap cu păr negru revărsat pe perna mea, și acel parfum subtil, ușor, al femeii care te îmbrățișează, cu buze dulci, cu ochii pe jumătate deschiși...

Din nou se aude soneria telefonului.

— Da ?

— Aici e Clyde Umney, avocatul. Îți tot aștept raportul. Doar nu te plătesc ca să te distrezi. Vreau să-mi trimiți imediat un raport complet despre ce

ai întreprins. Am nevoie de o prezentare amănunțită a activităților dumitale din clipa în care te-ai întors în Esmeralda.

— M-am distrat foarte bine pe cheltuiala mea.

Glasul lui devine strident.

— Îmi întocmești imediat un raport. Altfel voi face în așa fel încât să ți se retragă licența.

— Am o idee, domnule Umney ! Ce-ar fi să te duci dracului ? Se înăbușă de furie. Eu pun liniștit receptorul în furcă. Aproape imediat telefonul începe să sune din nou.

Dar de-abia îl aud. În urechile mele răsună muzica stelelor.